

ZAHVALE

Duboko sam zahvalan Claire Wachtel i Ann Rittenberg što su u mojem rukopisu pronašle roman, i što mi nisu okrenule leđa dok ga i sam nisam pronašao.

Ono malo što znam o sastavljanju poluautomatskih pištolja naučio sam od Jacka i Garyja Schmocka iz trgovine *Jack's Guns and Ammo* u Quincyju, u Saveznoj državi Massachusetts.

Mal i Dawn Ellenburg pomogli su mi da se prisjetim St. Petea i Tampe, mosta Sunshine Skyway i nekih drugih mjesta u Floridi. Odgovornost za moguće pogreške isključivo je moja.

Kao i uvijek, zahvalan sam onima koji su pročitali početne verzije romana i iskreno ih komentirali: Chrisu, Gerryju, Sheili, Revi Mae i Sterlingu.

"Ne dajte svetinje psima!
Niti svoga biserja bacajte pred svinje
da ga ne pogaze nogama pa se okrenu i rastrgaju vas."

MATEJ 7:6

Jeruzalemska Biblija, KS, 2001. (nap.prev.)

PRVI DIO

Oporavak od boli

1

Savjet za početak: budete li ikad morali nekoga pratiti u mojem susjedstvu, nemojte na sebe staviti nešto ružičasto.

Prvoga dana kako se malešni okruglasti čovječuljak zakačio Angie i meni za pete, bio je odjeven u ružičastu košulju, sivo odijelo i crni ogrtač. Nosio je talijansko odijelo dvostrukog kopčanja, za nekoliko stotina dolara prelijepo za moj dio grada. Ogrtač je bio od kašmira. Pretpostavljam da bi si raja iz moga kvarta mogla priuštiti robu od kašmira, ali obično toliko potroše na vrpcu kojom moraju lijepiti

cijev auspuha za svoje chevyje iz '82. da im ne ostane puno za druge stvari, osim možda za vožnju do Arube.

Drugoga dana, malešni okruglasti čovječuljak zamijenio je ružičastu košulju malo pitomijom bijelom, odustao od kašmirskog ogrtača i talijanskog odijela, ali je zato stavio šešir, pa je stršao kao Michael Jackson u dječjem vrtiću. U mom kvartu — kao i u bilo kojoj četvrti unutar Bostona — ljudi će na glavu staviti samo bejzbolsku kapu ili, tu i tamo, kapu od tvida a la Sherlock Holmes. A naš prijatelj Puzo, kako smo ga prozvali, nosio je pravu pravcatu šeširčinu. Nemojte me krivo shvatiti, šešir je sam po sebi bio u redu, ali je ipak bio šešir.

— Možda je došao izdaleka — rekla je Angie.

Pogledao sam preko prozora Avenue Coffee Shopa. Puzo je naglo okrenuo glavu, a onda se sagnuo i počeo petljati oko žniranaca na cipeli.

— Izdaleka — rekao sam. — A otkuda? Iz Francuske? Pogledala me srdito i počela mazati sir na kolut kruha, koji je bio napravljen s toliko luka da ga je bilo dovoljno pogledati pa da mi navru suze na oči. — Ne, glupane. Iz budućnosti. Zar nisi gledao onu staru epizodu *Zvezdanih staza*, u kojoj Kirk i Spock završe na Zemlji iz '30-ih godina pa se nikako ne uspijevaju uklopiti?

— Mrzim *Zvezdane staze*.

— Ali shvatio si što sam htjela reći.

Kimnuo sam glavom i zijevnuo. Puzo je proučavao telefonski stup kao da ga nikad nije vidio. Možda je Angie u pravu?

— Kako je moguće ne voljeti *Zvezdane staze**. — rekla je Angie.

— Lijepo. Pogledam Ih, počnu ml Ici na živce, i ugasm televizor.

— Čak ni *Drugu generaciju*?

— Što je to? — rekao sam.

— Kad si se rodio — odgovorila je — kladim se da te tvoj tata podigao na ruke, pokazao mami i rekao: "Vidi, zlato, upravo si rodila krasnog gundavog starog čovječuljka."

— Što bi to trebalo značiti? — rekao sam.

Trećega dana odlučili smo se malo našaliti. Kad smo ujutro ustali i izašli iz moje kuće, Angie je pošla na jednu stranu a ja na drugu.

Puzo je krenuo za njom.

Ali zato je Ljuljo krenuo za mnom.

Nisam još bio primijetio Ljulju, i možda ga nikad i ne bih sreo da ga zbog Puze nisam sam tražio.

Prije nego smo izašli, prokopao sam po kutiji s ljetnim stvarima i našao par tamnih naočala, koje nosim kad za lijepog vremena idem na vožnju biciklom. Na lijevoj strani okvira imale su zakačeno ogledalce, koje se moglo podići i otvoriti kao retrovizor. Nisu bile tako kulerske kao oprema koju je Bond dobivao od Q-a, ali s tim sam se nekako pomirio, a i nisam morao zavoditi gospodu Moneypenny da ih dobijem.

Kladim se da sam bio prvi dečko u kvartu koji se mogao pohvaliti da ima oči iza glave.

Ugledao sam Ljulju nakon što sam se naglo zaustavio pred ulazom u *Petkinu špajzu* da tamo popijem svoju jutarnju kavu. Zagledao sam se u vrata kao da je na njima jelovnik i otvorio svoj retrovizor.

Pomicao sam glavu dok nisam uočio tipa koji je stajao na drugoj strani ulice, pred ljekarnom Pata Jaya. Izgledao je kao da radi u pogrebnom poduzeću. Stajao je tako, ruku prekriženih preko svojih kokošnjih prsa, i otvoreno zurio u moj potiljak. Upali obrazi bili su mu izbrazdani poput riječnih korita, a kosa mu je rasla u obliku slova V od sredine čela nagore.

U lokalnu sam složio svoj retrovizor uz okvir naočala, i naručio kavu.

— Što je, Patrick, naglo si oslijepio?

Podigao sam pogled prema Johnnyju Deeganu dok mi je sipao šlag u kavu.

— Molim?

— Tamne naočale — rekao je. — Hoću reći, tek smo napol trećeg mjeseca, a sunce nije pomolilo glavu od Dana zahvalnosti. Jesi li ti to oslijepio, ili se samo trudiš biti cool?

— Samo se trudim biti cool, Johnny. Gurnuo mi je kavu preko šanka i naplatio.

— Ne ide ti baš za rukom — rekao je.

Kad sam izašao na ulicu, stao sam motriti Ljulju kroz tamne naočale dok je otresao konce s koljena, a onda se sagnuo da sveže žnirance, isto kao Puzo dan prije.

Skinuo sam naočale, sjetivši se Johnnija Deegana. Bond je, naravno, bio zakon, ali nikad nije morao ušetati u nekakvu *Petkinu špajzu*. K vragu, daj samo naruči votku martini u ovom kvartu, pa bila protresena ili promiješana. Bacili bi te kroz prozor.

Prešao sam ulicu dok se Ljuljo sav posvetio svojim cipelama.

— Bok — rekao sam.

Uspravio se, ogledao oko sebe kao da ga je netko pozvao s drugog kraja ulice.

— Bok — ponovio sam i pružio mu ruku.

Pogledao je moju ruku, a onda se opet zagledao niz ulicu.

— Opa — rekao sam — nismo baš talentirani za praćenje, ali zato nam je pristojnost dovedena do savršenstva.

Glava mu se okretala polako poput Zemlje kad se okreće oko svoje osi, dok mu se tamne oči poput oblutaka nisu srele s mojima.

Morao je gledati prema dolje da bi me vidio, a sjena njegove glave, koja je izgledala poput gole lubanje, rasprostirala mi se po licu i preko ramena. A nisam baš nizak tip.

— Poznajemo li se, gospodine? — Glas mu je zvučao kao da ga svakog časa očekuju natrag u grobu.

— Naravno da se poznajemo — odgovorio sam. — Ti si Ljuljo. —

Pogledao sam gore-dolje po ulici. — Gdje ti je rođak Stvar, Ljuljo?

— Gospodine, niste ni približno tako duhoviti kao što mislite.

Podigao sam čašicu s kavom. — Čekaj dok unesem malo kofeina, Ljuljo. Za petnaest minuta možemo se boksati.

Nasmiješio mi se onako odozgo, a brazde u njegovim obrazima pretvorile su se u kanjone. — Morali biste biti manje predvidljivi, gospodine Kenzie.

— Kako to, Ljuljo?

Stup od cementa zanjihao se s dizalice i udario me u križa, neka stvar s oštrim sitnim zubima zabila mi se u kožu s desne strane vrata, Ljuljo se zaljuljao s onu stranu moga vidnog polja, a pločnik se najednom izdigao i otkotrljao do mog uha.

— Super su vam očale, gospon Kenzie — rekao je Puzo, dok je njegovo gumeno lice plutalo pokraj mene. — Zaista imaju stila.

— Vrlo high-tech — rekao je Ljuljo.

Netko se nasmijao, netko drugi upalio je motor auta, a ja sam se osjećao kao prava budala. Q bi bio preneražen.

— Boli me glava — rekla je Angie.

Sjedila je kraj mene na crnom kožnom kauču, ruku svezanih iza leđa, kao i ja.

— Kako ste vi, gospodine Kenzie? — upitao je glas. — Kako vam je glava?

— Protresena — rekao sam. — Ne promiješana. Okrenuo sam glavu u smjeru glasa, ali jedino što su moje oči ugledale bilo je snažno žuto svjetlo sa smeđim rubovima. Trepnuo sam, i osjetio kako se soba lagano zanjihala.

— Oprostite zbog narkotika — rekao je glas. — Da je bilo drugog načina...

— Bez žaljenja, gospodine — odgovorio je glas koji sam prepoznao kao Ljuljin. — Nije bilo drugog načina.

— Juliane, daj, molim te, jedan aspirin gospođici Gennaro i gospodinu Kenzieju. — Glas iza snažnog žutog svjetla uzdahnuo je.

— I odveži ih, molim te.

— Ako budu bježali? — Puzov glas.

— Pobrinite se da se to ne dogodi, gospodine Clifton.

— Da, gospodine. Pobriniu bih se ja vrlo rado.

— Zovem se Trevor Stone — rekao je čovjek koji je stajao iza svjetla.

— Govori li vam nešto to ime? Protrljao sam crvene tragove na zapešćima.

Angie je protrljala svoje, i srknula nekoliko gutljaja kisika iz prostorije koja je, očito, bila radna soba Trevora Stonea.

— Nešto sam vas pitao.

Pogledao sam u žuto svjetlo. — Da, pitali ste. Dobro za vas. —

Okrenuo sam se k Angie. — Kako si?

— Bole me zapešća i glava.

— Sve drugo?

— Općenito sam loše raspoložena.

Pogledao sam natrag u svjetlo. — Loše smo raspoloženi.

— Bilo bi čudno da niste.

— Jebite se — rekao sam.

— Simpatično — rekao je Trevor Stone iza prigušenog svjetla, a

Puzo i Ljuljo su se tiho nacerili.

— Simpatično — ponovio je Puzo.

— Gospodine Kenzie, gospođice Gennaro — rekao je Trevor Stone

— mogu vam jamčiti da vam ne želim nauditi. Vjerojatno ću

morati, ali to ne želim. Trebam vašu pomoć.

— E, pa dobro. — Ustao sam na nesigurne noge i osjetio kako se

Angie diže pokraj mene.

— Kad bi nas jedan od vaših kretena mogao odvesti kući — rekla je

Angie.

Zgrabio sam je za ruku, jer su mi se noge zaljuljale prema kauču a

prostorija se nagnula malko previše udesno. Ljuljo mi je pritisnuo

prsa kažiprstom tako lagano da sam ga jedva osjećao, i Angie i ja

zavalili smo se natrag na kauč.

Još pet minuta, rekao sam svojim nogama, pa ćemo probati

opet.

— Gospodine Kenzie — rekao je Trevor Stone — možete nastaviti

pokušavati ustati s tog kauča, a mi ćemo vas nastaviti slagati na taj

kauč najobičnijim percem još barem nekih trideset minuta, prema

mojoj računici. Dakle, smirite se.

— Otmica — rekla je Angie. — Prisilno lišavanje slobode. Jesu li

vam poznati ti pojmovi, gospodine Stone?

— Da.

— Dobro. Svjesni ste da su oboje krivična djela, i da su za njih predviđene prilično teške kazne?

— Hmmm — rekao je Trevor Stone. — Gospođice Gennaro, gospodine Kenzie, jeste li zaista upoznati s činjenicom da ste smrtni?

— Imali smo je čast nakratko upoznati, da — rekla je Angie.

— Znam — rekao je.

Angie je podigla obrve i pogledala me. Odgovorio sam joj i sam podizanjem obrva.

— All to su bili kratki susreti, kao ito ste rekli. Tek nagovještaji, koji bi se brao raipinull. Sad ste oboje živi, oboje mladi, oboje očekujete, dosta razumno, da ćete na ovoj zemlji provesti još trideset, četrdeset godina. Svijet sa svojim zakonima, svojim moralom i običajima, svojim sudskim presudama za krivična djela, igra važnu ulogu u vašim životima. Ja, međutim, nemam više taj problem.

— On je duh — prošaptao sam, a Angie me gurnula laktom u rebra.

— Blizu ste, gospodine Kenzie — rekao je. — Vrlo blizu. Žuto se svjetlo odmaklo s mojih očiju, pa sam trepnuo prema crnom prostoru koji ga je zamijenio. Iz bijele točkice u središtu crnila zavrtjelo se nekoliko narančastih pirueta, koje su se raspršile preko granica mojeg vidnog polja poput torpeda. Tad mi se pogled razbistrio, i gledao sam u Trevora Stonea.

Gornja polovina njegova lica izgledala je kao isklesana iz svijetlog hrasta: hridi od obrva koje su bacale sjenu na stroge zelene oči, orlovski nos i vrlo izražene jagodične kosti, s mesom boje bisera. Donja se polovina, međutim, uvukla u sebe. Čeljust mu se razmrvila s obje strane; kosti kao da su mu se rastopile u ustima. Od brade mu je ostao tek vršak, uperen ravno u pod i umotan u jastuk od kože poput gume, a usta mu više nisu imala oblika; plutala su u bezobličnoj masi donje polovine njegova lica poput amebe, a njegove uvele usne bile su bijele.

Moglo mu je biti od četrdeset pa sve do sedamdeset godina. Komadi potamnjenih ovoja prekrivali su mu grlo, mokri kao ulošci u cipelama. Ustajući sa svojeg masivnog radnog stola, oslanjao se na štap od mahagonija sa zlatnim drškom u obliku zmajevе glave. Sive karirane hlače visjele su mu oko tankih nogu, ali su mu zato plava pamučna košulja i crna lanena jakna bile pripijene uz krupna prsa i ramena kao da su srasle s njim. Ruka koja je stiskala štap izgledala je dovoljno snažna da smrvi lopticu za golf u prašinu jednim jedinim stiskom.

Stao je na noge i zatresao se, oslonjen na štap, gledajući na nas. — Dobro pogledajte — rekao je Trevor Stone — a onda ću vam nešto reći o tome što znači gubiti.

2

— Prošle godine — rekao je Trevor Stone — moja se žena vozila kući s proslave u Somerset klubu na Beacon Hillu. Znaite to mjesto?

— Da, tamo držimo sve proslave — odgovorila je Angie.

— Da? Uglavnom, stao joj je auto. Ja sam upravo izlazio iz svog ureda u centru kad me nazvala, pa sam otišao po nju. Smiješno.

— Što? — upitao sam.

Trepnuo je. — Bio sam se upravo sjetio kako nam se to rijetko događa. Da se vozimo zajedno. To je bila jedna od stvari koje smo žrtvovali mojoj predanosti poslu. Nešto tako jednostavno kao što je sjediti jedno kraj drugoga u autu dvadeset minuta, a mi smo mogli biti sretni ako bismo to doživjeli šest puta na godinu.

— Što se dogodilo?

Pročistio je grlo. — Kad smo prešli most Tobin, neki auto nas je počeo gurati s ceste. Mislim da to zovu autokrađa. Imao sam nov novcat auto, jaguar XKE, i nije mi bilo ni na kraj pameti da ga prepustim grupi bandita koji misle da ako nešto poželiš, na to automatski imaš pravo. Tako da...

Zagledao se načas preko prozora, izgubljen, kako mi se činilo, u škripanju željezarije i naprezanju motora, u mirisu kojim je odisala ta noć.

— Moj se auto prevrnuo s vozačeve strane. Inez, moja žena, vrištala je iz petnih žila. U tom času nisam znao da je slomila kičmu.

Otmičari su se razbjesnili jer sam uništio auto koji su već zamišljali u svojim rukama. Usmrtili su Inez iz pištolja dok sam se ja trudio da ostanem pri svijesti. Nastavili su pucati u auto, mene su pogodila tri metka. Čudno, nijedan nije bio opasan po život, premda mi je jedan metak završio u čeljusti. Zatim su ta trojica neko vrijeme pokušavala zapaliti auto, ali nije im palo na pamet da probuše rezervoar. Na kraju im je dosadilo pa su otišli. A ja sam sam ležao tamo s tri metka u tijelu i nekoliko slomljenih kostiju, i s mrtvom ženom pokraj sebe.

Bili smo napustili radnu sobu, Ljulju i Puzu, i zaputili se neodlučnim korakom k Stoneovoj primaćoj sobi, ili salonu, ili kako već čovjek može nazvati prostoriju veličine spremišta za zrakoplove, opremljenu stolovima za biljar i engleski biljar, s podlogom od trešnjina drveta za pikado, sa stolom za poker i minijaturnim terenom za golf u jednom uglu. Za šankom od mahagonija smještenom na istočnoj strani prostorije visjelo je toliko čaša da bi i Kennedyjevima bilo dovoljno za mjesec dana tulumarenja.

Trevor Stone natočio je u svoju čašu dva prsta viskija, nagnuo bocu prema mojoj čaši, potom prema Angienoj, ali oboje smo odbili.

— Tim muškarcima, zapravo dječacima, koji su počinili zločin, sudili su dosta brzo, osuđeni su i odnedavno su na doživotnoj u Norfolku bez mogućnosti uvjetnog puštanja na slobodu.

Pretpostavljam da je to sve što možemo očekivati od pravde. Moja kći i ja sahranili smo Inez, i to je, ako ne računamo bol, trebalo biti sve.

— Ali? — upitala je Angie.

— Kad su mi liječnici vadili metak iz čeljusti, otkrili su prve znakove raka. Kad su prodrli dublje, otkrili su da mi je rak zahvatio limfne čvorove. Očekuju da će zahvatiti tanko i debelo crijevo. Siguran sam da će im ubrzo potom ponestati materijala za rezanje.

— Koliko još? — upitao sam.

— Šest mjeseci. Prema njihovom mišljenju. Moje tijelo kaže mi pet. Ovako ili onako, neću preživjeti ovu jesen.

Okrenuo je sjedalo prema prozoru i opet se zagledao u more.

Slijedio sam njegov pogled i uočio stjenovitu uvalu kako se u zavoju prostire duž zaljeva. Uvala se račvala i prostirala u obliku štipaljki jastoga. Prešao sam pogledom sve do sredine uvale dok nisam ugledao svjetionik, koji mi je bio poznat. Kuća Trevora Stonea ležala je ponad hridi usred Marblehead Necka, isturenog dijela neravne obale koji se odvaja od bostonske Sjeverne obale, gdje je prodajna cijena kućama ponešto niža nego u većini drugih gradova.

— Bol — rekao je — je mesožder. Ždere te bez obzira jesi li budan ili spavaš, boriš li se protiv nje ili ne. Slično raku. Jednog se jutro samo probudiš i osjetiš kako je progutala sve one druge emocije, radost, zavist, pohlepu, čak i ljubav. A ti ostaješ sam s boli, razgolićen pred njom. Ona te posjeduje.

čulo se kako kocke leda u njegovoj čaši zveckaju. Pogledao je u čašu.

— Ne nužno — rekla je Angie.

Okrenuo se i nasmiješio joj se svojim ustima sličnim amebi.

Njegove bijele usne podrhtavale su trzaj ući o istrulo meso i razmrvljenu kost njegove čeljusti. Osmijeh je nestao.

— Vi poznajete bol — rekao je tiho. — Znam. Izgubili ste muža. Prije pet mjeseci, zar ne?

— Bivšeg muža — odgovorila je gledajući u pod. — Da. Htio sam je uhvatiti za ruku, ali odmahнула je glavom i položila ruku u krilo.

— Pročitao sam sve izvještaje u novinama — rekao je. — Čak sam pročitao i onaj grozan roman napisan "prema istinitoj priči". Vas dvoje borili ste se protiv zla. I pobijedili.

— Imali smo sreće — rekao sam i pročistio grlo. — Vjerujte mi.

— Može biti — rekao je, gledajući me svojim zelenim očima. — Možda ste vas dvoje imali sreće. Ali pomislite na sve one buduće žrtve koje ste spasili od tih čudovišta.

— Gospodine Stone — rekla je Angie — uz sve dužno poštovanje, molim vas da nam ne govorite o tome.

— Zašto ne?

Podigla je glavu. — Zato što nemate pojma o tome, i to što pričate mogao bi reći samo idiot.

Lagano je prstima pogladio vršak svojega štapa, zatim se nagnuo naprijed i drugom joj rukom dotaknuo koljeno. — U pravu ste. Oprostite mi.

Napokon mu se nasmiješila, onako kako se još nikome nije nasmiješila od Philove smrti. Kao da su ona i Trevor Stone stari prijatelji, kao da su oboje živjeli na mjestima na koja svjetlost i dobrota ne dopiru.

— Usamljena sam — rekla mi je Angie prije mjesec dana.

— Nisi.

Ležala je na madracu, na praznom ležaju koji smo smjestili u moj dnevni boravak. Njezin krevet, zajedno s većinom ostalih stvari, nalazio se još u njezinoj kući u Ulici Howes, jer još uvijek nije imala hrabrosti vratiti se na mjesto gdje je Gerry Glynn pucao u nju a Evandro Arujo iskrvario na kuhinjskom podu.

— Ne možeš biti usamljena — rekao sam joj, ležeći iza nje i grleći je.

— Usamljena sam. Tvoje grljenje i ljubav to ne mogu promijeniti u ovom trenutku.

Angie je rekla: — Gospodine Stone...

— Trevor.

— Gospodine Stone — rekla je — suosjećam s vašom boli. Zaista. Ali vi ste nas oteli. Vi...

— Nisam mislio na svoju bol — rekao je. — Ne, ne. Nisam uopće mislio na svoju bol.

— Nego na čiju? — upitao sam.

— Moje kćeri. Desiree. Desiree.

Izgovorio je njezino ime kao da je refren kakve molitve.

Njegova je radna soba, sad opet dobro rasvijetljena, bila njezino svetište.

Gdje sam prije vidio tek sjene, sad su me dočekale fotografije i slike žene iz skoro svih razdoblja njezina života — od polairoida iz djetinjstva do osnovne škole, do fotografija iz godišnjaka iz srednje, snimaka s proslave diplome. Stari i loše očuvani polaroidi zauzimali su mjesto u novim okvirima od tikovine. Jedna neformalna fotografija, na kojoj ona stoji uz ženu za koju se može sa sigurnošću reći da joj je majka, kao da je snimljena na nekom pikniku u stražnjem dvorištu, dok su obje žene stajale nad plinskim roštiljem s papirnatim tanjurima u ruci, ne gledajući u fotoaparat. Bio je to nevažan trenutak zaustavljen u vremenu, mutan na rubovima, snimljen bez obraćanja pažnje na sunce koje se sakrilo s lijeve strane žena i tako bacilo tamnu sjenu na snimateljev objektiv. Jedna od onih fotografija koje se mogu oprostiti ako čovjek odluči da ih neće uvrstiti u album. No u radnoj sobi Trevora Stonea, uokvirena u čisto srebro i položena na vitko postolje od slonovače, doimala se poput relikvije.

Desiree Stone bila je prekrasna žena. Koliko sam mogao razabrati s nekolicine fotografija, majka joj je vjerojatno bila južnoameričkog podrijetla, i kći je od nje naslijedila gustu kosu boje meda, graciozne crte čeljusti i vrata, snažnu građu i tanak nos, i kožu koja je izgledala kao da neprestano odsijeva od zalaska sunca. Od oca je Desiree naslijedila oči boje zada i pune, uznosito čvrste usne.

Simetričnost dvaju genetskih utjecaja bila je najočitija na jedinom snimku na radnom stolu Trevora Stonea. Desiree je stajala između

majke i oca, odjevena u purpurnu kapu i **ogrtač** s proslave diplome, s glavnim kampusom koledža Wellesley u pozadini, ruku obavijenih roditeljima oko vrata dok je njihova lica približavala k sebi. Svo troje se smiješilo, puni zdravlja i bogatstva, a nježna ljepota majke i čudesna aura moći oca kao da su se spajali i stapali u licu njihove kćeri.

— Dva mjeseca prije nesreće — rekao je Trevor Stone i načas podigao snimak. Pogledao ga je, a donja polovina njegova uništena lica zgrčila se u nešto što mi se učinilo poput smiješka. Vratio je snimak na stol, pogledao nas dok smo sjedali nasuprot njemu. — Poznaje li netko od vas dvoje privatnog detektiva po imenu Jay Becker?

— Znamo Jaya — rekao sam.

— Radi za tvrtku Istražitelji Hamlyn i Kohl — rekla je Angie.

— Točno. Što mislite o njemu?

— Profesionalno?

Trevor Stone slegao je ramenima.

— Vrlo dobro radi svoj posao — rekla je Angie. — Hamlyn i Kohl uzimaju samo najbolje.

Kimnuo je glavom. — Čujem da su vam prije nekoliko godina ponudili da će vam platiti odštetu za bivše mjesto ako se odlučite doći raditi za njih.

— Gdje ste to čuli? — upitao sam.

— Istina je, zar ne? Kimnuo sam glavom.

— A čujem i da je svota bila dosta pristojna. Kako to da ste odbili ponudu?

— Gospodine Stone — rekla je Angie — u slučaju da niste primijetili, nas dvoje nismo tip karijerista koji pucaju na visoka mjesta.

— A Jay Becker jest?

Kimnuo sam glavom. — Radio je nekoliko godina za FBI, dok nije shvatio da mu je novac u privatnom sektoru više pri srcu. Čovjek

voli fine restorane, elegantna odijela, elitne zgrade, takve stvari. Odijela mu dobro stoje.

— A prema onome što ste rekli, dobar je istražitelj.

— Vrlo — rekla je Angie. — Njemu trebaju zahvaliti što su uspjeli razotkriti malverzacije u bostonskoj Državnoj banci i njihove prljave poslove s mafijom.

— Da, znam. što mislite, tko ga je unajmio?

— Vi — rekao sam.

— I još nekolicina drugih istaknutih poslovnih ljudi koji su izgubili novac kad je propalo tržište nekretnina, a kriza "S i L" počela 1988.

— Pa ako ste već surađivali s njim, zašto nas pitate da li vam ga preporučujemo?

— Zato, gospodine Kenzie, jer sam nedavno unajmio gospodina Beckera, zajedno s Hamlynom i Kohlom, da pronadu moju kćer.

— Da je pronađu? — rekla je Angie. — Kad je nestala?

— Prije četiri tjedna — odgovorio je. — Preciznije, prije trideset dva dana.

— Pa je li je Jay pronašao? — upitao sam.

— Ne znam — rekao je. — Jer sad je nestao i gospodin Becker.

Jutros je u gradu bilo hladno ali umjereno, puhao je tek slab vjetar, a živa se kretala negdje oko nule. Vrijeme je bilo takvo da ga je čovjek doduše osjećao, ali ne u tolikoj mjeri da mu pokvari raspoloženje.

Na livadi iza Stoneove kuće, međutim, vjetar je urlao s Atlantskog oceana a valovi su se bučno pjenili, i hladnoća me udarila u lice poput hica iz pištolja. Podigao sam ovratnik svoje kožne jakne da se zaštitim od udara vjetra s mora, dok je Angie ukopala šake duboko u džepove i zgrbila se. Trevor Stone se, međutim, sav predao vjetru. Samo je prebacio preko sebe laganu sivu kabanicu prije nego nas je poveo van, a ova se rastvorila i zalepršala oko njegova tijela kad je stao pred oceanom, kao da izaziva hladnoću da ga probije.

— Tvrtka Hamlyn i Kohl vratila mi je honorare i odustala od slučaja — rekao je.

— Kako su to obrazložili?

— Nisu htjeli reći.

— To nije etično — rekao sam.

— Što da radim?

— Tužite ih — rekao sam. — Poslije toga bi se mogli baviti uslugama čišćenja.

Okrenuo je leđa moru i motrio nas dok nismo shvatili.

Angie je rekla: — Tužiti ih nema smisla.

Kimnuo je. — Jer ću biti mrtav dok dođemo do suda. — Okrenuo se opet prema vjetru i nastavio govoriti, leđima okrenut prema nama, dok je njegove riječi nosio oštar zamah vjetra. — Jednom davno bio sam moćan, svi su me poštivali, nisam znao za strah. Sad sam nemoćan. Svi znaju da umirem. Svi znaju da nemam vremena boriti se protiv njih. Svi mi se, u to mogu biti siguran, sad smiju.

Prešao sam livadu i stao uz njega. Trava je prestajala baš kraj njegovih nogu, i na tom se mjestu otkrivala stjenovita obala od neravnih crnih hridi, čija se površina sjajila poput ulaštene ebanovine nasuprot razbješnjelim valovima koji su udarali o nju.

— Dakle, zašto želite nas? — upitao sam.

— Raspitao sam se — odgovorio je. — Svi s kojima sam razgovarao kažu da vas dvoje imate dvije osobine koje tražim.

— Koje osobine? — upitala je Angie.

— Poštteni ste.

— Koliko...

— ... je to moguće u iskvarenom svijetu, da, gospodine Kenzie. Ali poštteni ste prema onima koji zasluže vaše povjerenje. A ja imam tu namjeru.

— Oteti nas baš i nije bio najbolji način da to postignete. Slegnuo je ramenima. — Ja sam očajan čovjek, kojemu sat otkucava vrijeme u organizmu. A vi ste zatvorili ured i ne prihvaćate nove poslove, čak odbijate sresti se s potencijalnim klijentima.

— Istina — rekao sam.

— Zvao sam vas i kući i u ured nekoliko puta tijekom prošlog tjedna. Ne javljate se na telefon i nemate telefonsku sekretaricu.

— Imam — rekao sam. — Samo što je trenutavno isključena.

— Slao sam vam pisma.

— On ih ne otvara, osim ako nisu računi — rekla je Angie. Kimnuo je, kao da to smatra normalnim u nekim krugovima.

— Stoga sam morao poduzeti očajničke mjere kako bih bio siguran da ćete me saslušati. Ako odbijete moj slučaj, spreman sam vam platiti dvadeset tisuća dolara samo za vrijeme koje ste danas ovdje utrošili, i za vaš trud.

— Dvadeset tisuća — rekla je Angie. — Dolara.

— Da. Meni novac ne znači više ništa, a nemam nasljednika ako ne pronađem Desiree. K tome, kad ispitajte moju situaciju, vidjet ćete da je dvadeset tisuća dolara zanemariva svota u odnosu na moje sveukupne mogućnosti. Dakle, ako želite, vratite se u moju radnu sobu i uzmite novac iz gornje desne ladice u mom stolu, i onda se vratite svojim životima.

— A ako odlučimo ostati — rekla je Angie — što želite da učinimo?

— Pronađite moju kćer. Pomirio sam se s mogućnošću da je mrtva. Zapravo, svjestan sam koliko je to realno. Ali ne želim umrijeti a da nisam saznao istinu. Moram znati što joj se dogodilo.

— Obratili ste se policiji? — upitao sam.

— Da, imali smo razgovor ugodni. — Kimnuo je. — Ali ono što oni vide u tome samo je hir mlade žene, shrvane od boli, kojoj je puhnilo da pođe na mali izlet kako bi došla k sebi.

— A vi ste uvjereni kako to nije slučaj.

— Poznajem svoju kćer, gospodine Kenzie.

Okrenuo se oko svojeg štapa i krenuo preko livade prema kući. Pošli smo za njim, i mogao sam vidjeti naš odraz u širokim staklima na njegovoj radnoj sobi. Taj čovjek, koji je polako propadao, ukočio je vrat pod vjetrom dok je kabanica lepršala oko njega a štap tražio oslonac po smrznutoj livadi; s njegove lijeve strane hodala je mala, prekrasna žena crne kose što joj je vijorila oko obraza i lica

opustošena od pretrpljenih gubitaka; a s desne čovjek u ranim tridesetima, odjeven u traperice, kožnu jaknu i bejzbolsku kapu, s lagano zbunjenim izrazom lica dok promatra dvoje ponosnih, ali uništenih ljudi pokraj sebe.

Kad smo došli do terase, Angie je pridrжала vrata Trevoru Stoneu i rekla:

— Gospodine Stone, rekli ste da imamo dvije osobine koje najviše tražite.

— Da.

— Jedna je poštenje. Koja je druga?

— Rekli su mi da ste nesmiljeni — rekao je zakoračivši u radnu sobu.

— Bespogovorno nesmiljeni.

3

— Pedeset — rekla je Angie dok smo se vozili podzemnom od stanice Wonderland prema centru.

— Znam — odgovorio sam.

— Pedeset somova — rekla je. — Mislila sam da je dvadeset već dovoljno ludo, ali mi sad nosimo pedeset tisuća dolara, Patrick. Osvrnuo sam se po vagonu. Tri metra dalje od nas bio je par dronjavih pijandura, zatim grupa huligana koja se natisnula oko ručke za kočnicu u uglu vagona, luđak s kratko ošišanom plavom kosom koji je zurio negdje u daljinu i čvrsto se držao za rukohvat pokraj mene.

— Reci to još malo glasnije, Angie. Nisam siguran da su te dečki tamo dolje čuli.

— Ups. — Unijela se u mene. — Pedeset tisuća dolara — prošaptala je.

— Da — šapnuo sam, dok je vlak ulazio u zavoj uz veliku škripu, a svjetla su se nad našim glavama naglo ugasila, pa upalila, onda opet ugasila i upalila.

Ljuljo, odnosno Julian Archerson, kako mu je bilo pravo ime, bio je spreman odvesti nas sve do kuće, ali kad smo jednom upali u zastoj u prometu na Cesti 1 A, nakon što smo u ranijoj autogužvi na Cesti 129 prosjedili četrdeset pet minuta, rekli smo mu da nas ostavi kod najbližeg ulaza u podzemnu, pa smo prošetali do stanice Wonderland.

Tako smo sad stajali s drugim sardinama dok se rasklimani vagon probijao kroz labirint tunela, svjetla su se palila i gasila, a mi smo na sebi nosili pedeset tisuća dolara Trevora Stonea. Angie je spremila ček na trideset tisuća u unutarnji džep svoje retro jakne, a ja sam ugurao dvadeset tisuća u gotovini između trbuha i kopče pojasa.

— Trebat će vam gotovina ako namjeravate odmah početi — rekao je Trevor Stone. — Nemojte štedjeti. Ovo je samo novac za operaciju. Javite ako vam treba više.

Novac "za operaciju". Nisam imao pojma je li Desiree Stone još živa ili ne, ali u slučaju da jest, morala je završiti negdje u zabitim predjelima Bornea ili Tangiera ako je trebalo potrošiti pedeset somova da bismo je pronašli.

— Jay Becker — rekla je Angie i zazviždala,

— Aha — rekao sam. — Ni manje ni više.

— Kad si ga posljednji put vidio?

— Prije šest tjedana, otprilike — odgovorio sam i slegnuo ramenima. — Ne vršimo baš nadzor jedan nad drugim.

— Nisam ga vidjela od dodjele nagrada za Velikog miša. Luđak s moje desne strane podigao je obrve i pogledao me. Slegnuo sam ramenima. — Znaju ih lijepo okititi, vjerujte.

Samo ih ne možete izvaditi.

Kimnuo je glavom, a onda se opet zagledao u svoj odraz u mračnom prozoru podzemne, kao da mu ide na živce.

Nagrada za Velikog miša zapravo se zvala Zlatna nagrada Bostonskog udruženja istražitelja za iznimna postignuća u

istraživanju. Ali svi koje sam poznao u svojoj profesiji zvali su je Nagrada za Velikog miša.

Jay Becker dobio je Velikog miša ove godine, kao što ju je dobio i prošle i 1989., i neko vrijeme se u krugovima privatnih detektiva dosta šušalo o tome kako namjerava otvoriti svoj vlastiti ured i odvojiti se od tvrtke Hamlyn i Kohl. No ja sam dobro poznao Jaya, i nisam se iznenadio kad su se ta nagađanja pokazala pogrešnima.

Nije da Jay ne bi mogao dobro zarađivati i sam. Naprotiv, bio je vjerojatno najbolji privatni istražitelj u Bostonu. Bio je zgodan, paklenski pametan, i mogao je zatražiti golemu odštetu za napušteni posao da je odlučio promijeniti poslodavca. Neki od najbogatijih klijenata tvrtke Hamlyn i Kohl bez oklijevanja bi prešli na drugu stranu ulice da je Jay tamo otvorio svoj ured. Problem je u tome što Jay ne bi smio preuzeti njihove slučajeve sve da mu ponude i sav novac Nove Engleske. Svaki istražitelj koji bi potpisao ugovor s Hamlynom i Kohlom također je morao potpisati i dodatnu klauzulu prema kojoj istražitelj, ako bi napustio tvrtku, nije smio preuzimati nijedan slučaj od klijenata za koje je radio kod Hamlyna i Kohla, i to u trajanju od tri godine. Tri godine u ovom poslu iste su kao i čitavo desetljeće.

Stoga su ga Hamlyn i Kohl dosta čvrsto držali. No, ako je ijedan istražitelj bio dovoljno dobar i poštovan da napusti Everetta Hamlyna i Adama Kohla, i krene sam zarađivati, bio je to Jay Becker. Ali Jay nije znao postupati s novcima, u tome je bio gori od svih koje znam. Čim bi nešto zaradio, sve bi potrošio — na odijela, aute, žene, kožni namještaj, što god. Hamlyn i Kohl plaćali su mu stan, plaćali su mu uredske prostorije, omogućivali i održavali njegove poslovne investicije, mirovinsko, njegov ulog u javnim obveznicama. U načelu, mazili su ga kao rasipnog sina, a Jayu Beckeru bio je itekako potreban bogati tata.

U Massachusettsu, tko želi postati privatnim istražiteljem, mora obaviti dvije tisuće petsto sati istražiteljske prakse s autoriziranim

privatnim istražiteljem, prije nego sam dobije licencu. Jay je trebao obaviti samo tisuću sati prakse, zahvaljujući svojem iskustvu li FBI-u, a praksu je obavio kod Everetta Hamlyna. Angie je svoju obavila kod mene. Ja sam svoju obavio kod Jaya Beckera.

Hamlyn i Kohl su imali posebnu tehniku iznalaženja novih snaga: među kandidatima koji su željeli postati privatni detektivi odabrali bi onoga koji je najviše obećavao, dodijelili bi tom ambicioznom gladušu nekog starog detektivskog vuka da ga uvede u tajne zanata, osigura mu dvije tisuće petsto sati prakse i, naravno, otvori mu oči nad pozlaćenim svijetom Hamlyna i Kohla. Svi koje poznajem dobili su licencu na taj način i kasnije se zaposlili kod Hamlyna i Kohla. No dobro, svi osim mene.

To se nije osobito svidjelo Everettu Hamlynu, Adamu Kohlu i njihovim odvjetnicima. Bilo je neko vrijeme gundanja s njihove strane, koja su do mene obično dopirala na službenim pismima od pamučnog papira s naslovom samog Hamlyna i Kohla. No ja nisam nikad ništa potpisao, pa čak ni usmeno nagovijestio da se namjeravam pridružiti njihovoj tvrtki, i kad je moj vlastiti odvjetnik, Cheswick Hartman, to naznačio u svojem službenom pismu (na vrlo zgodnom lanenom papiru boje sljeza), gundanja su se prestala pojavljivati u mojem sandučiću. Podigao sam nekako svoju firmu, čiji je uspjeh nadmašio čak i moja očekivanja, a orijentirao sam se na mušterije koje si nisu mogle priuštiti usluge Hamlyna i Kohla.

No nedavno, vjerojatno zato što smo bili duboko potreseni obijesnom psihozom koja se obušila na nas u obličju Evandra Aruja, Gerryja Glynnna i Aleca Hardimana — psihozom koja je Angiena muža Phila stajala života — zatvorili smo firmu. Otada nismo baš bogzna što radili, osim ako se besciljno brbljanje, gledanje starih filmova i opijanje ne računa kao nekakav posao. Ne znam koliko bi dugo to još trajalo — možda još mjesec dana, možda sve dok nas jetra ne bi izdala, osuđujući nas tako na okrutnu i neobičnu kaznu — ali Angie je pogledala Trevora Stonea s takvim

izrazom prisnosti kakav još nije pokazala ni prema kome u posljednja tri mjeseca i, štoviše, nasmiješila se iskreno, i ja sam tad znao da ćemo preuzeti taj slučaj, bez obzira što je bio toliko bezobrazan da nas otme i drogira. A pedeset somova, mora se priznati, bio je značajan doprinos našoj odluci da Trevoru progledamo kroz prste, unatoč njegovom početnom bezobrazluku. Pronaći Desiree Stone.

Jednostavan cilj. Koliko će jednostavno biti dostići taj cilj, ostaje da se vidi. Da bismo je pronašli, bio sam prilično siguran da ćemo morati najprije pronaći Jaya Beckera, ili u najmanju ruku pratiti njegov trag. Trag čovjeka koji je bio moj učitelj, i od kojega sam preuzeo svoju profesionalnu maksimu:

— Nitko — rekao mi je jednom kad se moja praksa već približavala kraj u — doslovno nitko ne može ostati skriven ako ga traži prava osoba.

— Što je s nacistima koji su poslije rata izbjegli u Južnu Ameriku? Nitko nije pronašao Josefa Mengelea sve dok nije umro u miru i slobodan.

Jay mi je tad uputio pogled na koji sam već bio navikao tijekom tri mjeseca koliko smo radili zajedno. Bilo je to nešto što sam zvao "pogled čovjeka iz FBI-a" — pogled čovjeka koji je stekao iskustvo u najmračnijim hodnicima federalne vlade, čovjeka koji zna na kojem su mjestu pokopani leševi, i koji su dokumenti uništeni i zašto, koji razumije skriveni mehanizam moći bolje nego što ćemo ga mi ikad razumjeti.

— Misliš da ljudi nisu znali gdje se nalazi Mengele? Zafrkavaš me?

— Nagnuo se preko stola u luksuznom restoranu Bay Tower gdje smo sjedili i pritisnuo kravatu uz trbuh, premda su naši tanjuri i mrvice već bili odneseni, besprijekoran kao i uvijek. — Patrick, slušaj što ću ti reći: Mengele je imao tri goleme prednosti pred većinom ljudi koji su pokušali nestati.

— A to su?

— Kao prvo — rekao je podižući kažiprst — Mengele je imao novac. U početku, milijune. Ali milijunaše se može pronaći. Dakle, drugo — pridružio je srednjak kažiprstu — imao je informacije: o drugim nacistima, o bogatstvima zakopanim ispod Berlina, o svakojakim medicinskim otkrićima do kojih je došao koristeći Židove kao zamorće, a te informacije koristilo je nekoliko različitih vlada, uključujući i našu, koje su se navodno dale u potragu za njim. Podigao je obrve i opet sjeo, smiješeći se.

— A treći razlog?

— Ah, da. Treći razlog, i najvažniji: ja se nikad nisam dao u potragu za Josefom Mengeleom. Jer nitko se ne može skriti pred Jayom Beckerom. A sad kad sam te uvježbao, D'Artagnane, moj mladi Gaskonče, nitko se neće moći skriti pred Patrickom Kenziejem.

— Hvala ti, Athose.

Široko je zamahnuo rukom i kucnuo se u glavu.

Jay Becker. Nitko živ nije imao više stila od njega.

Jay, mislio sam kad je podzemna izašla iz tunela u voštano zeleno svjetlo Downtown Crossinga, nadam se da si bio u pravu. Jer, sad dolazim ja. Igramo se skrivača, bio ti spreman ili ne.

Kad smo stigli u moj stan, sakrio sam dvadeset somova u otvor iza kuhinjskog stalka, gdje držim svoje rezervne pištolje. Angie i ja smo otpuhnuili prašinu sa stola u blagovaonici i rasprostrli sve što smo skupili od tog jutra. Četiri snimka Desiree Stone rasporedili smo u sredini, a zatim dnevne izvještaje o napredovanju koje je Jay slao Trevoru dok sam nije nestao prije trinaest dana.

— Zašto ste toliko čekali da se obratite drugom istražitelju? — pitao sam Trevora Stonea.

— Adam Kohl me uvjeravao da će postaviti drugog čovjeka da radi na tom slučaju, ali mislim da je blefirao. Tjedan dana kasnije, otkazali su mi posao. Pet dana sam tražio po gradu privatnog istražitelja koji bi imao dobru reputaciju, i na kraju sam odabrao vas dvoje.

U blagovaonici mi je palo na pamet da nazovem Hamlyna i Kohla, i da upitam Everetta Hamlyna kako on tumači slučaj, ali imao sam osjećaj da bi mi bacali klipove pod noge. Kad odustaneš od mušterije kakva je Trevor Stone, ne ideš to reklamirati ili tračati o tome kod svojega konkurenta u poslu.

Dok je Angie listala Jayeve izvještaje, ja sam čitao bilješke koje smo oboje zapisali u Trevorovoj radnoj sobi.

— U mjesec dana nakon što joj je majka umrla — rekao nam je Trevor kad smo se vratili s livade — Desiree je pretrpjela dvije različite traume, a svaka od njih bila je dovoljno jaka da sama uništi jednu mladu ženu. Najprije su meni dijagnosticirali neizlječivi rak, a onda je dečko s kojim je hodala na fakultetu poginuo.

— Kako? — upitala je Angie.

— Utopio se. Nesretan slučaj. Ali vidite, Desiree je najveći dio svog života sa svojom majkom i sa mnom provela, no, pod staklenim zvonom. Čitava njezina egzistencija sve do majčine smrti bila je kao začarana, nije ju zadesila ni najmanja tragedija. Uvijek se smatrala snažnom. Vjerojatno zato što je bila tvrdoglava i uporna poput mene, pa je to pomiješala s karakterom koji čovjek stekne kad je prisiljen boriti se. Shvaćate, nikad se nije morala suočiti s istinskom nesrećom. Kad joj je majka umrla a otac završio na intenzivnoj njezi, vidio sam kako je odlučna u nakani da izdrži. I mislim da bi izdržala. Ali onda je meni otkriven rak, a skoro odmah zatim poginuo joj je bivši dečko. Bum. Bum. Bum.

Prema Trevoru, Desiree se počela raspadati pod težinom tih triju tragedija. Počela je patiti od nesanice, drastično je izgubila na težini, i rijetko bi kad izgovorila potpunu rečenicu tijekom dana. Otac ju je nagovarao da potraži stručnu pomoć, ali ona je otkazala sva četiri pregleda koja su joj dogovorili. Umjesto toga, kako su ga obavijestili Ljuljo, Puzo i nekolicina drugih prijatelja, viđena je kako provodi većinu vremena u centru. Odvezla bi se u bijelom saabu turbo, koji su joj poklonili roditelji za diplomu, do garaže u ulici Bolyston, i provodila bi dane šetajući zelenilom u dijelovima

Smaragne ogrlice — sustava parkova od sedam kilometara koji okružuje grad — koji se prostiru u centru i u Back Bayu. Jednom je prošetala sve dokle se počinju prostirati Močvare iza Muzeja lijepih umjetnosti, ali obično bi, kako je Ljuljo izvijestio Trevora, radije šetala drvoredom prekrivenim lišćem koji zasijeca sredinu avenije Commonwealtha i gradski park kojim ona završava.

Upravo je u parku, ispričala je Trevoru, upoznala čovjeka koji joj je, prema njezinim vlastitim riječima, pružio malo olakšanja i ljepote za kojom je tragala cijelo kasno ljeto i ranu jesen. Muškarac, sedam do osam godina stariji od nje, zvao se Sean Price, i sam je bio žrtvom tragedije. Njegova žena i petogodišnja kćerkica, rekao je Desiree, umrle su prošle godine kad je pokvareni uređaj za klimatizaciju u njihovoj kući na Concordu počeo ispuštati ugljični monoksid, dok je Sean bio poslovno izvan grada.

Sean Price ih je našao sljedeće jutro, ispričala je Desiree Trevoru, kad se vratio kući s puta.

—To je dugo vremena — rekao sam, podižući glavu sa svojih bilježaka.

Angie je podigla glavu s izvještaja Jaya Beckera. — Što kažeš?

— Prema mojim bilješkama, Desiree je rekla Trevoru da je Sean Price našao svoju ženu i dijete skoro dvadeset četiri sata nakon što su umrli.

Pružila je ruku preko stola i dohvatila svoje bilješke kraj mojeg lakta, i prolistala ih. — Aha. Tako je rekao Trevor.

— Čini se kao dugo vrijeme — rekao sam. — Mlada žena, supruga poslovnog čovjeka i po svemu sudeći dobrostojeća, s obzirom da su stanovali na Concordu. Ona i njezina petogodišnja kćerkica nisu viđene dvadeset četiri sata, i da to nitko nije primijetio?

— Susjedi su danas sve manje i manje prijateljski nastrojeni, i sve manje i manje zainteresirani za svoje susjede.

Namrštio sam se. — Da, možda u centru, ili pak u četvrtima niže srednje klase. Ali ovo se dogodilo na Concordu. To je zemljište s viktorijanskim kućama s ulazom za kočije, tamo je i Old North Bridge. Krema Amerike, visoka klasa s bijelim njegovanim rukama. Dijete Seana Pricea ima pet godina. Zar nema dadilju? Zar ne ide u vrtić, ili na satove baleta ili tako nešto? Zar mu žena ne ide na aerobik ili na poslovne sastanke, ili na ručak s nekom drugom mladom suprugom iz više srednje klase?

— Kopka te.

— Malo. Nešto mi ne štima.

Zavalila se u svojoj stolici. — U našoj profesiji to zovemo "ćuh".

Nagnuo sam se preko svojih bilježaka, s kemijskom olovkom u ruci.

— Kako se to piše? S mekim ć?

— Ne, s "t" kao trubilo. — Kucnula je kemijskom olovkom po svojim bilješkama i nasmiješila mi se. — Provjeri Seana Pricea

— rekla je dok je zapisivala te riječi na gornjem rubu svojih bilježaka.

— Također, smrt uzrokovanu trovanjem ugljičnim monoksidom u Concordu s 1995. na '96.

— I stradalog dečka s fakulteta. Kako mu je bilo ime? Okrenula je stranicu. — Anthony Lisardo.

— Jest.

Namrštila se nad snimkama Desiree. — Puno ljudi umire oko ove cure.

— Aha.

Podigla je jedan snimak, a lice joj se smekšalo. — Bože, prekrasna je. Ali čini se logičnim da je našla utjehu u društvu čovjeka koji je također pretrpio gubitak. — Pogledala me. — Znaš?

Gledao sam je u oči, tražeći u njima neki jasan znak sjećanja na napad i ozljede koje je moralo ležati negdje iza njezina pogleda, na strah od ljubavi koja bi opet mogla dovesti do nasilja. Ali sve što sam mogao vidjeti bili su ostaci poistovjećivanja i suosjećanja koji

su se pojavili kad je pogledala snimak Desiree, isti tragovi koje je nosila u očima nakon što se pogledala s Desireeinim ocem.

— Aha — rekao sam. — Znam.

— Ali netko bi to mogao zloupotrijebiti — rekla je, pogledajući opet Desireeino lice.

— Kako to?

— Da se želiš zbližiti s osobom koja je skoro pala u katatoniju od boli, a nemaš nužno dobre namjere, kako bi se postavio?

— U slučaju da sam ciničan i da želim manipulirati tom osobom?

— Da.

— Zasnovao bih naš odnos na zajedničkoj boli.

— Možda tako što bi je uvjerio da si i sam pretrpio smrt osobe koju si volio?

Kimnuo sam. — To bi bio najučinkovitiji način.

— Mislim da definitivno trebamo saznati više o Seanu Priceu. — Oči su joj zasjale od silnog uzbuđenja.

— Što ima u Jayevim izvještajima o njemu?

— Da vidimo. Ništa što nam već nije poznato. — Opet je stala vrtjeti stranice, a zatim je odjednom zastala i podigla oči k meni, sva obasjana u licu.

— Što je? — upitao sam, osjećajući kako mi smiješak zahvaća lice. Njezino je uzbuđenje bilo zarazno.

— Super — rekla je.

— Što to?

Podigla je stranicu i pokazala gomilu papira na stolu. — Ovo. Sve ovo. Opet krećemo u lov, Patrick.

— Aha, to je super. — I sve do tog trenutka zapravo nisam shvaćao koliko mi je sve to nedostajalo: razmrsivati čvorove, njuškati za tragovima, poduzimati prve korake k razotkrivanju nečega što se smatralo nerješivim i nepristupačnim.

Ali osjetio sam kako mi smiješak načas nestaje s usana, jer me baš to uzbuđenje, ta manija otkrivanja stvari koje je katkad bolje ostaviti

pokrivenima i dovela licem u lice s razularenom kugom i moralnom truleži psihe Gerryja Glynnna.

Zbog te iste manije Angie je dobila metak u tijelo, ja sam dobio ožiljke na licu i ozljedu živaca na jednoj ruci, a Angien bivši muž Phil umro je na mojim rukama u hropcu i stravi.

— Bit će sve u redu — rekao sam mu.

— Znam — odgovorio je. A zatim je umro.

I upravo bi dotle cijela ova potraga, razotkrivanje i lov mogli opet dovesti — do ledene spoznaje da nam nije dobro, nikome od nas. Naša srca i misli prekriveni su zato što su krhki, ali i zato što je gnoj koji se skriva u njima možda mračniji i bolesniji nego što možemo podnijeti.

— Hej — rekla je Angie, koja se još uvijek smiješila, samo malo slabije — nešto nije u redu?

Uvijek sam volio njezin osmijeh.

— Ništa — rekao sam. — U pravu si. Ovo je super.

— Nego što — rekla je, i dali smo si pet preko stola. — Opet smo na konju. Kriminalci, sklanjajte se s puta.

— Tresu im se gaće — uvjeravao sam je.

4

HAMLIN & KOHL
 ISTRAGE ŠIROM SVIJETA
 JOHN HANCOCK TOWER,
 33. KAT ULICA
 CLARENDON 150 BOSTON,
 MASSACHUSETTS 02116

Izveštaj djelatnika PRIMA: g. Trevor Stone OD: g. Jay Becker,
 istražitelj RE: Nestanak gdice Desiree Stone

16. veljače 1997.

Prvi dan istrage o nestanku Desiree Stone, posljednji put viđena kako napušta kuću u Marbleheadu, Prolaz Oak Bluff 1468, u 11 sati, 12. veljače.

Istražitelj je razgovarao s g. Pietrom Leoneom, zaposlenim u naplatnoj kućici garaže u Bostonu, ulica Bolyston 500, što je dovelo do otkrića bijelog saaba turbo iz 1995. gđice Stone na razini P2 gorenavedene garaže. Kartica u pretincu automobila pokazala da je stigao u garažu točno u 11.51 dne 12. veljače. Pretraga automobila i najbliže okolice nije ukazala na tjelesni nasrtaj. Vrata su bila zaključana, alarm uključen.

Nazvao Juliana Archersona (slugu g. Stonea), koji je pristao pokupiti automobil gđice Stone iz garaže uz pomoć rezervnih ključeva i odvesti ga u gorenavedenu kuću poradi daljnje istrage. Ovaj istražitelj je platio g. Leoneu iznos od 124 \$ (USD) za pet dana parkiranja i napustio garažu. [Vidi potvrdu u privitku, zajedno s izvještajem o dnevnim troškovima.]

Istražitelj je, nadalje, pretražio sustav parkova Smaragdne ogrlice od Bostonskog pašnjaka, preko javnog parka, do drvoreda Avenije Commonwealth, koji završava s Močvarama kod Avenije Louisa Pasteura. Nakon što je čuvarima parka pokazao nekoliko snimaka gđice Stone, istražitelj je pronašao tri osobe koje tvrde da su je vidjele tijekom prethodnih šest mjeseci:

1. Daniel Mahnu (23), strident glazbe na koledžu Berklee. Vidio gdicu Stone najmanje četiri puta kako sjedi na klupi u drvoredu Ave. Comm., između Ave. Massachusetts i Istočnih Charlesovih vrata. Datumi su približni, ali očevidi su se dogodili svakako tijekom trećeg tjedna u kolovozu, drugog tjedna u rujnu, drugog tjedna u listopadu i prvog tjedna u studenome. G. Mahew je imao sentimentalne namjere prema gđici Stone, ali gđica Stone nije

pokazala interes za inicijativu g. Mahewa. Kad je g. Mahew pokušao započeti razgovor s njom, gđica Stone udaljila se dva puta, treći put ga je ignorirala, a četvrti susret okončala je tako što je, prema iskazu g. Mahewa, u njegove oči raspršila sprej protiv seksualnih napasnika.

G. Mahew je izjavio da je u svim tim prigodama gđica Stone bila sasvim sigurno sama.

2. *Agnes Pascher (44), beskućnica.* Svjedočanstvo gđice Pascher upitno je utoliko što je istražitelj zamijetio fizičke tragove ovisnosti o alkoholu i drogi (heroinu) na njezinoj osobi. Gđica Pascher tvrdi da je vidjela gđicu Stone dvaput — jedan i drugi put u rujnu (približno) — na Bostonskom pašnjaku. Gđica Stone, prema gđici Pascher, sjedila je na travi kraj ulaza na uglu ulica Beacon i Charles, gdje je hranila vjeverice bacajući im sjemenke suncokreta. Gđica Pascher, koja nije imala kontakata s gđicom Stone, prozvala ju je "cura od vjeverica".

3- *Herbert Costanza (34), higijenski inspektor, Odsjek za parkove i zabave grada Bostona.* G. Costanza, koji je gđicu Stone nazvao "turobnom, zgodnom djevojkom", primijetio ju je u mnogim prigodama od sredine kolovoza do početka rujna kako sjedi pod stablom u sjeverozapadnom dijelu gradskog parka. Njegov kontakt s njom ograničio se na "uljudne pozdrave", na koje je ona rijetko odzdravljala. G. Costanza je pomislio da je gđica Stone pjesnikinja, premda nije nikad primijetio da nešto piše.

Obratite pozornost na to da se posljednji očevid dogodio početkom rujna. Gđica Stone je tvrdila da je upoznala čovjeka po imenu Sean Price također početkom rujna.

Kompjutorska pretraga telefonskih pretplatnika države Massachusetts putem tvrtke NYNEX dala je 124 imena Sean ili S. Price. Daljnja pretraga preko Ureda za registraciju motornih vozila svela je broj imena Sean Price na 19 u granicama ciljane dobi (25-35). Kako se jedini fizički opis Seana Pricea koji je dala gđica

Stone ticao samo njegove dobi i rase (bijelac), broj je nadalje sveden na 6 imena putem pretraživanja prema etničkoj pripadnosti.

Istražitelj će početi s kontaktiranjem i ispitivanjem preostalih šest Seana Pricea sa sutrašnjim danom.

S poštovanjem,

Jay Becker, istražitelj.

Cc: g. Hamlyn, g. Kohl, g. Keegan, gđa Tarnover.

Angie je podigla pogled s izvještaja i protrljala oči. Sjedili smo jedno kraj drugoga, čitajući zajedno stranice.

— Isuse — rekla je — kakav detaljan tip.

— To je Jay — rekao sam. — Uzor svima nama. Gurnula me laktom. — Hajde, samo reci. On je tvoj junak. — Junak? — upitao sam. — On je bog. Jay Becker bi pronašao

Hoffu, onog nestalog borca za radnička prava, dok bi rekla keks.

Potapšala je rukom njegov izvještaj. — Pa ipak, čini se da mu baš ne polazi za rukom pronaći Desiree Stone i Seana Pricea.

— Imaj povjerenja — rekao sam i okrenuo stranicu. Jayeva istraga nad šestoricom Seana Pricea zahtijevala je tri

dana i završila je u slijepoj ulici. Jedan od njih bio je nedavno otpušten iz zatvora uz kauciju, a u zatvoru je sjedio sve do kasno u prosincu 1995. Drugi je bio paraplegičar zatvoren u kući. Treći je bio kemičar zaposlen u laboratoriju Genzyme Corporation, koji je cijelu jesen proveo kao konzultant na nekom projektu u UCLA-u.

Sean Edward Price iz Charlestowna povremeno je radio kao krovopokrivač, a puno radno vrijeme kao rasist. Kad ga je Jay upitao je li u posljednje vrijeme odlazio u Gradski park ili pak na Bostonski pašnjak, odgovorio je:

—Tamo di je sve puno pederčina i komunjara, i di ona jebena ciganija traži lovnu da si posli kupe drogu? Tribalo bi, čoviče, zatvorit cili centar u jednu ogradu i bacit atomsku bombu.

Sean Robert Price iz Braintreeja bio je bucmasti, ćelavi trgovački putnik za tvornicu tekstila. Kad je vidio fotografiju Desiree Stone, rekao je:

— Da ovakva žena samo pogleda u mom pravcu, srušio bih se na mjestu mrtav od infarkta.

Budući da je na svojim putovanjima pokrивao Južnu obalu i sjeverni dio Rta, nije nikako mogao putovati na izlete u Boston a da ne bude primijećen. A u obavljanju svoga posla, kako je njegov šef uvjerio Jaya, bio je besprijekoran.

Sean Armstrong Price iz Dovera radio je u tvrtki za financijski konzalting kod Shearsona Lehmana. Tri je dana pokušavao izbjeći Jaya, i taman kad se u njegovim dnevnim izvještajima počeo nazirati dašak uzbuđenja, pošlo mu je za rukom da sustigne Pricea dok je ovaj zabavljao mušterije u restoranu Grill 23. Jay je primaknuo stolicu k njegovom stolu i upitao Pricea zašto ga izbjegava. Price, koji je zamijenio Jaya za inspektora Trgovačke komore, smjesta je priznao da je uvlačio mušterije u prijevare, savjetujući im da kupuju gomile dionica propalih tvrtki, u koje je sam Price ulagao putem tobožnje korporacije kao pokrića. Kako je Jay saznao, to je ve ć trajalo godinama, a u listopadu i rano u studenome Sean Armstrong Price bio je stalno na putu — za Kajmanske otoke, Donje Antile i Zurich, da tamo sakrije novac koji nije trebao nikad ni posjedovati.

Dva dana kasnije, zabilježio je Jay, jedna od Priceovih mušterija s kojima se tamo zabavljao prijavila ga je pravoj Trgovačkoj komori, i on je uhićen u svojem uredu u Federalnoj ulici. Čitajući između redaka ostale podatke koje je Jay prikupio o Priceu, zaključili smo da je smatrao Pricea odveć tupim, odveć predvidljivim i opsjednutim financijama a da bi ikad mogao uspostaviti pravu ili glumljenu vezu s Desiree.

Međutim, ne računamo li taj zanemarivi uspjeh, Jay nije postigao ništa, i nakon pet dana iz njegovih izvještaja počinje izbijati frustracija. Ono malo bliskih prijatelja što ih je Desiree imala nisu

je više sretali kad joj je majka umrla. Rijetko je razgovarala sa svojim ocem, a nije se povjeravala ni Ljulji ni Puzi. Za svojih izleta u centar bila je prilično neupadljiva — izuzmemo li to što je Daniela Mahewa poprskala sprejem protiv seksualnih manijaka. Da nije bila tako lijepa, zabilježio je Jay na jednom mjestu, vjerojatno je nitko ne bi ni primijetio.

Otkako je nestala, nije koristila nijednu od svojih kreditnih kartica niti je pisala čekove; glavnica joj je ostala nedirnuta, kao i raznorazne vrijednosnice i potvrde o pologu. Provjera njezine osobne telefonske linije otkrila je da nije nikoga nazivala između srpnja i dana kad je nestala.

— Nema telefonskih poziva. — Jay je to podcrtao crvenom bojom u svome izvještaju od 20. veljače.

Jay nije bio tip čovjeka koji će ikad išta podcrtati, i bilo mi je jasno da u tom času više nije bio samo frustriran i povrijeđen u profesionalnoj časti, već je postajao opsjednut. — Kao da — zabilježio je 22. veljače — ova prekrasna žena nikad nije ni postojala.

Kad je primijetio neprofesionalnu prirodu ove bilješke, Trevor Stone je nazvao Everetta Hamlyna, i 23. veljače ujutro Jay Becker je pozvan na hitan sastanak s Hamlynom, Adamom Kohlom i Trevorom Stoneom u Trevorovu domu. Trevor je uz Jayeve izvještaje priložio i transkript sljedećeg razgovora:

HAMLYN: Moramo raspraviti način na koji je napisan ovaj izvještaj.

BECKER: Bio sam premoren.

KOHL: Pridjevi kao "prekrasna"? U spisu za koji znate da će kružiti po čitavoj tvrtki? Gdje vam je glava, gospodine Becker?

BECKER: Ponavljam, bio sam premoren. Ispričavam vam se, gospodine Stone.

STONE: Mene brine to što polako gubite profesionalnu distancu, gospodine Becker.

HAMLYN: Uz sve dužno poštovanje, gospodine Stone, meni se čini da je naš djelatnik u potpunosti izgubio distancu.

KOHL: O tome nema diskusije.

BECKER: Skinut ćete me sa slučaja?

HAMLYN: Ako se gospodin Stone složi s našom preporukom.

BECKER: Gospodine Stone?

STONE: Objasnite mi zašto ne bih trebao tako postupiti, gospodine Becker. Radi se o životu moje kćeri.

BECKER: Gospodine Stone, priznajem da sam živčan zbog nedostatka bilo kakvih materijalnih dokaza u prilog bilo nestanku vaše kćeri, bilo postojanju tog Seana Pricea za kojega tvrdi da ga je upoznala. To me nezadovoljstvo pomalo zanimalo. Priznajem da su neke stvari koje ste mi ispričali o vašoj kćeri, koje sam čuo od svjedoka, pa njezina ljepota, bez sumnje, pridonijeli tome da sam se emocionalno vezao za nju, što je svakako nespojivo s profesionalnom objektivnošću jednog istražitelja. To je točno. Ali blizu sam. Naći ću je.

STONE: Kad?

BECKER: Uskoro. Vrlo skoro.

HAMLYN: Gospodine Stone, ja vas molim da nam dopustite da postavimo drugog djelatnika na ovaj slučaj kao glavnog istražitelja.

STONE: Dajem vam tri dana, gospodine Becker. KOHL: Gospodine Stone!

STONE: Tri dana da pronađete konkretan dokaz o tome gdje se nalazi moja kći.

BECKER: Hvala vam, gospodine. Hvala vam. Puno vam hvala.

— Ovo ne sluti na dobro — rekao sam.

— Što? — Angie je pripalila cigaretu.

— Pusti na stranu sve drugo u transkriptu, pogledaj samo Jayevu posljednju rečenicu. Klanja se Stoneu, skoro mu podilazi.

— Zahvaljuje čovjeku što mu je spasio mjesto. Zavrtio sam glavom.

— To nije u Jayevu stilu. Jay je odveć ponosan. Ako ti kojim slučajem taj tip kaže hvala, bit će da si mu spasila život iz

automobila u plamenu. Nije tip čovjeka koji će zahvaljivati. Odveć je pun sebe za to. Jay kakvog ja poznajem počeo bi se derati iz petnih žila da su samo nagovijestili da će ga maknuti sa slučaja.

— Ali počeo se gubiti. Hoću reći, pogledaj posljednjih nekoliko bilješki koje je zapisao prije nego što su sazvali taj sastanak.

Ustao sam i prohodao gore-dolje uz stol u blagovaonici.

— Jay će pronaći bilo koga.

— Dobro kažeš.

— Ali za tjedan dana otkako je preuzeo ovaj slučaj, nije pronašao ništa. Ni Desiree, ni Seana Pricea.

— Možda je tražio na krivim mjestima.

Nagnuo sam se preko stola, protegnuo vrat i spustio pogled na Desiree Stone. Na jednom snimku sjedila je na ljuljački, na trijemu u Marbleheadu, nasmijana, a svojim zelenim očima gledala je izravno u fotoaparat. Bujna kosa boje meda bila joj je zapletena, na sebi je imala stari džemper i poderane traperice, onako bosonoga, otkrivenih blještavo bijelih zubi.

Ne samo da se čovjek teško mogao oteti tom pogledu, već je na njoj bilo i mnogo više od fizičke privlačnosti. Imala je nešto što bi kakav holivudski producent zasigurno nazvao — karizma. Ovako zaleđena u vremenu, još je uvijek isijavala aurom zdravlja, snage, spontane ženstvenosti — začudnom mješavinom ranjivosti i vedrine, čulnosti i nevinosti.

— U pravu si — rekao sam.

— Kako to? — upitala je Angie.

— Divna je.

— I jest. Ne znam što bih dala da izgledam tako dobro u starom džemperu i poderanim trapericama. Isuse, kosa joj izgleda kao da je nije počesljala tjedan dana, a svejedno izgleda savršeno.

Namrgodio sam se.

— Ti joj ipak možeš konkurirati u kategoriji prekrasnih, Angie.

— Daj, molim te. — Ugasila je cigaretu i pridružila mi se nad snimkom.

— Istina, ne izgledam loše. Neki muškarci bi možda rekli da sam lijepa.

— Ma prekrasna. Treba i pol. Kom...

— Da, naravno — rekla je. — Pa dobro. Neki muškarci. To priznajem. Neki, ali ne svi muškarci. Mnogi bi rekli da nisam njihov tip, da imam odveć talijanski look, da sam preniska, pre... bilo što, ili pak ne dovoljno nešto drugo.

— U redu, popuštam — rekao sam — da se sad ne prepiremo.

— Ali ova cura — rekla je, i kucnula kažiprstom po Desireeinu čelu — nema muškarca, osim ako nije gej, koji je ne bi našao privlačnom.

— Ima u njoj nešto — rekao sam.

— Nešto? — rekla je. — Patrick, cura je potpuno bez mane.

Dva dana nakon hitnog sastanka u kući Trevora Stonea, Jay Becker učinio je nešto što bi čovjeka navelo da pomisli kako je odustao od svega — da se to, naprotiv, nije pokazalo genijalnim.

Postao je Desiree Stone.

Prestao se brijati, zapustio je kosu i svoju cjelokupnu pojavu i prestao jesti. Odjeven u skupo, ali neuredno odijelo, pošao je Desireeinim stopama oko Smaragdne ogrlice. Ovaj put, međutim, nije to učinio kao istražitelj, već kao ona sama.

Sjeo je na njezinu klupu pod drvoredom Avenije Commonwealth, na njezinu livadu na Pašnjaku, pod njezino stablo u Gradskom parku. Kako je zabilježio u svojim izvještajima, u početku se nadao da će mu netko — možda sam Sean Price — pristupiti, kad primijeti kako je Jay ranjiv, razdiran kakvim strašnim gubitkom.

Ali kad se to nije dogodilo, umjesto toga se pokušao uživjeti u raspoloženje za koje je pretpostavljao da je obuzelo Desiree u tjednima prije njezina nestanka. Uronio je u prirodu koju je ona gledala prije njega, slušao zvukove koje je ona morala čuti, čekao i molio se poput nje da bol prestane, da pronađe drugu osobu s kojom bi mogao dijeliti gubitke koje je pretrpio.

— Bol — zapisao je Jay u svojem izvještaju za taj dan — stalno sam se vraćao na njezinu bol. Sto ju je moglo utješiti? Kako se mogla zloupotrijebiti? Što ju je moglo dirnuti?

Dok se, uglavnom sam, kretao parkovima u kojima je već zazimilo, pod sitnim snijegom koji mu je lagano zamagljivao vidno polje, Jayu je zamalo promaklo nešto što mu je stajalo pred nosom i šumjelo njegovom podsviješću otkako je preuzeo taj slučaj devet dana prije.

Bol, razmišljao je. Bol.

Tad ju je ugledao s klupe na kojoj je sjedio u Aveniji Commonwealth. Vidio ju je s ugla livade u kojem je sjedio na Pašnjaku. Vidio ju je pod stablom u Gradskom parku.

Bol.

Ne osjećaj, nego malu zlatnu pločicu s nazivom.

OPORAVAK OD BOLI, d.d. — stajalo je na pločici.

Jedna takva zlatna pločica s nazivom stajala je na pročelju sjedišta tvrtke ravno preko puta klupe u Aveniji Commonwealth, druga se nalazila na ulaznim vratima Terapijskog centra za oporavak od boli u Ulici Beacon. A poslovne prostorije tvrtke Oporavak od boli, d.d. bile su smještene jedan blok dalje, u zgradi od crvene cigle u Ulici Arlington.

Oporavak od boli, d.d. Kad mu je sinulo, siguran sam da se Jay Becker nasmijao sam sebi kako se još nikad nije nasmijao u svome životu.

Dva dana kasnije, nakon što je javio Trevoru Stoneu i Hamlynu i Kohlu kako je pronašao dovoljno dokaza za pretpostavku kako se Desiree Stone obratila tvrtki Oporavak od boli, d.d., a sama tvrtka bila je prilično sumnjiva i vrijedilo ju je provjeriti — Jay Becker se prijavio pod lažnim izgovorom.

Ušao je u prostorije tvrtke Oporavak od boli, d.d. i zatražio razgovor s terapeutom. Potom je rekao terapeutu kako je radio u sklopu UN-ova programa pomoći u Ruandi i, poslije toga, u Bosni (Adam Kohl je imao tajnog prijatelja u UN-u koji će to potvrditi), i

kako ga je to iskustvo potpuno shrvalo — moralno, psihički i emocionalno.

Te večeri se priključio "intenzivnoj terapiji" za pacijente koji pate od akutne boli. Jay je, tijekom konverzacije snimljene na kasetu za ranih sati 27. veljače, rekao Everettu Hamlynu kako Oporavak od boli raspoređuje svoje klijente prema šest razina boli: na prvoj je razini Nelagoda, na drugoj Tuga, na trećoj Ozbiljna bol s elementima bijesa ili emocionalnog otuđenja, na četvrtoj Duboka bol, na petoj Akutna, dok je na šestoj Raskrižje.

Jay je razjasnio kako "raskrižje" označava stanje u kojem je klijent dosegao točku kad će se ili urušiti u sebe ili napokon pronaći smirenje i prihvatiti svoj život.

Da bi se utvrdilo je li klijent na petoj razini u opasnosti da dosegne šestu razinu, Oporavak od boli je poticao petorazince da se uključe u Izletnike ozdravljenja. Sreća je htjela, rekao je Jay, da sljedeći Izletnici ozdravljenja pođu iz Bostona za Nantucket idućega dana, 28. veljače.

Nakon što su telefonski razgovarali s Trevorom Stoneom, Hamlyn i Kohl su odobrili trošak od dvije tisuće dolara, i Jay je krenuo na put s Izletnicima ozdravljenja.

— Bila je ovdje — rekao je Jay Everettu Hamlynu preko telefona.

— Desiree je bila ovdje, u sjedištu Oporavka od boli u Aveniji Comm.

— Kako znaš?

— Imaju ploču s obavijestima u svečanoj sali, s puno fotografija.

Znaš već, s proslave za Dan zahvalnosti, s oproštajne proslave na kojoj se vidi kako smo sad svi jebeno ozdravljeni, takva sranja. Ona je na jednoj od njih, sa skupinom ljudi, u pozadini. Imam je, Everette. Osjećam to.

— Budi oprezan, Jay — rekao je Everett Hamlyn.

I bio je oprezan. Prvog dana u ožujku Jay se vratio iz Nantucketa živ i zdrav. Nazvao je Trevora Stonea i rekao mu kako se upravo

vratio u Boston i kako će svratiti u kuću na Marbleheadu za sat vremena s novostima.

— Jeste li je pronašli? - rekao je Trevor.

— Živa je.

— Sigurni ste.

— Rekao sam vam, gospodine Stone — rekao je Jay s prizvukom svoje stare samouvjerenosti u glasu — nitko ne može nestati pred Jayem Beckerom. Nitko.

— Gdje ste? Poslat ću auto po vas. Jay se nasmijao.

— Ne brinite se za to. Imam još četrdesetak kilometara do vas. Stići ću začas.

I baš negdje u tih četrdesetak kilometara, Jay je nestao kao i Desiree.

5

— *Fin de siecle* — rekla je Ginny Regan.

— *Fin de siecle* — rekao sam. — Da.

— To vas uznemiruje? — upitala je.

— Naravno — rekao sam — a vas ne?

Ginny Regan je primala nove stranke u poslovnim prostorijama tvrtke Oporavak od boli, d.d., i činila se pomalo zatečenom. Nisam je krivio. Možda je pomislila kako se radi o nekom kulinarskom specijalitetu, a da nisam pogledao u rječnik prije nego što sam tamo došao, možda bih to pomislio i sam. Zapravo, uvelike sam improvizirao cijelu tu preseranciju, i počeo sam se već zbunjivati. Woody Allen, razmišljao sam, Woody Allen. Kako bi Woody Allen vodio ovaj razgovor?

— Da — rekla je Ginny — ne bih znala.

— Ne biste znali? — udario sam dlanom po njezinu stolu. — Kako ne biste znali? Mislim, ako pričate o *fin de siecleu*, onda pričate o jebeno ozbiljnoj stvari. Milenijum, pad u kaos, atomski Armageddon, žohari veliki poput range rovera.

Ginny me nervozno pogledala. Za to je vrijeme, u uredu iza nje, muškarac u bezličnom smeđem odijelu navukao kaput i prišao vratašcima kraj Ginnyna stola koja su razdvajala predsoblje od glavnog ureda.

— Da — rekla je Ginny — naravno. To je vrlo ozbiljan problem. Ali ja sam...

— Božji prst napisao je to na zidu, Ginny. Ovo se društvo raspada na šavovima. Pogledajte što se događa oko nas: Oklahoma City, bomba u World Trade Centeru, David Hasselhoff. To je to.

— 'Noć, Ginny — rekao je muškarac u kaputu, gurajući vratašca kraj Ginnyna stola.

— Ovaj, 'noć, Frede — rekla je Ginny. Nasmiješio sam se.

— 'Noć, Frede.

— Ovaj, da — rekao je Fred. — Dobro onda. Otišao je.

Pogledao sam sat na zidu iznad Ginnyne glave. Bilo je 17.22. Koliko sam mogao primijetiti, svi su djelatnici dosad napustili urede i pošli kući. Svi osim Ginny, naravno. Jdna Ginny.

Počeo sam se na zatiljku nekoliko puta, što je bio znak Angie da je sve čisto, i opkolio Ginny svojim dobroćudnim, dobrohotnim, mjesečarskim pogledom punim blaženstva.

— Teško mi je više ustati ujutro — rekao sam — vrlo teško.

— Vi ste pali u depresiju! — rekla je Ginny puna zahvalnosti, kao da je napokon shvatila što joj je sve vrijeme izmicalo.

— Shrvan sam od boli, Ginny. Shrvan od boli.

Kad sam izgovorio njezino ime, najprije je ustuknula, potom se nasmiješila.

— Shrvani ste od boli zbog, *ovaj, fande sejenekla?*

— *Fin de sieclea* — ispravio sam je. — Da. Upravo tako. Mislim, ne mogu se složiti s njegovim metodama, ali možda je Ted Kaczynski bio u pravu.

— Ted — rekla je.

— Kaczynski — rekao sam.

— Kaczynski.

Onaj znanstvenik koji je postao serijski ubojica, Unabomber — rekao sam.

— Unabomber — rekla je polako. Nasmiješio sam joj se.

— Oh! — uskliknula je. — Unabomber!

Oči su joj se zacaklile, i činilo se da je silno uzbuđena što joj je tako velik teret pao sa srca. — Sad shvaćam.

— Stvarno? — nagnuo sam se prema njoj. Oči su joj se opet zamaglile od zbunjenosti.

— Ne, zapravo ne.

— Oh.

Zavalio sam se opet u stolicu.

U stražnjem dijelu ureda, nad Ginnynim desnim ramenom, podigao se prozor. Hladnoća, pomislio sam odjednom. Osjetit će kako joj hladnoća struji s leđa.

Nagnuo sam se prema njezinom stolu.

— Zbunjuju me reakcije moderne kritike na ono najbolje u popularnoj kulturi, Ginny.

Ustuknula je, zatim se nasmiješila. Činilo se da joj je to običaj.

— Zaista?

— Izuzetno — rekao sam. — Sva ta zbrka vodi u bijes, a taj bijes vodi u depresiju, a ta depresija—govorio sam sve jače, upravo grmio, dok se Angie spuštala niz prozorsku dasku a Ginnyne oči rasle u čuđenju dok nisu bile velike poput kotača, a njezina lijeva ruka posezala u ladicu stola — vodi u bol! Istinsku bol, nemojte se zavaravati, bol zbog propasti umjetnosti i kritičke sposobnosti, i zbog kraja milenijuma i osjećaja *fin de sieclea*.

Angiena ruka u rukavici zatvorila je prozor za sobom.

— Gospodine... — rekla je Ginny.

— Doohan — rekao sam. — Deforest Doohan.

— Gospodine Doohan — rekla je — nisam sigurna je li bol prava riječ za vaš problem.

— A Bjork — rekao sam — objasnite mi samo Bjork.

— Pa, ne mogu — rekla je — ali sigurna sam da vam Manny može objasniti.

— Manny? — upitao sam dok su se vrata iza mene otvarala.

— Da, Manny — rekla je Ginny, a na usnama joj se ocrtavao samozadovoljni smiješak. — Manny je jedan od naših terapeuta.

— Vi imate terapeuta — rekao sam — koji se zove Manny?

— Dobar dan, gospodine Doohan — rekao je Manny i prišao mi s ispruženom rukom.

Kad sam izdužio vrat da pogledam prema gore, mogao sam vidjeti da je Manny golem. Manny je bio neizmjeran. Manny, vjerujte mi, nije bio osoba. Bio je to industrijski kompleks na dvije noge.

— Bok, Manny — rekao sam, dok mi je ruka nestajala u jednome od rala s buldožera koja su mu bila zakačena za zapešća.

— Bok i vama, gospodine Doohan. Što vas muči?

— Bol — rekao sam.

— Puno ima toga u zadnje vrijeme — rekao je Manny. Nasmiješio se.

Manny i ja smo hodali oprezno zaleđenim pločnicima i ulicama, prolazeći kraj Gradskog parka prema Terapijskom centru za oporavak od boli u Ulici Beacon. Manny mi je ljubazno objasnio kako sam počinio uobičajenu, razumljivu pogrešku i obratio im se u poslovnim prostorijama Oporavka od boli, dok je meni očito bila potrebna pomoć više terapijske prirode.

— Očito — složio sam se.

— Dakle, što vas muči, gospodine Doohan? — Mannyjev glas bio je nevjerojatno mek za čovjeka njegove veličine. Glas mu je bio stalozen, ozbiljan, poput glasa kakva dragog strica.

— Zapravo ne znam, Manny — rekao sam dok smo pokušavali prijeći cestu u vrijeme prometne špice, na uglu ulica Beacon i Arlington. — U posljednje vrijeme rastužuje me cijelo to stanje. Svijet, shvaćate. Amerika.

Manny mi je lagano dodirnuo lakat i poveo me kroz trenutačni zastoj u prometu.

Ruka mu je bila čvrsta, snažna, a on je koračao poput čovjeka koji ne zna za strah ili oklijevanje. Kad smo stigli na drugu stranu Ulice Beacon, pustio mi je lakat pa smo se uputili istočno, u smjeru iz kojega je puhao snažan vjetar.

— Čime se inače bavite, gospodine Doohan?

— Reklamom — rekao sam.

— Ah — rekao je. — Shvaćam. Upali ste u kaotičan svijet masovnih medija.

— Ako vi tako kažete, Manny.

Dok smo se približavali Terapijskom centru, zapazio sam poznatu skupinu dečki ispod dvadeset godina, odjevenih u istovjetne bijele košulje i maslinaste hlače s jasno izglačanom crtom. Svi su bili muškarci, uredno podrezane kose, i svi su nosili slične avijatičarske kožne jakne.

— Jeste li primili Poruku? — upitao je jedan od njih stariji par koji je hodao ispred nas. Ispružio je ruku s komadom papira prema ženi, ali ova mu se izmakla iskusnim zaokretom, pa mu je ruka s papirom ostala visjeti u zraku.

— Nositelji poruke — rekao sam Mannyju.

— Da — rekao je Manny s uzdahom. — Iz nekog razloga, ovo im je jedan od najdražih punktova u gradu.

"Nositeljima poruke" Bostonci su zvali ove ozbiljne mladiće koji bi najednom iskoraknuli iz gomile i pružili vam razne publikacije. Bili su obično muški, katkad žene, odjeveni u bijele i maslinaste uniforme, kratke kose, obično dobroćudnih i nevinih očiju, tek lagano grozničava pogleda.

Bili su članovi Crkve Istine i Objave, i uvijek vrlo pristojni. Sve što su željeli bilo je da odvojite nekoliko minuta kako biste saslušali njihovu "poruku", koja se, čini mi se, sastojala u najavama nekakve skore apokalipse ili ekstaze, ili nečega što se već treba dogoditi kad četiri jahača siđu s nebesa i udare u trk **niz** ulicu Tremont, a pakao se otvori pod zemljom da proguta grešnike ili pak one koji nisu saslušali Poruku — a čini mi se da oni nisu vidjeli neku razliku.

Dečki koji su se okupljali na ovom uglu obrađivali su ga dosta savjesno, motajući se oko ljudi i gurajući se u umornu gomilu pješaka koji su se vraćali kući s cjelodnevnog posla.

— Zar nećete primiti Poruku dok je još vrijeme? — jedan od njih očajnički je zapitkivao čovjeka koji je, uzevši papir u hod, zgužvao taj papir u šaci dok je odlazio.

Ali Manny i ja, kako se čini, bili smo nevidljivi za njih. Nijedan od klinaca nije nam pristupio dok smo prilazili ulazu u Terapijski centar. Zapravo, naglo su se u jednom valu odmakli od nas.

Pogledao sam Mannyja.

— Poznaješ ove klince? Stresao je svoju golemu glavu.

— Ne, gospodine Doohan.

— Čini se kao da vas poznaju, Manny.

— Vjerojatno su me prepoznali jer prolazim ovuda tako često.

— Naravno — rekao sam.

Dok je otvarao vrata i sklanjao se u stranu kako bih ušao prvi, jedan od klinaca ga je pogledao. Klincu je moglo biti oko sedamnaest, obrazi su mu bili lagano osuti aknama. Imao je krive noge i bio je tako mršav da sam uvjeren kako će ga sljedeći snažniji zamah vjetra otpuhati na ulicu. Nije gledao u Mannyja dulje od djelića sekunde, ali pogled mu je bio izuzetno rječit.

Klinac je bez daljnjega već vidio Mannyja, i bojao ga se.

6

— Zdravo!

— Zdravo!

— Zdravo!

— Drago mi je što vas vidim!

četvero ljudi je izlazilo dok smo Manny i ja ulazili. I bogme, sretnih li ljudi. Tri žene i muškarac, lica obasjanih radošću, očiju jasnih i vedrih, tijela što su zamalo previrala od snage.

— Djelatnici? — upitao sam.

- Hmm? — upitao je Manny.
- Onih četvero — rekao sam. — To su djelatnici?
- I klijenti — rekao je Manny.
- Hoćete reći, neki od njih bili su djelatnici, a neki klijenti.
- Da — rekao je Manny. Tupav li je frajer naš Manny.
- Ne čine se baš strašno shrvani od boli..
- Naš je cilj liječiti, gospodine Doohan. Rekao bih da je vaše raspoloženje jedna od prodajnih točki naše operacije, ne mislite li tako?

Prošli smo kroz predvorje i uspjeli se desnom stranom dvokrilnog stepeništa, za koje se činilo da zauzima veći dio prvog kata.

Stepenice su bile prekrivene tepihom, a luster veličine cadillaca virio je između dvaju krila stepeništa.

Valjda ima jako puno boli u svijetu kad oni mogu plaćati ovakvo mjesto. Nije čudo da se svi čine tako sretnima. Bol je, pomislio sam, definitivno industrijska grana u porastu.

Navrh stepeništa Manny je povukao dvoja vrata od hrastovine, te smo zakoračili na parkete koji su se naizgled prostirali čitav kilometar. Soba je vjerojatno jednom bila plesna dvorana. Strop se nalazio dva kata više, obojen u jarkoplavo, s crtežima anđela i mitskih stvorenja kako plutaju jedni pokraj drugih. Još nekoliko cadillac-lustera dijelilo je taj prostor s anđelima. Na zidovima su visjeli teški purpurni brokati i rimske tapiserije. Nekoliko divana i naslonjača zauzimalo je, zajedno s nekoliko stolova, taj prostor u kojemu su zasigurno pravi bostonski viktorijanci nekoć plesali i tračali.

— Kakva zgrada — rekao sam.

— Bogme jest — rekao je Manny dok je nekoliko ljudi, sretno shrvanih boli, pogledalo prema nama s naslonjača na kojima su sjedili.

Morao sam pretpostaviti kako su neki od njih klijenti a neki terapeuti, ali nisam mogao raspoznati koji su koji — a imao sam osjećaj kako mi barba Manny neće puno pomoći oko toga.

— Društvo — rekao je Manny dok smo prolazili kroz labirint naslonjača — ovo je Deforest.

— Zdravo, Deforeste! — kliknulo je dvadeset glasova kao jedan.

— Bok — nekako sam promucuo i počeo pogledom tražiti gdje li su samo ostavili čahure iz kojih su se izlegli.

— Deforesta pomalo muči neugoda ovog dvadesetog stoljeća

— rekao je Manny, vodeći me dalje prema stražnjem dijelu dvorane.

— Nešto što nam je svima poznato.

Nekoliko je glasova uskliknulo:

— Da. Oh, da — kao da smo na protestantskom tulumu, a pjevači gospela očekuju se svakog časa.

Manny me poveo k stolu koji je stajao u stražnjem uglu i pokazao mi da sjednem u naslonjač preko puta. Naslonjač je bio tako mekan da mi se činilo kako ću se utopiti u njemu, ali svejedno sam sjeo.

Manny je narastao još petnaestak centimetara kad sam uronio u naslonjač, i sjeo za stol, na stolicu s visokim naslonom.

— Dakle, Deforeste — rekao je Manny, vadeći prazni notes iz ladice u stolu i bacivši ga na stol. — Kako vam možemo pomoći?

— Nisam siguran da možete.

Naslonio se na stolicu, širom otvorio ruke i nasmiješio se.

— Da pokušamo. Slegnuo sam ramenima:

— Možda je to bila loša zamisao. Samo sam hodao uz vašu zgradu. Vidio sam natpis... — još sam jednom slegnuo ramenima.

— I osjetili ste kako vas nešto vuče.

— Kako to mislite?

— Kako vas vuče. — Opet se nagnuo prema meni. — Osjećate se otuđeno, zar ne?

— Malo — rekao sam i pogledao u pod.

— Možda malo, možda puno. To ćemo vidjeti. Ali otuđeno. I dok hodate, osjećate kako vas taj teret pritišće u grudima, a toliko ga dugo nosite da ga više i ne primjećujete. A onda vidite taj natpis.

Oporavak od boli. I osjetite kako vas vuče. Jer to biste voljeli.
Oporavak. Od vaše nevolje. Od vaše samoće. Vaše otuđenosti.

Podigao je obrvu:

— Ne čini vam se?

Pročistio sam grlo, preskočio pogledom preko njegova upornog
fiksiranja, praveći se da sam odveć zbunjen da bih ga pogledao u
oči:

— Možda.

— Nema "možda" — rekao je. — Nego "da". Vas jako boli,
Deforeste. A mi smo tu da vam pomognemo.

— Možete li to? — upitao sam, trudeći se da mi glas lagano
prepukne.

— Možete li? — upitao sam ponovno.

— Možemo. Ako — podigao je prst — imate povjerenja u
nas.

— Povjerenje ne dolazi samo od sebe — rekao sam.

— Slažem se. Ali povjerenje će morati biti osnovom našeg odnosa,
ako želite da uspijemo. Morate mi vjerovati — položio je ruku na
grudi. — A ja moram vjerovati vama. Na taj način, možemo poraditi
na tome da uspostavimo vezu.

— Kakvu to vezu?

— Ljudsku. — Njegov ljubezan glas postao je još nježniji. — Jedinu
koja je istinski važna. Otud dolazi vaša bol, vaša tuga, Deforeste: iz
pomanjkanja veza s drugim ljudskim bićima. U prošlosti ste se
povjeravali krivim ljudima, ljudi su vas iznevjerili, čak prevarili.

Izdali su vas. Lagali vam. Zato ste odlučili da više nećete imati
povjerenja u ljude. I to vas zaštićuje do neke mjere, uvjeren sam u
to. Ali vas također izolira od ostatka čovječanstva. Izgubili ste veze.
Otuđeni ste. A jedini način da opet pronađete put do svojega mjesta
u svijetu, do veze, jest taj da opet poklonite svoje povjerenje.

— A'vi hoćete da povjerujem vama. Kimnuo je glavom.

— Jednom morate riskirati.

— Zašto bih morao povjerovati baš vama?

— Pa, nastojat ću zavrijediti vaše povjerenje. Vjerujte mi. Ali to je dvosmjerna ulica, Deforeste.

Suzio sam oči.

— Ja vama moram vjerovati — rekao je.

— A kako da ja pokažem da sam vrijedan vašeg povjerenja, Manny? Prekrižio je ruke preko trbuha.

— Možete započeti tako što ćete mi reći zašto nosite pištolj. Dobro mu je išlo. Nosio sam pištolj u futroli okačenoj o pasu na križima. Bio sam odjeven u meko odijelo europskog kroja pod crnim ogrtačem kako bih izgledao poput kakva propagandnog savjetnika u firmi, i odjeća mi jednostavno nije prijanjala uz pištolj. Mannyju je zaista dobro išlo.

— Iz straha— rekao sam, trudeći se da izgledam posramljeno.

— Ah, shvaćam. — Nagnuo se nad stol i zapisao "strah" na komadu papira s crtama na stolu. Na gornjem rubu napisao je "Deforest Doohan".

— Zaista me shvaćate?

Lice mu je bilo bezizražajno, prazno.

— Iz nekog posebnog straha?

— Ne — rekao sam. — Samo imam osjećaj da je svijet vrlo opasno mjesto i ponekad se osjećam izgubljen u njemu.

Kimnuo je glavom.

— Naravno. To je danas vrlo čest problem. Ljudi često osjećaju da su čak i najmanje stvari u ovako velikom suvremenom svijetu izvan njihova dometa. Osjećaju se usamljenima, malenima, plaše se da su se izgubili negdje u crijevima tehnokracije, industrijaliziranog svijeta koji se toliko raširio preko svojih mogućnosti da više ne može nadzirati svoje najgore porive.

— Nešto tako i mene muči — rekao sam.

— Kao što ste rekli, to je osjećaj *fin de siecle*, koji se često pojavljuje na kraju svakog stoljeća.

— Da.

Nisam rekao "fin de siecle" kad je Manny bio prisutan.

Što je značilo da se uredi računovodstva prisluškiju.

Trudio sam se da moj pogled ne oda kako sam nešto shvatio, ali mora da mi nije uspjelo, jer se Mannyjevo čelo smračilo, a vrućina iznenadna prepoznavanja podigla se između nas.

Plan se sastojao u tome da Angie uđe u zgradu prije nego što se upali alarm. Nagazila bi na nj na izlasku, naravno, ali dok bi stigao netko iz osiguranja, ona bi već odavno bila vani. To smo teoretski isplanirali, ali nitko od nas nije pomišljao na mogućnost da se zgrada iznutra prisluškuje.

Manny je zurio u mene, mračnih obrva svinutih u luk, usana pritisnutih o šator koji je oblikovao svojim rukama. Više nije izgledao kao ljubazna gromada od čovjeka, niti kao terapeut ljudskih boli. Izgledao je kao zločesti govнар s kojim nema zajebancije.

— Tko ste vi, gospodine Doohan? U stvarnosti?

— Propagandni savjetnik koji se duboko plaši za modernu kulturu. Odmaknuo je ruke s lica i pogledao u njih.

— Pa ipak, ruke vam nisu mekane — rekao je — i imate nekoliko zglobova na prstima koji izgledaju kao da ih je jednom davno netko "slomio. A vaše lice...

— Moje lice? — osjetio sam kako je soba potpuno utihnula iza mene.

Manny je pogledao nešto ili nekoga iza mojih leđa.

— Da, vaše lice. Pod pravim svjetlom, mogu vidjeti kako su vam obrazi pod bradom prošarani ožiljcima. Izgledaju kao ožiljci od noža, gospodine Doohan. Ili možda od britve?

— Tko ste vi, Manny? — rekao sam. — Ne izgledate baš kao terapeut za bol.

— Ah, ali ne radi se sad o meni. — Opet je pogledao preko mojih ramena, a tad je telefon na njegovu stolu zazvonio. Nasmiješio se i podigao slušalicu.

— Da? — Lijeva mu se obrva svinula u luk dok je slušao što mu govore, a pogled mu se susreo s mojim. — Vjerojatno nije sam. Tko

god je to u uredima — nasmiješio mi se — udrite ih pošteno. Neka osjete.

Manny je spustio slušalicu i posegnuo u ladicu, kad sam naslonio nogu na stol i tako shažno gurnuo da sam odbacio stolicu ispod mene i prevrnuo stol preko Mannyjevih grudi.

Tip koji se očima sporazumijevao s Mannyjem iza mojih leđa nasrnuo je na mene zdesna, ali sam ga osjetio prije nego što sam ga ugledao. Okrenuo sam se nadesno, ispružio lakat, i tako ga snažno udario posred lica da mi je lakatna kost zaškripala a prsti ruke otupjeli.

Manny je odgurnuo stol od sebe i ustao, ali sam obišao stol i našao se do njega, položivši mu pištolj uz uho.

Manny je, sa svoje strane, bio vrlo miran za tipa kojemu je uz glavu prislonjeno automatsko oružje. Nije izgledao preplašeno. Izgledao je kao da se već nalazio u ovakvim situacijama. Izgledao je ugnjavljeno.

— Pretpostavljam da ćeš me upotrijebiti kao taoca?—Nacerio se. — Prilično sam velik talac da me tek tako vucaraš okolo, dečko. Jesi li pomislio na to?

— Da, jesam.

I odalamio sam ga u sljepoočnicu drškom pištolja.

S nekim tipovima, to je sve što bi bilo potrebno. Kao u filmovima, srušili bi se kao vreća sa smećem i ostali ležati na podu, teško dišući. Nije bilo tako s Mannyjem, a nisam to ni očekivao.

Kad mu se glava zaniжела od udarca u sljepoočnicu, udario sam ga još jednom tamo gdje se vrat spaja s ključnom kosti, pa još jednom u sljepoočnicu. S posljednjim sam udarcem imao sreće jer je već podizao svoje ručetine, i bio bi me odbacio na drugu stranu dvorane poput jastučića da mu se, umjesto toga, oči nisu izvrnule i povukle u glavu. Tresnuo je na leđa preko svoje prevrnutе stolice i zabio se u pod s tek mrvicu više halabuke od koncertnog glasovira, kad bi ga bacili sa stropa.

Naglo sam se okrenuo od njega i uperio pištolj u tipa koji se sudario s mojim laktom. Bio je vitak i mišićav poput trkača, a kratkoj crnoj kosi što je rasla sa strane na njegovoj glavi suprotstavljala se traka gole kože na vrhu. Podigao se s poda, dok mu je s lica kapljala krv u ruke od kojih je načinio školjku.

— Hej, ti — rekao sam. — Govnaru. Pogledao me.

— Stavi ruke iznad glave i hodaj ispred mene. Trepnuo je.

Ispružio sam ruku i uperio pištolj u njega.

— Učini kako sam ti rekao.

Isprepleo je prste navrh glave i krenuo, s mojim pištoljem između lopatica. Društvanje ozarenih, sretnih ljudi razdvajalo se poput valova kako smo prolazili, i sad više nisu izgledali tako sretni ni ozareni. Izgledali su otrovno, poput zmija kojima je netko isprevrtao leglo.

S druge strane stare plesne dvorane vidio sam kako neki tip stoji za stolom s telefonskom slušalicom na uhu. Otkočio sam pištolj i uperio ga u njega. Spustio je slušalicu.

— Prekini vezu — rekao sam. Poslušao me, drhtavih ruku.

— Odmakni se od stola. Poslušao me.

Tip s razbijenom glavom preda mnom rekao je glasno svima u dvorani:

— Neka nitko ne zove policiju. Tad se okrenuo meni:

— Uvalio si se u teška govna.

— Kako se zoveš? — upitao sam i gurnuo mu pištolj u leđa.

— Jebi se — rekao mi je.

— Lijepo ime. Je li švedsko? — rekao sam.

— Ti si mrtav.

— Mmm.

Ispružio sam slobodnu ruku oko njega i lagano ga pljusnuo prstima po slomljenom nosu.

Žena koja se sledila s naše lijeve strane rekla je: — Oh, Bože — a gospodin Jebise ostao je načas bez daha i zateturao prije nego je opet mogao hodati.

Došli smo do dvostrukih vrata, gdje sam zaustavio Jebisa tako što sam mu slobodnu ruku položio na rame a cijev svoga pištolja pod bradu. Tad sam posegnuo u njegov stražnji džep i izvadio mu lisnicu, rastvorio je i pročitao njegovo ime na vozačkoj dozvoli: John Byrne. Ubacio sam lisnicu u džep svog kaputa.

— John Byrne — šapnuo sam mu u uho — ako je itko s druge strane ovih vrata, dobit ćeš jednu rupu pride u glavu. Razumiješ? Znoj i krv kapnuli su mu s obraza na ovratnik bijele košulje.

— Razumijem — rekao je.

— Dobro. Sad ćemo izaći, Johne.

Svrnuo sam pogled prema društvu sretnih ljudi. Nitko se nije pomaknuo. Pretpostavio sam kako Manny jedini drži pištolj u ladici.

— Ako itko krene za nama kroz ova vrata — rekao sam, pomalo promuklim glasom — poginut će. U redu?

Nekolicina je prestrašeno kimnula glavom, i tad je John Byrne otvorio vrata pred sobom.

Gurnuo sam ga van, stojeći mu za petama. Našli smo se na vrhu stepeništa.

Bilo je prazno.

Okrenuo sam Johna Byrnea licem prema dvorani.

— Zatvori vrata.

Kad ih je zatvorio, okrenuo sam ga na drugu stranu i krenuli smo niz stepenice. Dvokrilno stepenište jedno je od mjesta na kojima čovjek teško može manevrirati, a još teže sakriti se. Trudio sam se da gutam dok sam očima strijeljao desno, lijevo, gore, dolje i iza sebe, ali usta su mi bila vrlo suha. Napol puta, osjetio sam kako se Johnovo tijelo napelo, pa sam ga grubo privukao natrag k sebi i zakopao mu cijev pištolja u meso.

— Mislio si me prevrnuti preko stepenica, Johne?

— Ne — rekao je škrgućući zubima. — Ne.

— Dobro — rekao sam. — To bi bilo vrlo glupo. Opustio se pod mojom rukom, pa sam opet popustio stisak te

smo se uputili niz preostale stepenice. Mješavina njegove krvi i znoja ostavila je vlažnu mrlju boje hrde na rukavu mojega kaputa.

— Uništio si mi kaput, Johne. Pogledao je moju ruku.

— Oprat će se.

— To je *krv*. Na čistoj vuni, Johne.

— Pa, ako ga date na kemijsko čišćenje...

— Nadam se — rekao sam. — Jer ako ne, imam tvoju lisnicu. Što znači da ću znati gdje stanuješ. Razmisli o tome, Johne.

Zastali smo kod vrata koja vode u ulazno predvorje.

— Razmišljaš li o tome, Johne?

— Aha.

— Hoće li nas vani netko čekati?

— Ne znam. Možda murja.

— Nemam problema s murjom — rekao sam. — Sad bih baš volio da me uhite, Johne. Shvaćaš?

— Mislim da da.

— Ono što me sad brine, Johne, jest društvanje bolom shrvanih Moby Dickova poput Mannyja, koji bi nas mogli čekati na ulici Beacon s više pištolja nego što ih ja imam.

— Što hoćeš da na to kažem? — rekao je. — Ne znam što nas čeka tamo vani. Ja sam ionako taj koji će prvi dobiti metak.

Potapšao sam ga pištoljem po bradi.

— I drugi metak, Johne. Zapamti to.

— Dovraga, tko si ti?

— Ja sam jedan vrlo preplašen tip, koji, međutim, ima šaržer s petnaest metaka. To sam ja. U čemu je stvar s ovim mjestom? Je li to neka sekta?

— Nema šanse — rekao je. — Možeš me ubiti, nećeš saznati govno od mene.

— Desiree Stone — rekao sam. — Poznaješ li je, Johne?

— Opali, čovječe. Šutim ko riba.

Nagnuo sam se tik do njega, zagledao se u njegov profil, u lijevo oko što mu je kolotalo u duplji.

— Gdje je ona? — rekao sam.

— Ne znam o čemu pričaš.

Nisam imao vremena ispitivati ga ni izvlačiti odgovore iz njega. Sve što sam imao bila je njegova lisnica, i to mi je moralo biti dovoljno za drugu rundu s Johnom, negdje u budućnosti.

— Pa, nadajmo se da ovo nije posljednja minuta naših života, Johne

— rekao sam i gurnuo ga u predvorje pred sobom.

7

Ulazna vrata tvrtke Oporavak od boli, d.d. bila su od tamne brezovine bez ijednog prozorčića. S desne strane vrata stajao je zid od cigala, a s lijeve dva mala pravokutnika od zelenog stakla, debela i zamagljena od susreta ledenog vjetra koji je vani puhao i toplog zraka koji je unutra strujao.

Gurnuo sam Johna Byrnea na koljena uz staklo i obrisao staklo svojim rukavom. Nije mnogo pomoglo; kao da čovjek gleda iz saune kroz deset listova plastične folije. Ulica Beacon ležala je preda mnom poput impresionističke slike, dok su nejasni obrisi za koje sam pretpostavljao da su ljudi prolazili u tekućoj magli, a bijela ulična svjetla i žute plinske svjetiljke pogoršavali vidljivost, pa sam imao osjećaj da zurim u snimak koji je predugo bio izložen svjetlosti. S druge strane ceste, stabla Gradskog parka stajala su poput gustiša, i nije ih se moglo razabrati. Nisam bio siguran vidim li doista ili mi se privida, ali izgledalo je kao da je nekoliko manjih plavih svjetala bljeskalo bez prestanka kroz krošnje stabala. Nije bilo načina da saznam što je doista vani. Ali nisam više mogao ostati ovdje. Već se čulo kako ljudi u dvorani govore glasnije, i svakoga časa netko se mogao odlučiti da otvori vrata koja vode na stepenište.

U to doba rane večeri, malo poslije špice, ulica Beacon morala je biti srednje prometna. Čak i da su nas ispred vrata čekali naoružani Mannyjevi klonovi, ne bi me upucali tek tako pred svjedocima. Pa

ipak, nisam u to bio potpuno siguran. Mogli su biti šiitski muslimani, i upucati me da što brže stignu do Alaha.

— K vragu s tim — rekao sam i podigao Johna na koljena. —
Idemo.

— Sranje — rekao je.

Nekoliko sam puta duboko udahnuo na usta.

— Otvori vrata, Johne.

Počeo je prtljati rukom oko kvake. Tad ju je pustio i obrisao ruku o nogavicu.

— Spusti drugu ruku s glave, Johne. Samo ne pokušavaj ništa glupo. Učinio je tako, pa opet pogledao kvaku. Gore je nešto teško palo na pod.

— U bilo koje doba, Johne.

— Aha.

— Na primjer, večeras — rekao sam.

— Aha — obrisao je opet ruku o nogavicu.

Uzdahnuo sam i posegao oko njega za kvakom i sam otvorio vrata. Zakopao sam mu pištolj u križa pa smo izašli na vanjsko stepenište. I susreli se licem u lice s drotom.

Žurio se duž zgrade kad je spazio kretanje krajičkom oka. Zastao je, okrenuo se i pogledao nas.

Desnu je ruku položio na bedro, preko svoga pištolja, i podigao pogled prema krvavom licu Johna Byrnea.

Na uglu ulice Arlington nekoliko se patrolnih kola parkiralo pred poslovnim uredom Oporavka od boli, i njihova su plava i bijela svjetla bljeskala kroz krošnje stabala u parku, odbijajući se od crvenih zgrada od cigle tik poslije kafića *Uzdravlje*.

Drot je brzo pogledao prema Arlingtonu, a onda opet na nas. Dečko je bio krupan kao govedo, riđe kose i prćasta nosa, samouvjerena pogleda poput drota ili probisvijeta iz predgrađa. Dečko kojega bi neki ljudi smatrali usporenim samo zato što se tako kreće, i shvatili bi da su u krivu tek kad bi ih on naučio. Bolno naučio.

— Khm, vas dvojica imate neki problem?

Kako me je John zakrivao od drotova pogleda, zakačio sam pištolj o pojas i pokrio ga odijelom.

— Nema problema, redarstvenice. Samo pokušavam odvesti prijatelja u bolnicu.

— Aha, da vidimo malo — rekao je dečko i zakoračio prema stepenicama.

— Što vam se to dogodilo s licem, gospodine?

— Pao sam niz stepenice — rekao je John.

Zanimljiv potez, Johne. Sve što si trebao učiniti da me se oslobodiš bilo je da kažeš istinu. Ali nisi.

— Pa ste licem razbili zid, gospodine?

John se nacerio dok sam ja zakopčavao kaput preko odijela.

— Nažalost — rekao je.

— Možete li se odmaknuti od svoga prijatelja, gospodine?

— Ja? — rekao sam. Dečko je kimnuo glavom.

— Hoćete li, molim vas, obojica sići na pločnik?

— Ovaj, jasno — rekli smo u jedan glas.

Dečko se zvao Varednik, kako sam mogao vidjeti kad smo mu se dovoljno približili da možemo pročitati što mu piše na znački.

Jednoga dana postat će narednik. Narednik Varednik. Imao sam osjećaj da ga nitko neće zadirkovati zbog toga. Kladim se da ovog dečka nitko neće zadirkovati zbog bilo čega.

Izvukao je svjetiljku s bedra, osvijetlio ulazna vrata Oporavka od boli i pročitao zlatnu pločicu.

— Gospoda ovdje rade?

— Ja radim — rekao je John.

— A vi, gospodine? — Varednik se okrenuo prema meni i obasjao mi oči. Držao mi je svjetlo na očima dovoljno dugo da me zabile.

— Ja sam Johnov stari prijatelj — rekao sam.

— Vi ste John? — svjetlo je palo na Johnove oči.

— Da, redarstvenice.

— John, i kako još?

— Byrne.

Varednik je kimnuo glavom.

— Meni baš nije dobro, redarstvenice. Htjeli smo pješice poći do Gradske bolnice da se tamo pobrinu za moje lice.

Varednik je opet kimnuo glavom i pogledao u pod. Iskoristio sam trenutak da izvadim lisnicu Johna Byrnea iz džepa kaputa.

— Mogu li malo vidjeti vaše osobne, gospodo? — rekao je Varednik.

— Osobne? — rekao je John.

— Redarstvenice — rekao sam i položio ruku Johnu na leđa kao da ga podupirem — moj prijatelj bi mogao imati potres mozga.

— Dajte da malo vidim vaše osobne — rekao je Varednik i nasmiješio se kako bi smekšao oštrinu koja mu se čula u glasu. — Molim vas da se odmaknete od svog prijatelja, gospodine. Odmah. Ugurao sam lisnicu u pojas Johnovih hlača i odmaknuo ruku. Stao sam pretraživati svoje džepove. John se pokraj mene potihom nasmijao.

Predao je lisnicu Varedniku i nasmiješio se zahvalno:

— Izvolite, redarstvenice.

Dok je Varednik otvarao lisnicu, počela se skupljati gomila. Već su neko vrijeme pogledavali na nas, ali sad je doista postajalo zanimljivo, pa su nas opkolili sa svih strana. Bilo je nekoliko Nositelja poruke koje smo sreli prije, stajali su razrogačenih očiju i očito zapanjeni ovim primjerom dekadencije s kraja dvadesetog stoljeća što se odigravao pred njima. Dva su se muškarca potukla u ulici Beacon, to je zasigurno još jedno znamenje apokalipse.

Potom su se skupili službenici, ljudi koji su šetali pse ili sjedili uz kavu u Starbucksu udaljenom pedesetak metara. Neki su se odvojili iz reda pred kafićem *Uzdravlje*, vjerojatno smatrajući kako pivo mogu kupiti bilo kad, a ovo je nešto posebno.

A bilo je i nekoliko tipova koje mi uopće nije bilo drago vidjeti. Bili su to dobro odjeveni muškarci, zakopčanih kaputa, koji su me strijeljali očima. Izišli su iz istih ličinki kao Manny. Stajali su na rubovima mnoštva, tako raspoređeni da su me mogli opkoliti bilo

da sam krenuo prema ulici Arlington ili Charles, bilo kroz gradski park. Bili su to ozbiljni muškarci, prijetećeg izgleda.

Varednik je vratio Johnu njegovu lisnicu, a John mi se još jednom blago nasmiješio dok ju je spremao u prednji džep hlača.

— Sad vašu, gospodine.

Predao sam mu lisnicu. Otvorio ju je i obasjao svjetiljkom. John je, onoliko nenametljivo koliko je bilo moguće, pokušao zaviriti u moju lisnicu, i već je izdužio vrat prema njoj, kad ju je Varednik naglo zaklopio.

Uhvatio sam Johnov pogled, i ovaj put nasmiješio sam se ja njemu. Loša sreća, govнару.

— Izvolite, gospodine Kenzie — rekao je Varednik, a ja sam osjetio kako mi je nekoliko unutarnjih organa palo u želudac. Vratio mi je lisnicu, a John Byrne je razvukao usne u smiješak veličine Rhode Islanda i tiho izgovorio "Kenzie" sebi u bradu, zadovoljno kimnuvši glavom.

Došlo mi je da zaplačem.

Tad sam pogledao niz ulicu Beacon i ugledao jednu jedinu stvar koja me nije bacila u depresiju u posljednjih pet minuta — Angie je polako vozila našu smeđu crown victoriju duž parka. Unutrašnjost auta bila je mračna, ali mogao sam vidjeti žar cigarete svaki put kad ju je prinijela ustima.

— Gospodine Kenzie? — rekao je tiho jedan glas.

Bio je to Varednik, koji me gledao poput psića, i odjednom me spopala strava, jer sam pretpostavljao kamo smjera.

— Volio bih vam stisnuti ruku, gospodine.

— Ne, ne — rekao sam, bolećivo se nasmiješivši.

— Hajde — rekao je John sav ozaren. — Pa stisni čovjeku ruku!

— Molim vas, gospodine. Bila bi mi čast stisnuti ruku čovjeku koji je sredio one protuhe Aruja i Glynnna.

John Byrne je podigao obrvu.

Stisnuo sam Varednikovu ruku iako mi je došlo da glupog tikvana premlatim namrtvo.

— Drago mi je — nekako sam promucao.

Varednik se smiješio i kimao glavom i sav prštao od sreće.

— Znete li tko je ovo? — rekao je mnoštvu.

— Ne, recite nam!

Okrenuo sam glavu i vidio Mannyja kako stoji navrh stepeništa, s još širim smiješkom na usnama od Johnova.

— Ovo je — rekao je Varednik — Patrick Kenzie, privatni istražitelj koji je pomogao uhvatiti serijskog ubojicu Gerryja Glynnu i njegova partnera. Junak koji je spasio onu ženu i njezino dijete u Dorchesteru u studenome. Sjećate se?

Nekoliko je ljudi zapljeskalo.

Ali nitko tako glasno kao Manny i John Byrne.

Odolio sam porivu da spustim glavu u dlanove i zaplačem.

— Evo moje posjetnice — Varednik mi ju je utisnuo u ruku. — Kad god se zaželite društva, ili vam zatreba pomoć na nekom slučaju, samo nazovite, gospodine Kenzie.

Kad god mi zatreba pomoć na nekom slučaju. Da, stvarno. Baš ti hvala.

Mnoštvo se polako razilazilo, sad kad je već bilo sigurno da nitko nikoga neće upucati. Ostali su samo muškarci u kaputima zakopčanim do grla, kamenih lica, i odmakli su se u stranu kako bi drugi mogli proći, držeći me pritom na oku.

Manny je sišao na pločnik, stao kraj mene i nagnuo se tik do moga uha.

— Bok — rekao je. Varednik je rekao:

— Pa, sad vi morate odvesti svoga prijatelja u bolnicu, a ja moram tamo.

Pokazao je rukom prema uglu ulice Arlington. Potapšao me po ramenu.

— Izuzetno mi je drago da sam vas upoznao, gospodine Kenzie.

— Svakako — rekao sam, dok mi se Manny približio za još jedan korak.

— 'Noć. — Varednik se okrenuo i zakoračio prema ulici Beacon, spremajući se da prijeđe cestu.

Manny me potapšao po ramenu:

— I meni je izuzetno drago da sam vas upoznao, gospodine Kenzie.

— Redarstvenice Varednik — pozvao sam ga, a Manny je odmaknuo ruku s mene.

Varednik se okrenuo i pogledao me. —Čekajte.

Pošao sam prema rubu pločnika, a dvije sluzave gromade načas su me presrele. Potom je jedan od njih virnuo preko moga ramena, napravio grimasu, i dvojica su se nevoljko odvojila. Prošao sam između njih i krenuo ulicom Beacon.

— Da, gospodine Kenzie? — Varednik je izgledao zbunjen.

— Pomislio sam na to da vam se pridružim, da vidim je li neki od mojih kolega tamo — kimnuo sam prema Arlingtonu.

— Što će biti s vašim prijateljem, gospodine Kenzie? Svrnuo sam pogled prema Mannyju i Johnu. Uspravili su glave očekujući moj odgovor.

— Manny — pozvao sam ga — sigurno ćeš se pobrinuti za njega?

Manny je rekao:

— Vjerujem da ćete autom puno brže stići nego mi pješice. Imaš pravo.

— Oh — rekao je Varednik — ima *auto*.

— Da, i to pravi bolid. Nije li tako, Manny?

— Naravno — rekao je Manny, smiješeći se stisnutih usana.

— U redu — rekao je Varednik.

— U redu — rekao sam. — Manny, najbolje će biti da pođete.

Sretno, Johne.

Mahnuo sam mu.

Varednik je rekao: — Dakle, gospodine Kenzie, htio sam vas pitati o Gerryju Glynnu. Kako ste... Crown victoria nam se primakla.

— Evo mi prijevoza! — rekao sam. Varednik se okrenuo i pogledao auto.

— Hej, redarstvenice Varednik — rekao sam — nazovite me koji put. Zaista, bilo je sjajno. Držite se. Sretno. Otvorio sam vrata suvozača.

— Budite i dalje marljivi. Želim vam puno uspjeha. Bok-bok. Kliznuo sam unutra i zatvorio vrata.

— Vozi — rekao sam.

— Gusto — rekla je Angie.

Ostavili smo za sobom Varednika, Mannyja, Johna i ličinke i skrenuli ulijevo u Arlington, pokraj trojih patrolnih kola parkiranih ispred poslovnih prostorija Oporavka od boli, čija su se svjetla odbijala od prozora poput leda u plamenu.

Kad smo bili dovoljno sigurni da nas nitko nije pratio, Angie se parkirala iza jednog kafića u Southieju.

— Dakle, zlato — rekla je, okrenuvši se na sjedalu — kakav je bio tvoj dan?

— Pa...

— Pitaj me o mojemu — rekla je. — Hajde. Pitaj me.

— U redu — rekao sam. — Kakav je bio tvoj dan, *srce*?

— Čovječe — rekla je — stvorili su se oko mene u pet minuta.

— Tko? Policija?

— Kakva policija — puhнула je. — Ne, nego one Godzille s hormonalnim poremećajem. Oni koji su stajali oko tebe i drota i tipa s prasnutim licem.

— Ah — rekao sam. — Oni.

— Bez zajebancije, Patrick, mislila sam da sam mrtva. Baš sam u stražnjem uredu krala neke diskete, kad, tras!, počnu se otvarati vrata svuda oko mene, alarm zvoni kao poblesavio, i... uf, nije bilo ugodno, partneru moj, vjeruj mi.

— Diskete? — rekao sam.

Pokazala mi je pregršt disketa 3.5, povezanih crvenim lastikom.

— Dakle — rekla je — osim što si tipu raznio lice i skoro bio uhićen, jesi li nešto postigao?

Angie je uspjela ući u stražnji ured čas prije nego što je Manny stigao kako bi me poveo u Terapijski centar. Čekala je tamo dok Ginny nije pogasila svjetla, isključila uređaj za kavu i složila stolice uredno uz stolove, pjevajući sve vrijeme "Foxy lady" .

— Od Hendrixa? — rekao sam.

— I to iz petnih žila — rekla je Angie. — Zamalo nije počela pjevati i pratnju.

Zadrhtao sam pomislivši na takvo što.

— Morali bi ti platiti beneficirani staž za to.

— Pričaj mi o tome.

Kad je Ginny otišla, Angie je htjela iskoračiti iz stražnjeg ureda, kad je spazila tanke svjetlosne zrake što su prožimale glavni ured.

Isprepletale su se poput žica, izbijajući iz zida na nekoliko mjesta, neke odozdo, petnaest centimetara od poda, a neke odozgo, čak dva i pol metra visoko.

— Vraški sigurnosni sustav — rekao sam.

— Čista umjetnost. I tako nisam mogla izaći iz stražnjeg ureda.

Najprije je provalila u ladice arhiva, ali tamo su se uglavnom nalazile porezne prijave, formulari s opisom radnog mjesta, formulari djelatnika. Pokušala je ući u kompjuter koji je bio na stolu, ali nije imala lozinku. Upravo je prekopavala po stolu, kad je začula šumove pred ulaznim vratima. Predosjećajući da joj gori pod petama, upotrijebila je polugu kojom je otvorila prozor kako bi razbila bravu na ladici u donjem desnom kutu stola. Probila je rupu u drvetu, iščupala ladicu iz ležišta i izvadila je iz stola. Unutra su je čekale diskete.

— Istražiteljica se poslužila lukavstvom i domišljatošću prilikom dotične operacije — rekao sam.

— Hej — rekla je — stizali su s ulaznih vrata kao da je avionska nesreća. Zgrabila sam što sam mogla i kliznula preko prozora.

Jedan ju je tip čekao pod prozorom, ali zveknula ga je u glavu polugom nekoliko puta, pa je dečko odlučio da će radije malo odspavati u grmlju.

Izašla je na ulicu Beacon kroz malo dvorište pred nekom nevažnom kućom u viktorijanskom stilu, i našla se u gomili studenata s koledža Emerson koji su odlazili na večernju nastavu. Hodala je među njima sve do ulice Berkeley, a onda se probila do našeg službenog auta koji je bio nepropisno parkiran u ulici Marlborough.

— Ah, da — rekla mi je — dobili smo kaznu za krivo parkiranje.

— Naravno, kaznu — rekao sam. — Naravno, kaznu.

Richie Colgan je bio tako sretan što nas vidi da mi je skoro slomio nogu pokušavajući mi zalupiti vrata u nos.

— Odlazite — rekao je.

— Imaš lijep kućni ogrtač — rekao sam. — Možemo li ući?

— Ne.

— Molim te — rekla je Angie.

Iza njegovih leda mogao sam vidjeti svijeće u dnevnom boravku, i visoku čašu napol ispunjenu šampanjcem.

— Igraš se don Juana? — rekao sam.

— Patrick — škrgutao je zubima, i nešto slično rici zabrujalo mu je u grlu.

— Da — rekao sam. — To kao da pjesma "Ne mogu se nasititi tvoje ljubavi" dopire iz tvojih zvučnika, Rich.

— Makni se s moga praga — rekao je Richie.

— Ne brij na velike riječi, Rich — rekla je Angie. — Ako želiš da se vratimo...

— Otvori vrata, Richarde — rekla je Sherilynn, njegova žena.

— Bok, Sheri — mahnula je Angie preko otvora u vratima.

— Richarde — rekla je Sherilynn.

Richard je ustuknuo, pa smo ušli u njegov dom.

— Richarde — rekao sam.

— Popuši mi — rekao je.

— A zato si me tako dočekao.

Spustio je pogled i shvatio da mu se kućni ogrtač rastvorio.
Zaogrnuo se i udario me u bubrege u prolazu.

— Guzico — šapnuo sam i zadrhta. Angie i Sherilynn su se zagrlile kraj sudopera.

— Oprosti — rekla je Angie.

— Oh, ništa — rekla je Sherilynn. — Hej, Patrick. Kako si?

— Ne potiči ih, Sheri — rekao je Richie.

— Dobro sam. Super izgledaš.

Lagano mi se naklonila u svom crvenom kimonu, a ja sam se, kao i uvijek, pomalo zbunio, nervozan poput školarca. Richie Colgan, dokazano najbolji novinski kolumnist u gradu, bio je zbijene grade, lica neprestano skrivena u sjeni kakva se spušta oko pet popodne, kože od ebanovine zamrljane premnogim bdjenjima, kofeinom i antiseptičnim zrakom. Ali Sherilynn — sa svojom kožom boje karamela i mliječnosivim očima, mišićja isklesana duž vitkih udova i glasa što je muzikalno odzvanjao, tim tragovima nekadašnjih pješčanih sutona na Jamajci, koje je svakodnevno gledala do svoje desete godine — bila je jedna od najljepših žena koje sam ikad sreo. Poljubila me u obraz, i osjetio sam miomiris ljiljana na njezinoj koži.

— Pa — rekla je — požurite se.

— Bože — rekao sam — gladan sam kao vuk. Jel' imate možda nešto za klopu u frižideru?

Baš sam posegnuo za hladnjakom, kad me Richie zahvatio poput kosilice i odvuкао niz hodnik u blagovaonicu.

— Što? — rekao sam.

— Pazi da se radi o nečem važnom — ruka mu je bila pet centimetara udaljena od moje glave. — Je li nešto važno, Patrick?

— Pa...

Ispričao sam mu o svemu što mi se dogodilo te noći, o Oporavku od boli i o Mannyju i njegovim ličinkama, o susretu s redarstvenikom Varednikom i Angienim pustolovinama u poslovnim prostorima tvrtke.

— I kažeš da si vidio Nositelje poruke pred zgradom? — rekao

— Aha. Bar šest njih.

— Hmm.

— Rich? — rekao sam.

— Daj mi diskete.

— Što?

— Zato si došao, zar ne?

— Ja sam...

— Ne znaš raditi na računalu, baš kao ni Angie.

— Žao mi je. Je li to loše? Ispružio je ruku: — Diskete.

— Kad bi samo mogao...

— Da, da, da.

Istrgnuo mi je diskete iz ruke i naslonio ih načas na koljeno.

— Dakle, trebaš još jednom moju uslugu.

— Pa, da, na neki način — rekao sam. Malo sam plesao nogama, pogledavao prema stropu.

— Daj, Patrick, molim te, te štoseve brij s nekim kome se jebe — potapšao me po grudima s disketama u ruci. — Ako ti pomognem, hoću to što je na njima.

— Kako to misliš?

Zavrtio je glavom i nasmiješio se: — Sad sigurno misliš da se zajebavam, zar ne?

— Ne, Rich, nego ja...

— Samo zato što smo skupa išli na faks i sva ta sranja, misliš da ću jednostavno reći: "Oh, stari Patrick treba pomoć. Samo naprijed, nema beda, frende, daj da vidim kaj mogu napraviti".

— Rich, ja...

Unio mi se u lice i prosiktao: — Znaš kad sam se zadnji put mogao lijepo romantično i na miru seksati sa svojom ženom i opustiti se?

Ustuknuo sam: — Ne.

— Ne znam ni ja — rekao je glasno. Sklopio je oči i stisnuo opasač svog kućnog ogrtača. — Ne znam ni ja — ponovio je sikćući.

— Onda odlazim — rekao sam.

Zapriječio mi je put: — Ne prije nego ovo istjeramo na čistac.

— U redu.

— Ako pronađem nešto na ovim disketama što mogu upotrijebiti, upotrijebit ću.

— Dobro — rekao sam. — Kao i uvijek. Čim...

— Ne — rekao je. — Nema više "čim". Dovde mi je s tvojim "čim" i ostalim sranjima. Čim tebi bude pasalo? Ne, nego *čim budem mogao*, Patrick. To je novo pravilo. Ako ovdje nešto nađem, upotrijebit ću to čim budem mogao. U redu?

Pogledao sam ga, a on mi je uzvratio neumoljivim pogledom.

— U redu — rekao sam.

— Molim? — privukao je ruku k uhu. — Nisam dobro čuo.

— U redu, Richie.

Kimnuo je glavom: — Dobro. Kad ti to treba?

— Najkasnije sutra ujutro. Kimnuo je glavom: — Može.

Stisnuo sam mu ruku: — Ti si zakon, Rich.

— Da, da. A sad bježi odavde da se mogu napokon seksati sa svojom ženom.

— Nema problema.

— Smjesta — rekao je.

8

— I tako, sad znaju tko si — rekla je Angie dok smo ulazili u moj stan.

— Eto.

— Što znači da će za nekoliko sati znati i tko sam ja.

— Zvuči logično.

— Pa ipak, nisu htjeli da budeš uhićen.

— Tu nešto smrdi, zar ne?

Ostavila je torbu u dnevnom boravku, pokraj madraca na podu.

— Koje je bilo Richijevo mišljenje?

— Bio je dosta nadržan, ali čini mi se da je živnuo kad sam mu spomenuo Nositelje poruke.

Bacila je jaknu na kauč u dnevnom boravku, koji je tih dana obavljao funkciju ormara za njezinu odjeću. Jakna je sletjela na hrpu svježe opranih i složenih majica i džempera.

— Misliš da je Oporavak od boli povezan s Crkvom Istine i Objave?

— Ne bih se čudio.

Kimnula je glavom: — Ne bi bilo prvi put da neka sekta ili što god to bilo ima neku normalnu organizaciju koja je pokriva.

— A ovo je dosta moćna sekta — rekao sam.

— A možda smo ih razljutili.

— Čini se da nam to dosta dobro uspijeva, da ljutimo ljude koje ne bi smjeli gnjaviti sićušni i bespomoćna čeljad poput nas.

Nasmiješila se oko cigarete dok ju je palila: — Svatko se specijalizira za nešto.

Opkoračio sam njezinu postelju i pritisnuo gumb što je svjetlucao na telefonskoj sekretarici.

— Hej — rekao je Bubba preko uređaja — nemoj zaboraviti večeras. Kod Declana. U devet sati.

Poklopio je slušalicu.

Angie je zakolutala očima: — Bubbin oproštajni tulum. Skoro sam zaboravila.

— I ja. Zamisli samo u kakvom bismo sosu bili da se nismo sjetili. Stresla se i zagrlila rukama.

Bubba Rogowski bio nam je prijatelj, koji put nažalost. U drugim prilikama, pak, bila je to sretna okolnost, jer nam je spasio život više od jedanput. Bubba je bio tako velik da bi bacao sjenu na Mannyja, i bio je stoput strašniji od njega. Odrasli smo svi zajedno — Angie, Bubba, Phil i ja — ali Bubba nikad nije bio ono što bi čovjek nazvao *normalnim*. I sve šanse da takvim postane izvjetrile su oko njegove devetnaeste godine, kad se priključio mornarici kako bi izbjegao služenje zatvorske kazne, pa je završio kao čuvar

američkog veleposlanstva u Bejrutu na dan kad se bombaš-samoubojica zaletio kroz ulazna vrata i raznio veći dio njegovih kolega.

Bubba je u Libanonu stvorio veze koje su kasnije poslužile kao osnova za njegovu ilegalnu trgovinu oružjem u Sjedinjenim Državama. Tijekom posljednjeg desetljeća počeo se upuštati u još unosnije pothvate, poput krivotvorenja osobnih iskaznica i putovnica, novca i etiketa poznatih proizvođača, besprijekornih kreditnih kartica, propusnica i licenci. Bubba vam je mogao nabaviti diplomu s Harvarda četiri godine brže nego što je Harvardu trebalo da vam je dodijeli, a on sam ponosno je pokazivao svoj vlastiti doktorat s Cornelia na zidu svog magazina, u kojem je držao robu. Ni manje ni više nego doktorat iz fizike. Nije loše za klinca koji je bio izbačen iz osnovne škole St. Bartholomew u trećem razredu.

Već se nekoliko godina manje bavio trgovinom oružjem, ali po tome je (kao i po nestanku nekolicine pametnjakovića tijekom godina) bio najpoznatiji. Krajem prošle godine uhvatili su ga, i drotovi su pronašli neregistrirani 9-milimetarski Tokarev zalijepljen za donji dio automobila. U životu je malo što sigurno, ali ako vas u Massachusettsu zateknu s neregistriranim oružjem, sigurno je da ćete provesti u zatvoru barem godinu dana.

Bubbin odvjetnik se trudio da Bubba ostane na slobodi koliko je mogao, ali čekanje je sad bilo pri kraju. Sutra uvečer u devet Bubba se morao prijaviti u zatvor Plymouth na izdržavanje kazne.

Nije mu bogzna kako smetalo; većina njegovih prijatelja bila je tamo. Oni malobrojni koji su još bili vani sutra su ga trebali ispratiti kod Declana.

Kod Declana je lokal koji se nalazi na Upham Corneru, usred bloka zabravljenih trgovina i iseljenih kuća u ulici Stoughtori, točno preko puta groblja. Od moje kuće do tamo ima pet minuta hoda, ali zato valja hodati preko prave enciklopedije polaganog ali sigurnog gradskog propadanja i truleži. Ulice oko Declanova lokala strmo se

penju k Meeting House Hillu, ali se kuće koje se tamo nalaze uvijek čine kao da će sad skliznuti u suprotnom pravcu, urušiti se i odroniti niz brdovite uličice u groblje koje leži u podnožju, kao da je smrt jedino obećanje koje se još može ispuniti u ovoj četvrti. Bubbu smo pronašli u stražnjem dijelu lokala, gdje je igrao biljar s Nelsonom Ferrareom i braćom Twoomey, Dannyjem i Iggyjem. Nisu baš činili neko intelektualno društvanje, a i ono malo moždanih stanica što im je preostalo trudili su se sagorjeti u čašici. I to ne jednoj.

Nelson je bio Bubbin povremeni partner i frend za pravljenje nereda. Bio je to nizak tip, mračan i vretenast, lica koje je izgledalo kao da je neprestano zgrčeno u obliku gnjevna upitnika. Rijetko je govorio, a kad bi progovorio, činio je to tako tiho, kao da se boji da ga ne čuju pogrešni ljudi, a bilo je zaista nečega simpatičnog u njegovoj sramežljivosti prema ženama. Ali nije uvijek lako osjećati simpatiju prema tipu koji je jednom odgrizao nos drugom tipu u tučnjavi u lokalu, a onda ga uzeo kući kao suvenir.

Braća Twoomey bili su sitne ribe i izvršavali su prljave poslove za bandu Winter Hill u Sommeryilleu, navodno spretni s pištoljima i u bježanju automobilom, ali ako je ikad neka misao ušla u njihove glave, morala je tamo izdahnuti od pothranjenosti. Bubba je podigao glavu s biljara kad smo ušli u stražnji dio lokala i priskočio nam.

— Ti boga! — rekao je. — Znao sam da me vas dvoje nećete ostaviti na cjedilu.

Angie ga je poljubila i predala mu bocu votke: — Kako si to mogao pomisliti, blento?

Bubba, daleko više raspojasan nego inače, zagrlio me tako snažno da sam mislio kako će mi puknuti rebro.

— Hajde amo — rekao je. — Da odigramo jednu partiju. K vragu, može i dvije.

Dakle, takva nas je večer čekala.

Moja sjećanja na tu večer pomalo su maglovita. Rakija, votka i pivo obično vam ostave takav dojam. Ali sjećam se kako sam se kladio na Angie kad bi zaigrala sa svakim tipom dovoljno glupim da riskira novac za to. I sjećam se kako sam neko vrijeme sjedio s Nelsonom, obilno mu se ispričavajući što sam mu slomio rebra prije četiri mjeseca, kad je histerija oko slučaja Gerryja Glynnna bila dosegla najvišu točku.

— Nema frke — rekao je. — Zaista. Upoznao sam medicinsku sestru u bolnici. Mislim da sam zaljubljen u nju.

— Je li ona zaljubljena u tebe?

— Nisam siguran. Nešto nije u redu s njezinim telefonom, možda se preselila pa mi zaboravila reći.

Kasnije, dok su Nelson i braća Twoomey u kafiću jeli pizzu prilično sumnjiva izgleda, Angie i ja smo sjedili s Bubbom, s naša tri para peta dignuta na biljarski stol, leda naslonjenih na zid.

— Propustit ću sve svoje emisije — rekao je Bubba gorko.

— Imaju telku u zatvoru — podsjetio sam ga.

— Jest, ali je pod monopolom. Tako da ti na kraju preostaje gledati humoristične serije na Foxu ili filmove Chucka Norrisa. Sjebano je kako god okreneš.

— Možemo ti snimiti emisije koje želiš — rekao sam.

— Da?

— Naravno — rekla je Angie.

— Ne bi vam to predstavljalo problem? Ne želim vam stajati na putu.

— Nema problema — rekao sam.

— Izvrsno — rekao je, i posegnuo u džep. — Ovdje je popis. Angie i ja smo pogledali popis.

— *Animanijaci?* — rekao sam. — *Dr. Quinn, žena-vrač?* Unio mi se u lice, na pet centimetara razdaljine: — Imaš problem s tim?

— Jok — rekao sam. — Nema problema.

— *Entertainment Tonight?* — rekla je Angie. — Hoćeš cijelu godinu *Entertainment Tonight?*

— Htio bih biti u toku s filmskim zvijezdama — rekao je Bubba i glasno podrignuo.

— Nikad ne znaš kad možeš naletjeti na Michelle Pfeiffer — rekao sam.

— Ako gledaš ET, znat ćeš što treba reći u takvim prilikama.

Bubba je gurnuo Angie laktom i mahnuo palcem na mene:

— Vidiš kako Patrick zna. Patrick razumije.

— Muškarci — rekla je, vrteći glavom. Potom: — Ne, čekaj, to se ne odnosi na vas dvojicu.

Bubba je opet podrignuo i pogledao me: — Što ona želi time reći? Kad je napokon stigao račun, iščupao sam ga Bubbi iz ruke.

— Mi ćemo platiti — rekao sam.

— Ne — rekao je. — Vas dvoje ne radite već četiri mjeseca.

— Do danas — rekla je Angie. — Danas smp dobili velik posao.

Velika lova. Pa daj da te zato počastimo, veliki dečko.

Dao sam konobarici svoju kreditnu karticu (najprije sam se uvjerio da ovdje zaista znaju čemu to služi). Vratila se poslije nekoliko minuta da me obavijesti kako je odbijena.

Bubbi se to silno svidjelo: — Velik posao — graknuo je. — Velika lova.

— Jeste li sigurni? — rekao sam.

Konobarica je bila krupna i stara, koža joj je bila tvrda i oštećena poput kožne jakne Hell's Angelsa. Rekla je:

— U pravu ste. Možda sam prvih šest puta pogrešno ukucala vaš broj. Hajd' da još jednom probam, ne?

Vratila mi je karticu, a Nelson i braća Twoomey su se pridružili Bubbinu cerekanju.

— Vreće love — kokodakao je jedan od blentavih Twoomeyja. — Istrošila se kartica, dečko, kad si kupio avion prije tjedan dana.

— Duhovito — rekao sam. — Ha ha.

Angie je platila račun s ono malo gotovine koju nam je dao Trevor Stone tog jutra, pa smo oteturali iz lokala.

Na ulici Stoughton Bubba i Nelson su se prepirali oko toga koji striptiz-klub najviše odgovara njihovu profinjenom estetskom ukusu, dok su se braća Twoomey pograbila u gomili zaleđena snijega i počela se tući kao pjetlići.

— Tko ti je ovaj put odbio kredit? — rekla je Angie.

— O tome se radi — rekao sam. — Siguran sam da mi je stanje u redu.

— Patrick — rekla je glasom kojim mi se obraćala moja majka. Čak je složila istu facu.

— Nećeš mi sad valjda staviti kažiprst pod nos i prozvati me kao u školi, Angie, hej, Angie?

— Očito nisu primili ček — rekla je.

— Hmmm — rekao sam, ne znajući što drugo da kažem.

— Onda, vas dvoje, idete li s nama? — rekao je Bubba.

— Kamo? — upitao sam, čisto iz pristojnosti.

— Mons Honey. U Saugusu.

— Aha — rekla je Angie. — Kako da ne, Bubba. Čekaj samo da razmijenim pedeseticu, tako da im mogu nešto ubaciti u haltere.

— Nema problema. — Bubba je zastao kao da će je pričekati.

— Bubba — rekao sam.

Pogledao me, potom Angie, onda opet mene.

— Oh — rekao je iznenada, zabacivši glavu — šalila si se.

— Zar? — rekla je Angie, položivši ruku na grudi.

Bubba ju je zgrabio oko pasa i podigao je u zrak, i zagrlio je jednom rukom. Njezine pete dopirale su mu do koljena. — Falit ćeš mi.

— Vidjet ćemo se sutra — rekla je. — A sad me spusti.

— Sutra?

— Dogovorili smo se da ćemo te prebaciti do zatvora — podsjetio sam ga.

— Ah, da. Super.

Spustio je Angie. Ona je rekla: — Možda ti je *potrebno* da se povučesh neko vrijeme.

— Istina — uzdahnuo je Bubba. — Naporno je to, kad čovjek mora stalno misliti umjesto drugih.

Slijedio sam njegov pogled i gledao kako Nelson slijeće na dvojicu braće Twoomey, a onda su se sva trojica sklizala niz zaleđenu hrpu snijega, vrišteći od smijeha.

Pogledao sam Bubbu: — Svatko nosi svoj križ — rekao sam mu.

Nelson je gurnuo Iggyja Twoomeyja sa sniježne hrpe u auto koji je bio parkiran u blizini, i upalio se alarm. Zaurlao je u noćnoj tišini.

Nelson je rekao:

— Ups — a onda je zajedno s dvojicom braće prasnuo u svježe salve smijeha.

— Vidiš što hoću reći? — rekao je Bubba.

Tek sam sljedeće jutro saznao što se dogodilo s mojom kreditnom karticom. Automatski telefon kojemu sam se obratio na povratku u stan samo me obavijestio da mi je kreditna kartica zaleđena. Kad sam je zamolio da mi objasni što znači "zaleđena", nije reagirala, već mi je samo svojim zujavim kompjutorskim glasom rekla da pritisnem brojku 1 ako me zanimaju druge mogućnosti.

— Mislim da baš nemam puno mogućnosti ako mi je kartica zaleđena — rekao sam joj. Tad sam se sjetio kako je "ona" tek računalo. Tad sam se sjetio da sam pijan.

Kad sam se vratio u dnevni boravak, Angie je već zaspala. Ležala je na leđima. Primjerak *Priče jedne sobarice* skliznuo joj je s prsnog koša i ostao u naručju. Nagnuo sam se nad njom i maknuo knjigu. Ona je nešto promrmljala, okrenula se na stranu, privinula se uz jastuk i zabila bradu u nj.

U tom položaju obično sam je nalazio kad sam ujutro ulazio u dnevni boravak. Ona nije tonula u san, već bi se nekako *ugnijezdila* u snu, tijela sklupčana poput fetusa, tako da je jedva zauzimala četvrtinu postelje. Posegnuo sam ponovno rukom prema njoj i

maknuo joj vlas kose s nosa, a ona se načas nasmiješila prije nego se ugnijezdila još dublje u jastuk.

Kad nam je bilo šesnaest godina, vodili smo ljubav. Jedanput. Oboma nam je bilo prvi put. U to vrijeme vjerojatno nismo ni pomišljali kako u idućih šesnaest godina više nikad nećemo voditi ljubav, kao što i nismo. Ona je pošla svojim putem, kako se obično kaže, a ja sam pošao svojim.

Put kojim je ona krenula sastojao se od dvanaest godina nesretna braka, osuđena na propast, s Philom Dimassijem. Moj put, pak, odveo me u brak s njezinom sestrom Renee, koji je u načelu trajao nekih pet minuta i završio pukim nizanjem jednodnevnih pustolovina i kratkih veza i vezica, dakle tipičnom muškom bolešću, na koju bih se nasmijao da nisam bio do grla u njoj.

Prije četiri mjeseca opet smo se počeli sastajati u njezinoj spavaćoj sobi u Ulici Howes, i bilo je divno, bolno divno, kao da je jedini cilj moga života i bio taj da stignem do te postelje, te žene, tog trenutka u vremenu. A tad su Evandro Arujo i Gerry Glynn zaklali dvadesetčetverogodišnjeg drota dok su upadali kroz Angiena ulazna vrata, i ona je dobila metak u trbuh.

Ali osvetila se Evandru: triput ga je upucala, svaki put opsovavši, i ostavila ga ležati na kuhinjskom podu, dok je on bezuspješno pokušavao dotaknuti komad glave koji više nije bio na njemu.

A Phil, ja i drot po imenu Oscar sredili smo Gerryja Glynn dok je Angie ležala na intenzivnom odjelu. Oscar se vratio, kao i ja. Phil se nije vratio — kao ni Gerry Glynn, ali sumnjam da je to za Angie predstavljalo neku osobitu utjehu.

Ljudsku psihu, shvatio sam to gledajući kako joj se čelo nabire a usne lagano razdvajaju na jastuku, puno je teže zauzdati nego ljudsko tijelo. Tisuće godina proučavanja i iskustva olakšali su liječenje tijela, ali nismo napredovali mnogo dalje od prvog korijena kad se radi o ljudskoj duši.

Kad je Phil poginuo, njegova je smrt zaronila duboko u Angieniu dušu i stala se neprestano ponavljati u njezinim mislima. Osjećaj

gubitka, bol i sve ono što nije davalo mira Desiree Stone mučilo je i Angie.

I kao što je Trevor otkrio kod svoje kćeri, tako sam i ja, gledajući Angie, shvatio da ne mogu mnogo učiniti da joj pomognem, i da će se vrtlog boli morati smiriti sam od sebe, sve dok se ne istopi poput snijega.

9

Richie Colgan tvrdi kako su mu preci iz Nigerije, ali nisam siguran trebam li mu vjerovati. Kad čovjek vidi koliko je osvetoljubiv, padne u iskušenje da pomisli kako je napola Sicilijanac.

Probudio me u sedam ujutro bacajući mi loptice snijega u prozor, sve dok taj zvuk nije prodro u moje snove i odvuкао me sa šetnje u francuskim šumama s Emmanuelle Beart i bacio u blatnu lisičju jazbinu, okružena neprijateljima koji nas iz neobjašnjivih razloga gađaju grejpfrutima.

Sjeo sam na krevet i gledao kako se komadina mokra snijega rasprskava o prozorsko staklo. U prvom času sam bio sretan što nije grejpfrut; onda mi se razbistrilo, pa sam prišao prozoru i ugledao Richieja pod njim.

Prokleti davež samo mi je mahnuo.

— Oporavak od boli, dioničko društvo — rekao je Richie sjedajući za kuhinjski stol — to ti je jedna vraški zanimljiva organizacija.

— Na koji način zanimljiva?

— Na taj način da je urednik, kad sam ga probudio prije dva sata, pristao da mi dodijeli dva tjedna dopusta od moje kolumne u novinama kako bih mogao istražiti slučaj, i uz to feljton od pet dana na naslovnoj stranici, u donjem desnom uglu, ako iskopam ono što mislim da hoću.

— A što to misliš iskopati? — rekla je Angie. Zurila je u njega preko šalice kave, otečena lica, raskuštrane kose preko očiju, ne baš radosna što se morala probuditi nakon sinoćnjeg tuluma.

— Evo — rastvorio je svoj blok s bilješkama na stolu. — Proučio sam samo diskete koje ste mi donijeli, ali, Isuse, ovi ljudi igraju prljavo. Njihova "terapija" i "razine", koliko sam mogao vidjeti, sastoje se u sustavnom rušenju ličnosti, nakon čega podvrgnu osobu ubrzanom ponovnom izgrađivanju. Vrlo slično načinu na koji američka vojska obrađuje vojnike: najprije ih slomi, da bi ih nanovo izgradila. Ali vojska je, to treba priznati, barem iskrena kad govori o svojim tehnikama.

Potapšao je blok na stolu: — Ali ovi mutanti druga su priča.

— Na primjer? — rekla je Angie.

— Na primjer, znate li za razine? Prva, druga itd? Kimnuo sam glavom.

— Dakle, unutar svake od tih razina imate skup koraka. Imena tih koraka različita su ovisno o razini na koju vas stave, ali u biti se sastoje iz istoga. Cilj svih tih koraka jest "raskrižje".

— Raskrižje je šesta razina.

— Upravo tako — rekao je. — Raskrižje je konačni cilj svega. Tako, da biste dosegli Konačno raskrižje, morate najprije proći kroz nekoliko manjih raskrižja. Na primjer, ako ste na Drugoj razini, ako spadate u Tužne, morate proći kroz niz terapijskih procesa, ili "koraka", putem kojih dosežete "raskrižje" i prestajete biti Tužni. Ti su koraci: Izravnost, Golotinja...

— Golotinja? — rekla je Angie.

— Da. Emocionalna, ne fizička, premda se prihvaća i potonja.

Izravnost, Golotinja, Izloženost i Objava.

— Objava — rekao sam.

— Da. To je "raskrižje" Druge razine.

— Kako se zove na Trećoj razini? — rekla je Angie. Pogledao je bilješke: — Javljenje. Vidite? Ista je stvar. Na

Četvrtoj razini zove se Raskrivanje. Na Petoj, Otkrivenje. Na Šestoj, zove se Istina.

— Vrlo biblijski — rekao sam.

— Točno. Oporavak od boli prodaje religiju pod izgovorom psihologije.

— Psihologije — rekla je Angie — koja je, sama u sebi i po sebi, isto takva jedna religija.

— Istina. Ali nije organizirana religija.

— Hoćeš reći da Veliki svećenici psihologije i psihoanalize ne udružuju koplja.

Kucnuo je svojom šalicom kave o moju: — Upravo tako.

— Dakle — rekao sam — koji je njihov cilj?

— Oporavka od boli?

— Ne, Rich — rekao sam — McDonald'sa. O čemu razgovaramo?

Pomirisao je kavu: — Je li ovo s ekstra kofeinom?

— Richie — rekla je Angie — molim te.

— Cilj Oporavka od boli, koliko sam mogao vidjeti, jest da pridobiva ljude za Crkvu Istine i Objave.

— Možeš li dokazati njihovu vezu? — rekla je Angie.

— Ne još tako čvrsto da bih to objavio, ali, u načelu, oni spavaju zajedno. Koliko je svima poznato, Crkva Istine i Objave bostonska je crkva. Je li tako?

Kimnuli smo glavom.

— Kako se onda može dogoditi da im knjigovodstvo uređuje tvrtka iz Chicaga? Njihov je agent za nekretnine također iz Chicaga, kao i odvjetnička tvrtka koja se upravo zalaže kod Porezne uprave da budu oslobođeni od poreza na ime statusa prihvaćene religije?

— Sviđa im se Chicago — rekla je Angie.

— Chicago se sviđa i Oporavku od boli — rekao je Richie. — Jer iste tvrtke u Chicagu zastupaju i njihove interese.

— Dakle — rekao sam — koliko ti još treba da to dvoje povežeš u novinama?

Zavalio se u stolicu, protegnuo i zijevnuo.

— Kao što sam rekao, najmanje dva tjedna. Sve se obavlja pod paravanskim tvrtkama. Na ovom stupnju mogu *ukazati* na

povezanost Oporavka od boli s Crkvom Istine i Objave, ali ne mogu je dokazati crno na bijelom. Crkva je ionako izvan moga domašaja.

— Ali Oporavak od boli? — rekla je Angie. Nasmiješio se. — Njih mogu pokopati.

— Kako? — rekao sam.

— Sjećaš se kad sam ti rekao kako su svi koraci na svakoj zasebnoj razini zapravo jedno te isto? Ako na to gledaš s dobroćudne strane, oni su izumili tehniku koja je uspješna i koju koriste u različitim varijantama, već prema razini boli na kojoj se nalazi određena osoba.

— Ali ako pogledaš manje dobroćudno...

— Kao što će to učiniti svaki dobar novinar...

— Nije potrebno ni naglasiti...

— Nadalje — rekao je Richie — ovi ljudi su prvorazredni manipulatori. Obratite pozornost još jednom na korake Druge razine, imajući na umu da su svi drugi koraci na svim drugim razinama potpuno jednaki, samo se drukčije nazivaju. Prvi korak — rekao je — Izravnost. U načelu, radi se o tome da priznate svojem glavnom terapeutu tko ste, zašto ste tamo, što vas *doista* muči. Tad napredujete na Golotinju, gdje morate do kraja razgoliti svoju nutrinu.

— Pred kime? — rekla je Angie.

— Na ovom stupnju, još uvijek pred osnovnim terapeutom.

U načelu, sva mala neugodna sranja koja ste sakrili na Prvom koraku, ubili mačku kao djeca, jebali druge žene osim svoje, radili malverzacije oko tuđe imovine, sve to mora izaći na vidjelo na Drugom koraku.

— Tek tako, iz čista mira? — rekao sam. — Ljudi to jednostavno kažu? — pucnuo sam prstima.

Kimnuo je glavom, ustao i nalio si još jednu kavu.

— Postoji strategija kojom se terapeuti koriste, pomoću koje svlače klijenta komad po komad. Počinje tako što priznate nešto osnovno, poput svoje sveukupne imovine. Potom, kad ste posljednji put

lagali. Potom, kako ste prošlog tjedna učinili nešto zbog čega se osjećate posrano. I tako dalje, i tako redom tijekom dvanaest sati. Angie mu se pridružila kraj uređaja za kavu: — *Dvanaest sati?* Izvadio je šlag iz hladnjaka. — I više, ako je potrebno. Imam dokumentaciju na tim disketama o nekim "intenzivnim seansama" koje su trajale po devetnaest sati.

— Nije li to protuzakonito? — rekao sam.

— Za drota jest. Pomisli samo — rekao je, i opet sjeo meni preko puta.

— Ako drot u ovoj saveznoj državi ispituje osumnjičenoga samo jednu sekundu više od dvanaest sati, povrijedio je građanska prava osumnjičenoga, i sve što je osumnjičeni rekao, bilo za vrijeme ili poslije isteka tih dvanaest sati, briše se i ne može koristiti na suđenju. I za to postoji dobar razlog.

— Ha! — rekla je Angie.

— Da, vi koji ste tip čovjeka od zakona ne volite pretjerano takve razloge, ali budimo iskreni: ako vas ispituje osoba od autoriteta dulje od deset sati (osobno mislim da bi granica trebala biti deset sati), prestat ćete misliti. Reći ćete bilo što samo da vas prestanu ispitivati. Štoviše, samo da malo odspavate.

— Dakle, Oporavak od boli — rekla je Angie — ispire mozak svojim klijentima.

— U nekim slučajevima, da. U drugima, pak, skupljaju velike baze privatnih podataka o klijentima. Recimo da si tip koji je oženjen, ima ženu i dvoje djece, ima vrt iza kuće, i upravo si priznao da dvaput na mjesec odlaziš u gej-barove da malo probireš robu. Onda terapeut kaže: — Izvrsno. Sjajna golotinja. Da pokušamo sad nešto lakše. Ja vam moram vjerovati, dakle vi morate vjerovati meni. Koji vam je PIN kod?

— Čekaj malo, Rich — rekao sam. — Hoćeš reći da oni skupljaju financijske podatke tako da mogu, kao, obavljati malverzacije nad imovinom klijenata?

— Ne — rekao je. — Nije tako jednostavno. Oni grade dosjee

o klijentima, u kojima imaju potpunu bazu fizičkih, emocionalnih, psiholoških i financijskih podataka. Oni saznaju *sve* što se može saznati o nekoj osobi.

— A onda?

Nasmiješio se. — Onda ih posjeduju, Patrick. Zauvijek.

— U koju svrhu? — rekla je Angie.

— Bilo koju. Vratimo se našem primjeru klijenta koji ima ženu i djecu, a potajno je homoseksualac. On će s Golotinje napredovati k Izlaganju, koje se u osnovi sastoji u tome da prizna neke neugodne istine pred skupinom drugih klijenata i osoblja. Na tom stupnju, obično ga pošalju na izlet u Nantucket, gdje posjeduju zemljište. Sad je on razgolićen, poput prazne školjke, i pet dana druži se sa svim ostalim školjkama, i oni pričaju, pričaju, pričaju, uvijek "iskreno". Neprestano se razgolićuju jedni pred drugima, u okolišu strogo nadziranom i zaštićenom od strane osoblja Oporavka od boli. Radi se obično o dosta krhkim, sjebanim ljudima, koji sad pripadaju zajednici drugih krhkih, sjebanih ljudi, koji u svojim ormarima skrivaju isto toliko mrtvaca kao i oni sami. Tip iz našeg primjera odjednom osjeća kako mu je velik kamen pao sa srca. Osjeća se pročišćeno. On nije loš dečko; on je okej. Pronašao je obitelj. Dosegao je Objavu. Došao je k njima zato što se osjećao očajno. Sad se više ne osjeća očajno. Slučaj je zaključen. Može se vratiti svom životu. Zar nije tako?

— Nije — rekao sam.

Kimnuo je glavom. — Točno. Sad više ne može bez svoje nove obitelji. Rekli su mu da je napredovao, ali svaki čas prijete mu opasnost da padne. Čekaju ga nove seanse, novi koraci, nove razine. I netko ga odjednom pita, onako usput: "Ah, da, jeste li možda čitali Osluhnite Poruku?"

— Bibliju Crkve Istine i Objave — rekla je Angie.

— Bingo. Kad naš tip jednom shvati da je postao član sekte i da je do grla u dugovima s tim crkvenim desetinama, odštetama za seanse, izlete i sve druge stvari, već je prekasno. Ako pokuša

napustiti Oporavak od boli ili Crkvu, shvati da je to nemoguće. Oni imaju njegovo bankovno stanje, njegov PIN, sve njegove tajne. — Ovo su već pretpostavke — rekao sam. — Tu nemaš čvrstih dokaza.

— Imam za Oporavak od boli. Imam priručnik za terapeute, u kojem piše da svakako izvuku financijske informacije od svojih klijenata. Dovoljan mi je sam taj priručnik da ih pokopam. Ali Crkvu? Za to bih trebao usporediti popise članova.

— Reci to još jednom?

Posegnuo je rukom u torbu za trening kraj svojih nogu i izvadio hrpu računalnih ispisa. — Ovo su imena svih koji su ikad bili na terapiji u Oporavku od boli. Kad bih mogao vidjeti popis članova Crkve i usporediti ih, bio bih kandidat za Pulitzerovu nagradu.

— Načekat ćeš se — rekla je Angie. Uzela je popis i listala ga dok nije naišla na stranicu koju je tražila. Nasmiješila se.

— Tamo je, zar ne?

Kimnula je glavom. — Crno na bijelom, ljubavi. — Okrenula je list papira prema meni tako da mogu pročitati ime koje je stajalo na sredini stranice:

Desiree Stone.

Richie je iskopao iz torbe hrpu isprintanog papira debelu punih dvadeset centimetara i stavio je na naš stol da je iščitamo. Sve što je dosad pronašao na disketama bilo je tu. Također nam je vratio diskete, nakon što je sinoć napravio kopije za sebe.

Angie i ja smo zurili u gomilu papira pred svojim očima, neodlučni otkud da počnemo, kad je zazvonio telefon.

— Molim — rekao sam.

— Želimo svoje diskete — rekao je netko.

— To vjerujem — rekao sam. Prislonio sam načas slušalicu uz bradu i rekao Angie: — Žele svoje diskete.

— Tko prvi, njegova djevojka — rekla je Angie.

— Tko prvi, njegova djevojka — rekao sam u slušalicu.

— Kako vam idu isplate u posljednje vrijeme, gospodine Kenzie?

— Oprostite?

— Savjetujem vam da nazovete banku — rekao je glas. — Dajem vam deset minuta. Potrudite se da linija bude slobodna kad ponovno nazovem.

Poklopio sam slušalicu i smjesta pošao u spavaću sobu po lisnicu.

— Što nije u redu? — rekla je Angie.

Zavrtio sam glavom i nazvao Visu. Namučio sam se dok sam preko automatskih telefona došao do žive službenice. Dao sam joj broj svoje kartice, datum isteka i poštanski broj.

— Gospodine Kenzie? — rekla je.

— Da.

— Vaša se kartica pokazala kao falsifikat.

— Molim?

— Gospodine, vaša je kartica falsifikat.

— Ne može biti. Vi ste mi je izdali.

Uzdahnula je od dosade. — Ne, nismo. Interna računalna pretraga pokazala je da su vaša kartica i broj dio velike malverzacije koja je prije tri godine prodrila u našu knjigovodstvenu bazu podataka.

— To je nemoguće — rekao sam. — *Vi ste mi je izdali.*

— Sigurno nismo — rekla je svisoka.

— Što to, dovraga, znači? — rekao sam.

— Naši odvjetnici će htjeti razgovarati s vama, gospodine Kenzie.

Kao i Ured državnog odvjetnika, Odjel za poštanske i računalne malverzacije. Dovidjenja.

Poklopila mi je slušalicu.

— Patrick? — rekla je Angie.

Zavrtio sam glavom i nazvao svoju banku.

Odrastao sam u siromaštvu. Odrastao sam u strahu, u stravi od bezličnih birokrata i ubirača poreza koji bi me gledali svisoka i odlučivali o tome koliko vrijedim prema mojem računu u banci, određivali o tome imam li pravo ili nemam zarađivati novac prema tome s koliko sam novaca počeo. Tijekom posljednjeg desetljeća izubijao sam se od posla kako bih nešto privrijedio i uštedio, i zatim

gradio na svojoj ušteđevini. Rekao sam si, nikad neću biti siromašan. Nikad više.

— Vaši su bankovni računi zaleđeni — rekao mi je g. Pearl iz banke.

— Zaleđeni — rekao sam. — Objasnite mi to.

— Vaši su položaji konfiscirani, gospodine Kenzie. Od Porezne uprave.

— Po sudskom nalogu? — rekao sam.

— Prijava je u postupku — rekao je.

I mogao sam čuti u njegovu glasu ono što sam i očekivao — prijezir.

Siromašni to čuju stalno — od bankara, vjerovnika, trgovaca.

Prijezir, zato što su siromašni građani drugog reda, odveć glupi i lijeni, odveć nesposobni karakterno i duhovno a da bi se pridržavali zakona kad zarađuju novac, i na taj način pridonosili društvu.

Takav ton prijezira nisam čuo već nekih sedam godina, možda i deset, i nisam bio spreman na nj. U času sam se osjetio inferiornim.

— Prijava je u postupku — rekao sam.

— Rekao sam vam već — glas mu je bio suh, staložen, samouvjeren, kao u nekoga tko ne razmišlja o svojem položaju u životu. Mogao je tako razgovarati sa svojim djetetom. *

Ne mogu dobiti auto, tata? Rekao sam ti već.

— Gospodine Pearl — rekao sam.

— Da, gospodine Kenzie?

— Je li vam poznata odvjetnička tvrtka Hartman i Hale?

— Naravno, gospodine Kenzie.

— Dobro. Oni će vam se javiti. Skoro. I bolje vam je da taj sudski nalog...

— Doviđenja, gospodine Kenzie — poklopio mi je slušalicu. Angie mi je prišla oko stola i položila mi jednu ruku na leđa, a drugu na moju desnu ruku. — Patrick — rekla je — blijed si kao sablast.

— Isuse — rekao sam. — Isuse Kriste.

— Sve će biti u redu — rekla je. — Ne mogu ti to učiniti.

— Oni to već čine, Angie.

Kad je, nakon tri minute, telefon opet zazvonio, podigao sam slušalicu čim sam ga začuo.

— Nema love ovih dana, gospodine Kenzie?

— Gdje i kad, Manny?

Nacerio se. — Opaaa, zvučimo, kako bih rekao, ispuhano, gospodine Kenzie.

— Gdje i kad? — rekao sam.

— Prado. Znae gdje je to?

— Znam. U koje vrijeme?

— U podne — rekao je Manny. — Točno u podne. He he. Spustio je slušalicu.

Danas mi svi spuštaju slušalicu. A još nije ni devet sati.

10

Prije četiri godine, nakon što sam riješio posebno unosan slučaj u kojem se radilo o osiguranjima i ucjenama u poslovnom svijetu, otputovao sam u Europu na dva tjedna. I najviše od svega dojmilo me se kako mnoga mjesta koja sam posjetio — u Irskoj, Italiji i Španjolskoj — sličie bostonskom North Endu.

North End je mjesto na kojemu se svaki novi val doseljenika iskrcao s broda i spustio putne torbe. Tako su Židovi, potom Irci i naposljetku Talijani prozvali ovaj predio svojim domom i dali mu prepoznatljiv europski lik, kakav ima i dan danas. Ceste su popločane, uske, i vijugaju u oštrim zavojima, jedne oko i preko drugih, na tako uskom prostoru da bi u nekim gradovima toliko mjesta zauzimao jedan jedini blok. No, ugurani jedni pokraj drugih, ovdje leže čitavi odredi crvenih i žutih kućerina od cigle, bivše siromaške stambene zgrade što su sad kooptirane i obnovljene, zajedno s čudnim skladištem od ljevenog željeza ili granita, i svi se bore za prostor. A posebno su začudni vrhovi kuća, gdje su s vremenom dodavani katovi, budući da je jedina preostala

mogućnost bila širiti se u visinu. Tako građevine od dasaka i cigle izrastaju iz onoga što su nekoć bili krovovi mansardi, a oprano rublje još uvijek se vješa između dvaju požarnih izlaza i terasa od kovana željeza, a "dvorište" je još nepoznatiji pojam od "mjesta za parkiranje".

Ali, na neki čudesan način, u ovu prenaseljenu četvrt u prenaseljenom gradu uspjela se ugurati prekrasna kopija talijanskog mjesnog trga, i to iza Old North Churcha. Zovu ga Prado, ali poznat je i kao Put Paula Reverea, ne samo zbog blizine crkve i Revereove kuće, nego zato što se nad ulazom u Ulicu Hanover uzdiže Dallinov kip Reverea na konju. U središtu Prada nalazi se fontana; duž zidova kojima je okružen vise brončane ploče koje svjedoče o Revereovim junaštvima, Dawesu, nekolicini revolucionara, kao i o nekim manje poznatim osobnostima iz predaje North Enda. Temperatura je porasla na šest, sedam stupnjeva kad smo stigli u podne, ušavši kroz Ulicu Unity, dok se prljavi snijeg topio u pukotinama popločane ceste i pretvarao u blato u pukotinama vapnenca. Zbog temperature, svježiji snijeg koji je danas trebao napadati pretvorio se u sitnu kišu, te stoga na Pradu nije bilo turista ni stanovnika North Enda koji u to doba obično imaju stanku za ručak.

Kraj fontane su stajali samo Manny i John Byrne zajedno s još dva muškarca, i čekali nas. Druga dva muškarca prepoznao sam od sinoćnjeg susreta; stajali su s moje lijeve strane dok smo John i ja razgovarali s redarstvenikom Varednikom, i premda nijedan od njih nije bio tako velik kao Manny, nisu bili ni maleni.

— Ovo mora biti draga gospođica Gennaro — rekao je Manny. Pljesnuo je rukama dok smo prilazili. — Jedan moj prijatelj ima nekoliko grdnih ožiljaka na glavi zbog vas, mlada damo.

— Opa — rekla je Angie. — Silno mi je žao.

Manny je podigao obrve i pogledao prema Johnu. — Kurvica je sarkastična, što misliš?

John se okrenuo prema nama, nosa povijena u nekoliko slojeva bijelih zavoja, a koža oko oba oka bila mu je modra i otečena. — Ispričavam se — rekao je, odmaknuo se od Mannyja i odalamio me u glavu.

Tako je snažno navalio da su mu se noge podigle s tla, ali uspio sam se malo nagnuti prema natrag, tako da mi je zahvatio sljepoočnicu tek nakon što mu je zalet izgubio oko polovine snage. Sve u svemu, udarac je ispaao dosta posran. Znali su me više boljeti ubodi pčela. — Što te još mama naučila osim boksa, Johne? Manny se nacerio, a dva krupna tipa podsmjehnula su se.

— Smijte se samo — rekao je John i približio mi se. — Ja sam tip kojemu sad pripada čitav tvoj život, Kenzie.

Odgurnuo sam ga i pogledao Mannyja. — Dakle, on je štreber koji ti rinta za kompjuterom, ha, Manny?

— U svakom slučaju, ne rinta mi za šakama, gospodine Kenzie.

Nisam dospio vidjeti Mannyjevu šaku. Nešto mi je u središtu mozga odjednom eksplodiralo, glava mi je otupjela i samo sam se našao na guzici na mokroj cesti.

Mannyjevi su frendovi uživali. Davali su si pet, klikitali i skakutali od veselja kao da će se upišati u gaće.

Progutao sam slinu kako ne bih povraćao. Osjećao sam kako mi se penje iz želuca probavnim kanalom, dok je otupjelost polako napuštala glavu. Naježio sam se, krv mi je tutnjala u ušima, i činilo mi se da umjesto mozga imam ciglu. Vrelu ciglu, užarenu.

Manny je ispružio ruku prema meni. Prihvatio sam je, pa me podigao na noge.

— Ništa osobno, Kenzie — rekao je. — Ali sljedeći put kad podigneš ruku na mene, ubit ću te.

Stajao sam na nesigurnim nogama, još uvijek gutajući slinu da ne povraćam, a fontana je izgledala kao da blješti ispod površine.

— Dobro da znam — promućao sam nekako.

Čuo sam glasnu buku i, kad sam podigao pogled nalijevo, ugledao sam kamion za odvoz smeća kako se vuče duž Ulice Unity, tako

širok u tako uskoj ulici da su mu kotači strugali pločnik. Užasno mi se mutilo u glavi, vjerojatno sam zaradio potres mozga, a sad sam još morao slušati kako kamion za smeće klopara i šišti u prolazu niz Ulicu Unity, lupajući kantama o cement i željezo cijelim putem. Bajka.

Manny me zagrlio lijevom rukom a Angie desnom, i poveo nas da sjednemo do njega oko fontane. John je stajao ponad nas i zurio u mene, a one dvije kutije testosterona ostale su gdje su bile kako bi nadzirale prilaze trgu.

— Svidjela mi se preserancija koju si izveo s drotom sinoć — rekao je Manny.

— Bilo je dobro. Manny, sigurno ćeš ga odvesti u bolnicu? — Nasmijao se.

— Bogami, dobro se dočekaš na noge.

— Hvala, Manny. Puno mi znači kad ti to kažeš. Okrenuo se prema Angie. — A ti, zaputila si se točno prema disketama kao da znaš gdje te čekaju.

— Nisam imala izbora.

— Kako to?

— Jer ste me zatvorili u stražnjem uredu svojim laserskim svjetlosnim spektaklom koji ste postavili u glavni ured.

— Točno — kimnuo je svojom golemom glavom. — Najprije sam pomislio da te je unajmila konkurencija.

— Imate konkurenciju? — rekla je Angie. — U terapiji duševne boli?

Nasmiješio joj se. — Ali onda mi je John rekao da tražite Desiree Stone, a onda sam otkrio kako nisi uspjela proći ni preko lozinke u računalu, pa sam shvatio da je to bila tek gnjila sreća.

— Gnjila sreća — rekla je Angie.

Potapšao ju je po koljenu. — Tko ima diskete?

— Kod mene su — rekao sam.

Ispružio je ruku.

Položio sam mu ih u dlan, a on ih je dobacio Johnu. John ih je spremio u aktovku i zaključao je.

— Što će biti s mojim računom u banci, kreditnim karticama i ostalim? — rekao sam.

— Pa — rekao je Manny — razmišljao sam o tome da vas ubijem.

— Ti i ova tri tipa? — nasmijala se Angie. Pogledao ju je. — Tebi je to smiješno?

— Pogledaj si u prepone, Manny — rekao sam.

Spustio je pogled i ugledao Angien pištolj položen na manje od centimetra razdaljine od svojih obiteljskih dragulja.

— To — rekla je Angie — jest smiješno.

Nasmijao se, i ona se također nasmijala, gledajući ga u oči, a da joj pištolj ni za trenutak nije zadrhtao u ruci.

— Isuse — rekao je — sviđate mi se, gospođice Gennaro.

— Isuse — rekla je ona — osjećaj definitivno nije obostran, Manny.

Okrenuo je glavu i pogledao prema brončanim pločama i velikom kamenom zidu preko puta. — Dakle, u redu. Danas nitko neće biti ubijen. Ali, gospodine Kenzie, bojim se da ste zaradili sedam godina nesreće. Vaših pologa više nema. Nemate više novca. I neće se vratiti. Ja i nekoliko mojih kolega odlučili smo da vam je potrebna lekcija o moći.

— Pa očito sam je naučio, inače ne biste imali te diskete.

— Ah, da, ali premda je lekcija gotova, moram biti siguran da je dobro sjela. Tako da ste sad, gospodine Kenzie, opet u prvom razredu. Ja vam obećajem da ćemo vas pustiti na miru odsad nadalje, ali šteta koja je počinjena ostat će.

U Ulici Unity smetlari su bacali željezne kante natrag na pločnik s visine od preko jednog metra, kombi koji je čekao iza njih trubio je svom snagom, a neka stara baba vrištala je s prozora na sve nas na talijanskom. Sve u svemu, nije baš iscjeljujuće djelovalo na moju glavobolju.

— Dakle, to je to? — Pomislio sam na deset godina štednje, četiri kreditne kartice u svojoj lisnici koje više nikad neću moći koristiti,

stotine i stotine posranih slučajeva — većih i manjih — koje sam riješio. Sve uzalud. Opet sam bio siromašan.

— To je to — Manny je ustao. — Pripazi s kim se zajebavaš, Kenzie. Ne znaš ništa o nama, a mi znamo sve o tebi. Zato smo mi opasni, a ti si predvidljiv.

— Hvala na lekciji — rekao sam.

Stajao je nad Angie dok ga ona nije pogledala. Pištolj joj je još uvijek bio u rukama, ali sad je bio uperen u zemlju.

— Možda dok si gospon Kenzie ne bude mogao opet priuštiti da vas izvede na večeru, mogao bih vas ja malo uveseljavati umjesto njega. Što kažete na to?

— Rekla bih vam da si na putu kući kupite Penthouse i pozdravite se desnom rukom.

— Ja sam ljevak. — Nasmiješio se.

— Ne zanima me — rekla je, a John se nasmijao.

Manny je slegnuo ramenima, i načas se činilo kao da će joj odvratiti, ali umjesto toga okrenuo se na petama bez riječi i krenuo prema Ulici Unity. John i ostala dvojica pošli su za njim. Na ulazu u ulicu Manny je zastao, okrenuo se prema nama još jedanput, dok mu je krupno tijelo bilo uokvireno plavom i sivom bojom kamiona za odvoz smeća.

— Vidimo se, djeco — mahnuo nam je. A mi smo mahnuli njemu. A Bubba, Nelson i dvojica braće Twoomey izašli su iza kamiona, svi naoružani.

John je taman htio nešto zaustiti, kad ga je Nelson odalamio namrtvo usred lica prepiljenom palicom za hokej. Krv je prsnula iz Johnova slomljena nosa, on se zanio prema naprijed, a Nelson ga je zgrabio i prevrnuo preko svoga ramena. Braća Twoomey su ušla na trg sa željeznim kantama za smeće u rukama. Zavitlali su kante preko svojih ramena i spustili ih Mannyjevim kutijama testosterona na glavu, ukopavši ih u pločice na cesti. Čuo sam glasan prijelom kako se jednome od njih rasprsnula čašica koljena o kamenje, i obojica su se skotrljala i skvrčila na tlu kao psi zaspali pod suncem.

Manny se sledio. Raširenih ruku promatrao je u stravi kako su za manje od četiri sekunde trojica muškaraca oko njega nokautirana. Bubba je stajao kraj njega, sa željeznim poklopcem kante za smeće podignutim nad njim poput gladijatorskog štita. Potapšao je Mannyja po ramenu, a Mannyjevo se lice obojilo nezdravom bojom.

Kad se okrenuo, Bubba je slobodnom rukom naciljao Mannyjev potiljak, čvrsto ga stisnuo, a onda je željezni poklopac prasnuo po Mannyju četiri puta, i svaki put zazvučao kao da je netko bacio lubenicu s krova kuće.

— Manny—rekao je Bubba kad je Manny klonuo. Bubba ga je zatresao držeći ga za kosu, i Mannyjevo se tijelo iskrivilo pod njegovim stiskom, labavo i elastično.

— Manny — ponovio je Bubba — kako je, frende?

* * *

Bacili su Mannyja i Johna u stražnji dio kombija, potom podigli s ceste druga dva tipa i složili ih u stražnji dio kamiona za odvoz, zajedno s umakom od rajčica, pocrnjelim bananama i praznim konzervama smrznute hrane.

U jednom strašnom času Nelson je položio ruku na polugu za mljevenje smeća u pozadini kamiona i rekao: — Mogu li, Bubba? Mogu li?

— Bolje ne — rekao je Bubba. — Bilo bi preglasno. Nelson je kimnuo glavom, ali izgledao je razočaran. Ukrali su kamion za smeće iz dvorišta Čistoće u Brightonu toga jutra. Ostavili su ga tu gdje je stajao i vratili se pješice do kombija. Bubba je podigao pogled prema prozorima koji su gledali na ulicu. Nitko nije virio. No, sve da i jesu, ovo je bio North End, dom mafije, i ako su ljudi ovdje išta naučili od rođenja, naučili su da, što god se zbilo, oni nisu ništa vidjeli, redarstvenice.

— Zgodna uniforma — rekao sam Bubbi dok se penjao u kombi.

—Aha — rekla je Angie—dobro izgledaš odjeven kao smetlar. Bubba je rekao: — Djelatnik u Čistoći, molit ću lijepo.

Bubba je koracao po trećem katu skladišta koje je posjedovao, guckajući votku iz boce, smiješeći se i povremeno pogledavajući prema Johnu i Mannyju, koji su bili čvrsto svezani za metalne stolice, još uvijek u nesvijesti.

Prvi kat Bubbina skladišta progutala je vatra; treći je ostao prazan nakon što su iznesene sve zalihe robe. Na drugom katu nalazio se njegov stan, i vjerojatno je u njemu moglo biti i udobnije da nije sve prekrrio pokrivačima, već godinama namjeravajući otići, i da nije po cijelom prostoru rasporedio eksploziv. Upravo tako. Eksploziv. Bolje da ne pitate dalje.

— Mali dečec dolazi k sebi — rekao je Iggy Twoomey. Iggy je sjedio sa svojim bratom i s Nelsonom na slamaricama koje su hrpimice ležale jedna uz drugu. Boca je kružila od jednoga do drugoga, i svako toliko bi se jedan od njih zahihotao bez nekog posebnog razloga.

Čim je John otvorio oči, Bubba je skočio u jednom zaletu preko cijelog stana i prizemljio se tik ispred njega, ruku položenih na koljena poput sumo borca.

Načas sam pomislio da će se John onesvijestiti.

— Čao — rekao je Bubba.

— Čao — zagraktao je John.

Bubba se nagnuo bliže k njemu. — Da se dogovorimo, John. Zoveš se John, zar ne?

— Da — rekao je John.

— Izvrsno. Slušaj me, John, moji prijatelji, Patrick i Angie, postaviti će ti neka pitanja. Shvaćaš?

— Da. Ali ja ne znam...

Bubba je položio prst Johnu na usta. — Psst. Nisam gotov. Ako ne budeš htio odgovarati na njihova pitanja, John, onda moji drugi prijatelji, vidiš ih tamo dolje?

Bubba se odmaknuo, i John je mogao vidjeti tri glavurde kako leže zavaljene na slamaricama u sjeni, loču cugu i čekaju na njega.

— Ako ne budeš htio odgovarati, Patrick i Angie otići će, a ja i moji prijatelji zaigrat ćemo jednu igricu koju jako volimo, i za koju ste potrebni ti, Manny i šrafčiger za Phillipsove uređaje.

— Zahrđali šrafčiger — zahihotao se jedan od Twoomeyja. John se počeo grčiti, i mislim da toga čak nije bio ni svjestan.

Podigao je pogled prema Bubbi kao da gleda utjelovljenje sablasti koja ga je progonila u noćnim morama.

Bubba je opkoračio Johna i podigao mu kosu s čela. — Tako ćemo se dogovoriti. Je li to u redu, Johne?

— U redu — rekao je John i kimnuo glavom nekoliko puta.

— U redu — rekao je Bubba i zadovoljno kimnuo. Potapšao je Johna po obrazima i odmakao se od njega. Onda je pristupio Mannyju i polio mu malo votke po licu.

Manny se probudio kašljući, koprcajući se u konopcima i pljujući na votku koja mu je pala na usne. Prvo što je rekao bilo je: — Što? — Čao, Manny.

Manny je pogledao gore prema Bubbi, i načas pokušao izgledati kao da se ničega ne boji, kao da je navikao na ovako nešto. Ali Bubba se nasmiješio, i Manny je uzdahnuo, a onda spustio pogled.

— Manny! — rekao je Bubba. — Drago mi je da si nam se pridružio. Ovako ćemo se dogovoriti, Manny. John će reći Patricku i Angie ono što žele znati. Ako mi se učini da laže, ili ako ga budeš prekidao, zapalit ću te.

— Mene? — rekao je Manny.

— Tebe.

— Zašto ne njega? Mislim, ako on bude lagao?

— Zato jer na tebi ima više goriva, Manny.

Manny se ugrizao za gornju usnu i oči su mu se ispunile suzama. — Reci im istinu, Johne.

— Odjebi, Manny.

— Reci im!

— Reći ću im — zavrištao je John. — Ali ne zbog tebe. — Zašto ne njega — je li? — oponašao ga je. — Pravi prijatelj, nema što. Ako se izvučemo oдавde, reći ću svima da si cmizdrio ko stara baba.

— Nisam.

— Jesi, jesi.

— Johne — rekla je Angie — tko je sjebao Patrickove račune u banci i kreditne kartice?

Spustio je pogled. — Ja.

— Kako? — rekao sam.

— Radim za Poreznu upravu — rekao je.

— Dakle, popraviti ćeš to? — rekla je Angie.

— Stvar je u tome — rekao je — što je lakše pokvariti nego popraviti.

— Johne — rekao sam. — Pogledaj me. Pogledao me.

— Popravi to. -Ja...

— Do sutra.

— Sutra? Ne mogu tako brzo. Treba mi najmanje... Nagnuo sam se nad njim. — Johne, ti možeš poništiti moju karticu, i to je prilično zastrašujuće. Ali ja mogu *poništiti* tebe, a to je pak uistinu zastrašujuće, što misliš?

Progutao je slinu, i Adamova jabučica preskočila mu je načas u grlu.

— Sutra, Johne. Ujutro.

— Aha — rekao je. — U redu.

— Poništavaš li tako i tuđe kartice? — upitao sam. -Ja...

— Odgovori mu — rekao je Bubba, gledajući u svoje noge.

— Da.

— Kartice ljudi koji pokušaju napustiti Crkvu Istine i Objave?

— rekla je Angie.

Manny je rekao: — Hej, samo malo. Bubba je rekao: — Ima li tko šibicu?

— Nisam ništa rekao — rekao je Manny. — Nisam ništa rekao.

— Znamo sve o vezama između Oporavka od boli i Crkve

— rekla je Angie.

— Jedan od načina na koji se obračunavate s neposlušnim članovima jest da im sjebate financije. Točno?

— Ponekad — rekao je John, a donja usna bila mu je napućena kao u klinca kad ga u školi zateknu kako viri curicama ispod suknje.

Rekao sam: — Imate svoje ljude u svim boljim tvrtkama i organizacijama, zar ne, Johne? U Poreznoj upravi, u policiji, u bankama, u medijima. Gdje još?

Htio je slegnuti ramenima, ali mu konopci nisu dopuštali. — Gdje god hoćete.

— Lijepo — rekao sam.

Puhnuo je razdraženo. — Nisam primijetio da se itko buni kad u tim istim organizacijama rade katolici. Ili Židovi.

— Ili adventisti sedmog dana — rekao je Bubba. Pogledao sam ga.

— Oh — podigao je ruku. — Oprosti.

Nagnuo sam se k Johnu, položio mu laktove na koljena i pogledao ga u oči.

— U redu, Johne. Sad dolazi najvažnije pitanje. I nemoj slučajno pomisliti da mi ne kažeš istinu.

— To bi bilo jako loše — rekao je Bubba.

John je nervozno pogledao Bubbu, a zatim mene.

— Johne — rekao sam. — Što se dogodilo s Desiree Stone?

11

— Desiree Stone — ponovila je Angie. — Hajde, Johne. Znamo da je bila na terapiji u Oporavku od boli.

John se lecnuo i trepnuo. Nije progovorio već čitavu minutu, i Bubba je postajao nestrpljiv.

— Johne — rekao sam.

— Znam da sam tu negdje ostavio upaljač. — Izgledalo je kao da se Bubba načas smeo. Opipao je džepove svojih hlača, pa iznenada pucnuo prstima. — Ostavio sam ga dolje. Tako je. Odmah se vraćam.

John i Manny su ga gledali kako se gega prema stepenicama u uglu skladišta, dok mu borilačke čizme odzvanjaju poput udaraca čekićem o grede nad njihovim glavama.

Kad je Bubba otišao, rekao sam: — Sad ste zasrali.

John i Manny su se pogledali.

— Kad ga ovako raspizdite — rekla je Angie — nikad ne znate što će učiniti. Ima sklonost da postane, kako bih rekla, kreativan.

Johnu su se oči zavrtjele poput tanjurića. — Nemojte mu dopustiti da me ozlijedi.

— Ako nam ne ispričaš sve o Desiree Stone, ja ti više ne mogu pomoći.

— Ne znam ništa o Desiree Stone.

— Naravno da znaš — rekao sam.

— Ne kao Manny. Manny je bio njezin osnovni terapeut. Angie i ja smo polako okrenuli glave prema Mannyju. Manny je zavrtio glavom.

Angie se nasmiješila i pristupila mu. — Manny, Manny, Manny — rekla je.

— Kakve li se sve tajne skrivaju u tvojoj glavi. — Prstom mu je gurnula bradu tako da je pogleda u oči. — Hajd' priznaj, macho dečko.

— Ako moram trpjeti ova sranja od onog psihopata, ne moram to trpjeti od jebene ženske. — Pljunuo ju je, a ona je ustuknula.

— Opa — rekla je. — Čovjek ima osjećaj da Manny ipak malo previše vremena provodi u teretani? Nije li tako, Manny? Tamo dižeš svoje drage utege i tjeraš slabije dečke sa sprava, i pričaš tim hodajućim testosteronima kako si dobru trebu valjao cijelu noć.

Takav si ti, Manny. Takav si od glave do pete.

— Hej, odjebi.

— Ne, Manny. Ti odjebi — rekla je. — Odjebi i crkni. Uto se Bubba u jednom skoku vratio u prostoriju s mašinom za zavarivanje, klikćući: — Sad ćemo tulumariti! Sad ćemo tulumariti!

Manny je vrištao i propinjao se u konopcima.

— Ovo postaje zabavno — rekao je jedan od braće Twoomey.

— Ne! — vriskao je Manny. — Nemoj! Nemoj! Nemoj! Desiree Stone je došla u Terapijski centar devetnaestog studenoga. Bila je, bila je, bila je depresivna jer, jer, jer...

— Uspori, Manny — rekla je Angie. — Uspori.

Manny je sklopio oči i duboko udahnuo, a lice mu je bilo obliveno znojem.

Bubba je sjeo na tlo i gladio svoju mašinu.

— U redu, Manny — rekla je Angie. — Ispočetka. — Stavila je magnetofon na pod ispred njegovih nogu i upalila ga.

— Desiree je bila u depresiji jer joj je otac obolio od raka, majka joj je umrla malo prije toga, a dečko kojega je upoznala na koledžu se utopio.

— Taj dio znamo — rekao sam.

— Tako da je došla k nama i...

— Kako je došla k vama? — rekla je Angie. — Je li samo tako ušetala?

— Da — Manny je trepnuo. Angie je pogledala Bubbu. — Laže.

Bubba je polako zavrteo glavom i upalio mašinu.

— U redu — rekao je Manny. — Namamili smo je. Bubba je rekao:

— Ako još jednom budem morao ovo upaliti,

Angie, ja ću je upotrijebiti, sviđalo ti se to ili ne. Kimnula je glavom.

— Jeff Price — rekao je Manny. — On ju je namamio.

— Jeff? — rekao sam. — Mislio sam da se zove Sean. Manny je zavrteo glavom. — To mu je bilo srednje ime.

Koristio se katkad njime kao lažnim imenom.

— Pričaj nam o njemu.

— Bio je voditelj terapije u Oporavku od boli i član Crkvenog savjeta.

— Što je to?

— Crkveni savjet je poput upravnog odbora. Čine ga ljudi koji su bili dio Crkve još u vrijeme kad je nastala u Chicagu.

— Dakle, taj Jeff Price — rekla je Angie. — Gdje je on sad?

— Nema ga — rekao je John.

Pogledali smo ga. Čak je i Bubbi, izgleda, postalo zanimljivo. Može biti da je u glavi uzimao bilješke za slučaj da jednog dana odluči osnovati vlastitu crkvu. Hram Svetog Defekta.

— Jeff Price je ukrao dva milijuna dolara od Crkve i nestao.

— Prije koliko vremena? — rekao sam.

— Prije nešto više od šest tjedana — rekao je Manny.

— Upravo u vrijeme kad je nestala Desiree Stone. Manny je kimnuo glavom. — Bili su ljubavnici.

— Dakle, misliš da je sad s njim? — rekla je Angie. Manny je pogledao Johna. John je pogledao u pod.

— Što? — rekla je Angie.

— Mislim da je mrtva — rekao je Manny. — Morate shvatiti da je Jeff...

— Prvorazredno kopile — rekao je John. — Najhladnokrvnija guzica koju ćete ikad sresti.

Manny je kimnuo glavom. — Bacio bi svoju majku aligatorima za posrani par cipela, ako shvaćate što želim reći.

— Ali Desiree bi mogla biti s njim — rekla je Angie.

— Možda. Samo, Jeff putuje s malo prtljage. Shvaćate? On zna da ga tražimo. I zna da se tako zgodna cura kao Desiree ističe u gomili. Ne kažem da nije mogla otputovati iz Massachusettsa zajedno s njim, ali ionako bi je se otarasio, prije ili kasnije. Vjerojatno čim je saznala za ukradeni novac. I ne mislim "otarasio" kao da bi je ostavio u McDonaldsu ili nešto takvo. Zakopao bi on nju duboko. Spustio je pogled, i tijelo mu je klonulo pod konopcima.

— Svidala ti se — rekla je Angie.

Podigao je pogled, i to mu se vidjelo u očima.

— Jest — rekao je tiho. — Gledajte, varam li ljude? Da. Istina.

Varam. Ali kakvi mi sjebani tipovi uopće i dolaze? Seru mi tamo o

nelagodi i sindromu kroničnog umora, o tome kakove nikad neće oporaviti od toga što su se pomokrili u krevet u djetinjstvu. Takve treba zajebati. Očito imaju previše slobodnog vremena i previše love u rukama, i ako jedan dio te love može biti koristan Crkvi, tim bolje. — Zagledao se u Angie pun hladnog inata, koji se postupno otopio ili pak pretvorio u nešto drugo. — Desiree Stone nije bila takva. Došla je kod nas tražiti pomoć. Cijeli se jebeni svijet oko nje urušio na njezinu glavu, u samo dva tjedna, i plašila se da će puknuti. Možda mi nećete povjerovati, ali Crkva bi joj bila pomogla. Zaista to mislim.

Angie je polako zavrtjela glavom i opet se okrenula prema njemu. — Skrati malo priču, Manny. Što je s pričom Jeffa Pricea o tome kako mu je obitelj umrla od otrovanja ugljičnim monoksidom? — To je sranje.

Rekao sam: — Netko se nedavno ubacio u Oporavak od boli. Netko poput nas. Znaite na koga mislim? Bio je istinski zbunjen. — Ne. — Johne?

John je zavrtio glavom.

— Imate li kakvih spoznaja o tome gdje bi se mogao nalaziti Jeff Price? — rekla je Angie.

— Kako to mislite?

— Hajde — rekao sam — Manny, ako ste u stanju izbrisati mi kreditnu karticu i račun u banci, noću, za manje od dvanaest sati, mislim da bi se čovjek malo sutra sakrio od vas.

— Ali to je bila Priceova specijalnost. Cijela zamisao o protuoperacijama.

— Protuoperacijama? — rekao sam.

— Da. Zaskoči protivnika prije nego on bude u stanju zaskočiti tebe. Spriječi neslaganja. Čini kao što čini CIA. Svo prikupljanje podataka, seanse, inzistiranje na PIN-u, sve je to bila Priceova zamisao. On je s tim započeo još u Chicagu. Ako se itko može sakriti od nas, on je pravi tip za to.

— Osim onoga u Tampi — rekao je John. Manny ga je ošinuo pogledom.

— Neću da me spale — rekao je John. — Ne ja.

— Što je bilo u Tampi? — rekao sam.

— Upotrijebio je kreditnu karticu. Svoju vlastitu. Valjda je bio pijan — rekao je John. — To mu je slabost. Pije. Imamo tipa čiji je jedini zadatak da, dan za danom, sjedi za računalom koje je povezano sa svim bankama i kreditnim kompanijama kod kojih Price ima račune. Prije tri tjedna, taj naš tip jedne je noći zurio u ekran, kad je računalo počelo zujati. Price je upotrijebio kreditnu karticu u jednom motelu u Tampi. Motel se zvao Courtyard Marriott.

— I onda?

— I onda — rekao je Manny — poslali smo dolje dečke u roku od četiri sata. Ali više nije bio tamo. Čak ne znamo ni je li to doista bio on. Recepcioner nam je rekao da je karticu upotrebljavala treba.

— Možda je to bila Desiree — rekao sam.

— Nije. Treba je bila plavuša, imala je velik ožiljak na vratu. Recepcioner je rekao kako je sigurno bila kurva. Tvrдила je da kartica pripada njezinu ocu. Price je valjda prodao svoje kartice ili ih bacio preko prozora, pa nek' ih pokupe skitnice. Da bi nas mogao zajebati.

— Jesu li otad bile upotrebljavane? — rekla je Angie.

— Ne — rekao je John.

— Teorija ti je pomalo rupičasta, Manny.

— Ona je mrtva, gospon Kenzie — rekao je Manny. — Želio bih da nije, vjerujte mi, ali jest.

Rešetali smo ih još pola sata, ali nismo saznali ništa novo. Desiree Stone je upoznala Jeffa Pricea, pala u zamku i zaljubila se u njega. Price je ukrao 2.3 milijuna dolara koje nije bilo moguće prijaviti policiji zato što su potjecali iz crnih fondova u koje su Oporavak od boli i Crkva položili novac izmuzen od članova. Dvanaestog veljače, u deset sati ujutro, Price je provalio u bankovni kod računa

s Kajmanskih otoka, premjestio novac na svoj osobni račun u banci Commonwealth, i podigao ga u jedanaest i trideset istoga jutra.

Zatim je napustio banku i netragom nestao.

Dvadeset i jednu minutu nakon toga Desiree Stone je parkirala svoj automobil u Ulici Bolyston 500, devet blokova dalje od Priceove banke. I to je posljednji put što ju je itko vidio.

— Kad smo već kod toga — rekao sam, sjetivši se Richieja Colgana — tko vodi Crkvu? Tko upravlja novcima?

— To nitko ne zna — rekao je Manny.

— Daj, molim te.

Pogledao je prema Bubbi. — Zaista. Ne lažem. Članovi Savjeta to sigurno znaju, ali ne tipovi poput nas. Pogledao sam Johna.

Kimnuo je glavom. — Glava Crkve službeno je velečasni Kett, ali nitko ga nije zapravo vidio već najmanje petnaest godina.

— Možda čak i dvadeset — rekao je Manny. — Ali nam zato dobro plaćaju, Kenzie. Vrlo dobro. Stoga se ne bunimo, i ne postavljamo pitanja.

Pogledao sam Angie. Slegnula je ramenima.

— Treba nam Priceova fotografija — rekla je.

— Na disketama je — rekao je Manny. — U fajlu pod imenom OFCOB, Osobni fajlovi za Crkvu i Oporavak od boli.

— Možete li nam još nešto reći o Desiree?

Zavrtio je glavom, a kad je progovorio, glas mu je zazvučao bolno.

— Nećete u životu sresti puno dobrih ljudi. Hoću reći, istinski dobrih. Nitko u ovoj sobi nije dobar čovjek. — Pogledao je oko sebe. — Ali Desiree je bila dobar čovjek. Mogla je učiniti puno dobrih djela. A sad je vjerojatno u nekoj jaruzi.

***

Bubba je opet nokautirao Mannyja i Johna, pa su ih Nelson i braća Twoomey odvezli do dijela gradskog otpada koji leži pod Mystic River Bridgeom u Charlestownu. Pričekali su da se probude, svezanih ruku i začepjenih usta. Tad su ih nogom izbacili iz

stražnjeg dijela kombija i ispalili nekoliko runda u zemlju oko njihovih glava, dok John nije zacvilio a Manny zaplakao. Potom su se odvezli.

— Kako te ljudi katkad iznenade — rekao je Bubba. Sjedili smo na haubi crown victorije, koju smo parkirali kraj ceste ispred zatvora Plymouth. Odavde su se vidjeli zatvorenički vrtovi i staklenik i čuli glasni povici muškaraca za vrijeme košarke na svježem zraku s druge strane zidina. Ali bio je dovoljan jedan pogled na ogradu od bodljikave žice koja se zloslutno protezala i odmatala navrh zidina, ili pak na siluete stražara s puškama na osmatračnicama, i više nije moglo biti zabune — bilo je to mjesto u kojemu se ljudi zatvaraju u kavez. Bez obzira što čovjek mislio o zločinu i kazni, ta se činjenica nije mogla izbrisati. Sama pomisao na tu činjenicu već je bila neugodna.

— Možda je živa — rekao je Bubba.

— Aha — rekao sam.

— Ne, ozbiljno. Kao što sam rekao, ljudi vas znaju iznenaditi. Prije nego što su se ona dva posranca probudila u mom stanu, rekli ste mi da je nekom tipu posprejala oči?

— Pa? — rekla je Angie.

— To pokazuje da je snažna. Shvaćate? Hoću reći, tip sjedne pokraj tebe, a ti izvadiš sprej i jednostavno ga posprejaš u oči? Znaš li koliko je snage potrebno za takvo nešto? Ta cura ima kičmu. Možda joj je uspjelo i da pobjegne od tog tipa, tog srolje Pricea.

— Ali bila bi nazvala svoga oca. Pokušala bi se javiti na neki način. Slegnuo je ramenima. — Može biti. Ne znam. Vi ste istražitelji, ja sam samo krelac koji ide u zatvor jer je imao pucaljku na sebi. Naslonili smo se na automobil i opet podigli pogled prema granitnim zidinama i bodljikavoj žici, i teškom nebu koje se mračilo.

— Vrijeme da se krene — rekao je Bubba. Angie ga je snažno zagrlila i poljubila u obraz.

Stisnuo sam mu ruku. — Želiš li da te otpratimo do vrata?

— Jok. Niste mi tata i mama, da me pratite u školu prvi dan.
 — Prvi dan u školi — rekao sam — sjećam se da si razbio Eddieja Rourka.
 — Srao mi je što su me starci doturali do vrata škole. — Namignuo nam je.
 — Vidimo se za godinu dana.
 — Prije — rekla je Angie. — Zar si mislio da te nećemo posjećivati?
 Slegnuo je ramenima. — Nemojte zaboraviti što sam vam rekao. Ljudi vas znaju iznenaditi.
 Gledali smo kako odlazi niz pošljunčenu stazu, pognutih ramena, s rukama u džepovima, dok se oštar vjetar dizao sa smrznutih brazdi zelenila na poljima i mrsio mu kosu.
 Prešao je prag a da nas nije više pogledao.

12

— Dakle, kći mi je u Tampu — rekao je Trevor Stone.
 — Gospodine Stone — rekla je Angie — jeste li čuli što smo vam rekli?
 Stisnuo je kućni ogrtač oko vrata i zagledao se u nju mutnim pogledom. — Da. Dvojica misle da je mrtva.
 — Da — rekao sam.
 — A vi?
 — Ne nužno — rekao sam. — Ali prema onome što smo čuli o tom Jeffu Priceu, ne čini se kao tip koji bi držao uz sebe tako lako zamjetljivu ženu kao što je vaša kći, dok pokušava ostati skriven. Tako da trag što vodi u Tampu...
 Zaustio je da nešto kaže, ali je odustao. Čvrsto je stisnuo oči, i izgledao je kao da se bori protiv nečega kiselog u ustima. Lice mu se sjajilo od znoja i bilo je blijedo poput ispranih kostiju. Jučer ujutro bio je spreman za susret s nama, koristio se štapom i bio je

elegantno odjeven, prikazujući nam se u obličju krhkog, ali ponosnog i žilavog ratnika.

Međutim, večeras, kako nije imao vremena pripremiti se za naš posjet, sjedio je u invalidskoj stolici u kojoj je sad provodio većinu vremena, kako smo saznali od Juliana, tijela i uma iscrpljenih od raka i od kemoterapije kojom se pokušavao othrvati bolesti. Kosa mu je stršala s glave u rijetkim nepomičnim pramenovima, a od njegova glasa je ostao tek slabašan šapat, kao utopljen u šljunku. — To je ipak nekakav trag — rekao je, još uvijek stisnutih očiju, pritšćući drhtavu ruku na usta. — Možda je i gospodin Becker tamo nestao. Hmm?

— Možda — rekao sam.

— Koliko brzo možete otputovati?

— Ha? — rekla je Angie.

Otvorio je oči. — Za Tampu. Hoćete li biti spremni za put sutra rano ujutro?

— Morat ćemo rezervirati avionske karte — rekao sam. Rasrdio se.

— Rezervacije vam ne trebaju. Julian će vas pokupiti rano ujutro i odvesti vas do mog zrakoplova.

— Vašeg zrakoplova — rekla je Angie.

— Nađite ili moju kćer ili gospodina Beckera. Ili gospodina Pricea.

— Gospodine Stone — rekla je Angie — to je dug put.

— Nema veze. — Zakašljao se u šaku i opet načas sklopio oči.

— Ako je živa, želim da je nađete. Ako je mrtva, želim to znati. A ako je taj gospodin Price skrivio njezinu smrt, hoćete li mi učiniti uslugu?

— Koju? — rekao sam.

— Hoćete li biti tako ljubazni da ga ubijete? Zrak u sobi odjednom se pretvorio u led.

— Ne — rekao sam.

— Već ste ubili nekoliko ljudi — rekao je.

— Nikad više — rekao sam dok se okretao prema prozoru. — Gospodine Stone.

Okrenuo je ponovno glavu prema meni i pogledao me.

— Nikad više — ponovio sam. — Razumijete li me? Sklopio je oči i spustio glavu na naslon invalidske stolice, te nam mahnuo da izađemo iz sobe.

* * *

— Vi vidite čovjeka koji je jednom nogom u grobu — rekao je Julian dok je pridržavao Angie kaput u mramornom predvorju. Angie je posegnula za kaputom, ali joj je on dao znak da mu okrene leđa. Namrštila se, ali se ipak okrenula, i Julian joj je navukao kaput uz ruke i preko leđa.

— Ja vidim čovjeka — rekao je, vadeći iz ormara moju jaknu — koji je vladao nad drugim ljudima, koji je vladao industrijom i financijama i bilo kojim svijetom u koji je odlučio kročiti. Čovjeka od čijih su koraka ljudi drhtali. I osjećali poštovanje. Beskrajno poštovanje.

Pružio mi je jaknu, i dopustio sam da mi je navuče, njušeći čist, svjež miomiris njegove kolonjske vode. Nisam prepoznao marku, ali nekako sam već pretpostavio da je izvan mojih platežnih mogućnosti.

— Koliko dugo već radite za njega, Juliane?

— Trideset pet godina, gospodine Kenzie.

— A Puzo? — rekla je Angie.

Julian joj se slabašno nasmiješio. — Mislite na gospodina Cliftona?

— Da.

— On je s nama već dvadeset godina. Bio je sluga i osobni tajnik gospodina Stonea. Sad mi pomaže oko održavanja posjeda, i brine se o poslovnim interesima gospodina Stonea kad je sam gospodin Stone preumoran.

Okrenuo sam se prema njemu. — Što mislite, što se dogodilo Desiree?

— Ne znam, gospodine. Nadam se samo da nije ništa nepopravljivo. Ona je divno dijete.

— A gospodin Becker? — rekla je Angie.

— Kako to mislite, gospođice?

— One noći kad je nestao, bio je na putu za ovu kuću. Provjerili smo na policiji, gospodine Archerson. Te noći nisu prijavljeni nikakvi izgređi ni neobični događaji na Cesti 1-A. Nije bilo automobilskih nesreća niti je pronađeno ikakvo napušteno vozilo. Nijedna taksi-kompanija nije zaprimila narudžbu da vozi na ovu adresu ili u ovom pravcu tijekom tog vremena. Na ime Jaya Beckera toga dana nije izdan nijedan auto kod rent-a-cara, a njegov je auto još uvijek parkiran na parkiralištu pred njegovom zgradom.

— A to vas navodi da posumnjate u što? — rekao je Julian.

— Ne sumnjamo ništa — rekao sam. — Samo predosjećamo, Juliane.

— Ah. — Otvorio nam je vrata, i dvoranom je prostrujao polarni zrak. — A što vam govore ti predosjećaji?

— Govore nam da netko laže — rekla je Angie. — Možda mnogo takvih "netko".

— To je tvrd orah, da. — Julian se kucnuo u čelo. — Laku noć, gospodine Kenzie, gospođice Gennaro. Vozite oprezno.

— Gore je dolje — rekla je Angie dok smo vozili preko mosta Tobin, a svjetla gradskih nebodera prostirala se pred nama.

— Molim? — rekao sam.

— Gore je dolje. Crno je bijelo. Sjever je južno.

— U redu — rekao sam polako. — Želiš li zaustaviti auto, pa da ja preuzmem volan?

Prostrijelila me očima. — Ovaj slučaj — rekla je. — Sve više imam osjećaj da svi lažu i da svatko nešto skriva.

— Što se tu može?

— Htjela bih da prestanemo uzimati stvari onako kakvima se čine. Htjela bih da sve dovedemo u pitanje i da nikome ne vjerujemo.

— U redu.

— I htjela bih provaliti u stan Jaya Beckera.

— Sad? — rekao sam.

— Ovog časa — rekla je.

***

Jay Becker je stanovao na Whittierovom trgu, u visokogradnji koja je gledala na rijeku Charles, odnosno na Fleet Center, već prema položaju pojedinih zgrada.

Whittierov trg je dio Charles River Apartmentsa, jezovita kompleksa suvremenih luksuznih stambenih zgrada, izgrađena u sedamdesetima zajedno s gradskom vijećnicom, zgradama Hurley i Lindemann Center te JFK Building, na mjestu stare četvrti West Enda, koja je prema odluci nekolicine genijalnih gradskih planera morala biti sravnjena sa zemljom kako bi Boston 1970-ih sličio Londonu u *Paklenoj naranči*.

West End je bio dosta sličan North Endu, doduše malo više prašnjav i zamazan, budući da se nalazio blizu četvrti crvenih svjetiljki, kojima pripada Scollay Square i North Station. Četvrti crvenih svjetiljki više nema, kao ni West Enda, kao ni pješaka poslije pet sati. Umjesto četvrti, gradski planeri su podigli betonski kompleks raštrkanih, zdepastih javnih zgrada, brinući se jedino o obliku a ne o svrsi, dok je oblik sam po sebi bio očajan, kao i nekoliko visokih betonskih stambenih kompleksa koji su više-manje sličili pustom, bezličnom paklu.

Dok smo kružili Storrow Driveom prema ulazu na Whittierov trg, mnoštvo reklamnih znakova govorilo nam je: "Da stanujete ovdje, sad biste bili kod kuće."

— Da živim u ovom autu — rekla je Angie — zar ne bih isto tako bila kod kuće.

— Ili pod onim mostom.

— Ili u rijeci Charles.

— Ili u onom kontejneru za smeće.

Vozili smo se naokolo dok nismo našli mjesto za parkiranje, još jedno mjesto gdje bismo bili kod kuće kad bismo tamo živjeli.

— Stvarno ti je odbojno sve što je moderno, nije li tako? — rekla je kad smo se pješice zaputili prema Whittierovom trgu. Pogledao sam je srdito.

Slegnuo sam ramenima. — Sviđa mi se moderna glazba. Neke su TV serije bolje nego što su ikad bile. Ali to je otprilike sve.

— Zar ti se ne sviđa ni jedna jedina građevina moderne arhitekture?

— Ne bih iz čista mira bacio atomsku bombu na Hancock Towers ili na Heritage. Ali Frank Lloyd Wright i I. M. Pei nisu nikad dizajnirali kuću ili zgradu koja bi se mogla natjecati s najobičnijom viktorijanskom građevinom.

— Ti si definitivno bostonsko dijete, Patrick. Od glave do pete.

Kimnuo sam glavom dok smo se penjali do ulaznih vrata Whittier Placea.

— Samo želim da mi ostave Boston na miru, Angie. Neka idu u Hartford ako žele graditi ovakva sranja. Ili u Los Angeles. Bilo kamo. Samo ne ovdje.

Stisnula mi je ruku, i kad sam se okrenuo prema njoj, vidio sam smiješak.

Ušli smo u predvorje za posjetioce kroz staklena vrata i naletjeli na druga, koja su bila zaključana. S desne strane je visjela ploča s imenima stanara. Uz svaku pločicu s natpisom bio je ispisan troznamenkasti broj, a s lijeve strane ploče stajao je telefon. Baš kao što sam se i bojao. Čovjek nije mogao ni pokušati stari trik da pritisne odjednom deset tipki i nada se kako će ga netko pustiti unutra. Ako bismo se koristili telefonom, osoba koja bi ga podigla mogla nas je vidjeti na ekranu.

Sva ona gomila prokletih kriminalaca bogme je otežala život nama privatnim istražiteljima.

— Bilo je zabavno gledati te kako se napaljuješ tamo vani — rekla je Angie. Rastvorila je svoju torbu, podigla je iznad glave i pustila da se cijela sadržina prospe na tlo.

— Ah, da? — Kleknuo sam pokraj nje, pa smo stali skupljati stvari s poda i vraćati ih u torbu.

—Aha. Prošlo je puno vremena otkako si se napalio oko nečega posljednji put.

— Kao i ti — rekao sam.

Pogledali smo se, i pitanja koja su navirala iz njezinih očiju vjerojatno su se pojavila i u mojima:

Tko smo mi danas? Što je ostalo nakon što nam je Gerry Glynn oduzeo toliko toga? Kako da opet budemo sretni?

— Koliko ruževa za usne žena može nositi sa sobom? — upitao sam i ponovno se posvetio hrpi što je ležala na tlu.

— Desetak je idealna količina— rekla je. — Pet, ako ne možeš nositi veliku prtljagu.

Neki se par približavao s druge strane stakla. Muškarac je izgledao kao odvjetnik, s isklesanom prosijedom kosom i crvenožutom Guccijevom kravatom. Žena je izgledala kao što izgleda odvjetnikova žena, škrto i sumnjičavo.

— Pozornica je tvoja — rekao sam Angie.

Muškarac je otvorio vrata, a Angie je pomakla koljeno kako mu ne bi stajala na putu. Dugačak pramen kose otkao joj se s uha i zaljuljao nad jagodicama i oko očiju.

— Oprostite — rekla je, tiho se zahihotala i prikovala tipa očima.

— Nespretna ko uvijek.

Pogledao ju je, a njegove je nemilosrdne direktorske oči zahvatila njezina razdraganost. — Ni ja ne mogu prijeći praznu prostoriju a da se ne spotaknem.

— Ah — rekla je Angie. — Srodna duša.

Muškarac se nasmiješio poput sramežljiva desetogodišnjaka. —

Ljudi s koordiniranim pokretima, sklanjajte se s puta — rekao Angie se kratko i snažno nasmijala, kao da ju je iznenadio njegov neobičan smisao za humor. Iskopala je ključeve. — Evo ih.

Ustali smo s poda, a njegova žena je prošla kraj mene dok je on pridržavao vrata.

— Drugi put pripazite — rekao je, tobože ozbiljno.

— Dat ću najbolje od sebe—Angie je pomalo naglasila riječi.

— Dugo živite ovdje?

— Idemo, Waltere — rekla je žena.

— Šest mjeseci.

— Idemo, Waltere — ponovila je žena.

Walter je još jedan posljednji put pogledao Angie u oči i otišao. Kad su se vrata zatvorila za njima, rekao sam: — Sjedi, Waltere. Dobar budi, Waltere.

— Jadni Walter — rekla je Angie kad smo došli do dizala.

— Jadni Walter. Daj, molim te. Nisi mogla još malo jače uzdisati?

— Uzdisati?

— "Šest bajnih mjeseci" — rekao sam, trudeći se da oponašam glas "Marilyn Monroe.

— Nisam rekla bajnih, rekla sam samo mjeseci. I nisam tako uzdisala.

— Kako god hoćeš, Norma Jean.

Gurnula me laktom. Kad je stiglo dizalo, povezli smo se do dvanaestog kata.

Pred Jayevim vratima Angie je rekla: — Imaš Bubbin dar?

Bubbin dar bio je čitač alarma. Poklonio mi ga je još prošlog Božića, ali dosad ga još nisam imao prilike iskušati. S pomoću njega moglo se očitati signal alarma i probiti šifru u samo nekoliko sekundi. Kad bi se pojavilo crveno svjetlo u sićušnom svjetlucavom ekranu čitača, trebalo ga je uperiti prema izvoru signala i pritisnuti gumb u sredini uređaja, pri čemu se alarm gasio.

Tako je barem glasio teorijski dio.

Već sam prije koristio Bubbinu opremu, i obično je bila u redu, osim ako ne bi upotrijebio izraz "posljednji krik". Na bubbinskom jeziku je "posljednji krik" značilo da još ima nekoliko kvaka u sustavu, ili pak da uređaj još nije testiran. Nije upotrijebio taj izraz kad mi je davao čitač, ali jedini način da saznam radi li uređaj bio je da uspijem provaliti u Jayev stan.

Znao sam iz svojih nekadašnjih posjeta Jayu da također ima nečujni alarm priključen na Porter & Larousse Consultants, tvrtku za osiguranje iz centra. Kad bi se uključio taj alarm, čovjek je imao trideset sekundi da nazove tvrtku i dade im lozinku, ili je John Wayne bio na putu.

Na putu ovamo, kad sam joj to spomenuo, Angie mi je rekla: — Prepusti to meni. Vjeruj mi.

Obila je dvije brave svojom opremom dok sam nadzirao hodnik, otvorila vrata, te smo ušli u stan. Kad sam zatvorio vrata za sobom, zatulio je Jayev prvi alarm.

Bio je tek malo glasniji od sirene u slučaju zračnog napada. Uperio sam Bubbin čitač prema svjetlucavoj kutiji iznad kuhinjskih vrata, pritisnuo crni gumb u sredini i čekao. Jedan prstić, drugi prstić, treći prstić, hajde više, hajde više, hajde više... Bubba je već bio blizu tome da se ne vrati iz zatvora kad je planirao, kad se crveno svjetlo upalilo na ekranu. Pritisnuo sam opet crni gumb, i sirena za zračnu'uzbunu prestala je tuliti.

Pogledao sam stvarčicu u svojim rukama. — Opa — rekao sam. Angie je podigla slušalicu u dnevnom boravku, pritisnula jedan jedini gumb na posebnoj tipkovnici za brzo nazivanje, pričekala časak i rekla: — Shreveport.

Ušao sam u dnevni boravak.

— Laku noć i vama — rekla je i spustila slušalicu.

— Shreveport? — rekao sam.

— Tamo je Jay rođen.

— To znam. Kako si ti to znala?

Slegnula je ramenima i ogledala se po dnevnom boravku. — Mora da je to jednom spomenuo kad smo bili na piću.

— A kako si znala da mu je to lozinka? Još je jednom lagano slegnula ramenima.

— Kad ste bili *na piću*? — rekao sam.

— Mh. — Prošla je pokraj mene i krenula prema spavaćoj sobi.

Dnevna je soba bila besprijekorna. Dugački kauč s naslonjačem od crne kože u obliku slova L zauzimaio je trećinu prostora, zajedno sa stolićem za kavu od zatamnjenog stakla. Na stoliću su ležala tri uredno složena broja časopisa GQ i četiri daljinska upravljača. Jedan je bio za televizor sa sučeljem od 120 cm, drugi je bio za video, treći za CD, a četvrti za HiFi liniju.

— Jay — rekao sam — još ti samo fali univerzalni daljinski, onda se možeš zavaliti.

Razni tehnički priručnici stajali su na polici s knjigama uz nekoliko romana Johna LeCarrea i nekoliko knjiga nadrealista koje je Jay volio — Borges, Garcie Marqueza, Vargasa Llose i Cortazara. Preletio sam pogledom knjige i jastuke na kauču. Nisam vidio ništa sumnjivo, pa sam prešao u spavaću sobu.

Dobri privatni istražitelji zloglasni su po svome minimalizmu.

Uvjerili su se iz prve ruke do čega sve mogu dovesti nepovezane črčkarije na komadiću papira ili u skrivenom dnevniku, pa se vrlo rijetko raskomote kod kuće. Nisam samo jedanput čuo komentar kako moj stan slični više hotelskom apartmanu nego nečijem domu. Jayev stan, iako je nesumnjivo odisao obiljem i materijalizmom daleko više od mog, bio je također prilično bezličan.

Stajao sam na vratima sobe dok je Angie podizala madrace na antiknom krevetu i gledala pod tepihom kraj ormarića od orahovine. Ako je dnevni boravak bio mrak moderan, sav u crnome, sa zatamnjenim staklima i kobaltno plavim postmodernim slikama na zidovima, spavaća soba kao da se ravnala prema motivima prirode, s podom od tvrda bjelogorična drveta što se, ulašten, sjajio pod malom replikom antiknog svijećnjaka. Pokrivač je bio ručni rad svijetlih boja, a radni stol u uglu bio je od orahovine, kao i ormarić i komoda.

Dok je Angie prilazila radnom stolu, upitao sam je: — Kad ste to ti i Jay bili na piću?

— Spavala sam s njim, Patrick. Jesi li sad zadovoljan? Prijeđi preko toga.

— Kad?

Slegnula je ramenima. Pošao sam do stola za njom. — Prošlog ljeta ili proljeća. Negdje u to vrijeme.

Otvorio sam ladicu dok je ona otvarala drugu. — To je bilo u tvojoj "fazi puštanja s lanca"? — rekao sam.

Nasmiješila se. — Aha.

"Fazom puštanja s lanca" Angie je nazivala rituale udvaranja kojima se prepuštala nakon rastave s Philom — iznimno kratke pustolovine bez ikakvih emocionalnih veza, u kojima je prevladavao onoliko spontan pristup seksu koliko je to bilo moguće u godinama koje su slijedile nakon otkrića AIDS-a. Bila je to samo faza, koja je njoj dosadila mnogo prije nego meni. Njezino puštanje s lanca trajalo je možda šest mjeseci, dok je moje trajalo nekih devet godina.

— I, kako je bilo?

Namrštila se na nešto u ladici. — Bio je dobar. Ali preglasno uzdiše. Ne podnosim muškarce koji glasno uzdišu.

— Ni ja — rekao sam.

Nasmijala se. — Jesi li štogod pronašao? Zatvorio sam posljednju ladicu. — Papir za pisma, kuverte, kemijske olovke, formulari za autoosiguranje, ništa naročito.

— Kod mene je isto tako.

Pregledali smo gostinjsku spavaću sobu, gdje nismo također ništa pronašli, pa smo se vratili u dnevni boravak.

— Što tražimo ovdje još jedanput? — rekao sam.

— Neki trag.

— Kakav trag?

— Velik.

— Oh.

Pogledao sam iza slika. Pogledao sam iza televizora. Pretražio sam otvor CD-a, multiplog CD-a, videa. U svima je zabilježen značajan manjak doprinosa za zalihu tragova.

— Hej — rekla je Angie, vraćajući se iz kuhinje.

— Jesi li pronašla kakav veliki trag? — rekao sam.

— Ne znam mogu li ga nazvati velikim.

— Danas primamo samo velike tragove.

Predala mi je isječak iz novina. — Ovo je visjelo na hladnjaku. Bio je to člančić s posljednje stranice nekih novina, datiran 29. kolovoza prošle godine:

UTOPIO SE SIN MAFIJAŠA

Anthony Lisardo (23), sin Michaela Lisarda, zvanog Crazy Davey, za kojega se u Lynnu vjeruje da se bavi zelenaškim poslovima, navodno se nesretno utopio u rezervoaru Stoneham kasno navečer u četvrtak ili rano ujutro u srijedu. Mladi Lisardo, za kojega policija smatra da je mogao biti pod utjecajem alkohola, nedopušteno je ušao na posjed kroz rupu u ogradi. Rezervoar, koji je već dugo omiljeno, premda nezakonito mjesto za kupanje ovdašnje mladeži, nadziru dva zapovjednika gradske službe za očuvanje parkova, ali ni zapovjednik Edward Brickman ni zap. Francis Merriam nisu primijetili kako Anthony Lisardo ulazi na posjed ili kako pliva u rezervoaru za svojih ophodnji svakih trideset minuta. Kako dokazi ukazuju na to da je Lisardo bio s neidentificiranom drugom osobom, policija je slučaj ostavila otvorenim dok se ne pronađe druga osoba koja je bilas Lisardom, ali poručnik Emmett Groning iz stonehamske Policijske uprave izjavio je: "Kriminalne radnje isključene su u ovom slučaju, da. Bez ikakve sumnje."

Lisardov otac odbio je komentirati slučaj.

— Rekao bih da je to trag — rekao sam.

— Velik ili malen?

— Ovisi o tome mjeriš li ga prema širini ili duljini. Za to sam dobio dobar hitac na izlasku.

— Za koga ste ono rekli da radite? — rekao je poručnik Groning.

— Hm, nismo rekli — rekla je Angie.

Odmaknuo se od svog računala. — Aha. A ja bih vam trebao pomoći samo zato jer ste prijatelji Devina Amronklina i Oscara Leeja iz Odjela za umorstva Policijske uprave u Bostonu?

— Pa, nekako smo računali na to — rekao sam.

— Dok me Devin nije nazvao, ja sam nekako računao na to da krenem doma svojoj babi, mali.

Već me nekoliko desetljeća nitko nije nazvao "mali". Nisam bio siguran kako da to primim.

Poručnik Emmett Groning imao je metar osamdeset i težio je oko sto trideset kila. Čeljusti su mu bile dulje i mesnatije od najmesnatijeg buldoga, a trostruki podbradak mu je visio poput naslaga sladoleda u slastičarnici. Nemam pojma koji se zdravstveni uvjeti traže u stonehamskoj Policijskoj upravi, ali pretpostavljam da je Groning sjedio za tim stolom najmanje jedno desetljeće. I to u armiranoj stolici.

Žvakao je kobasicu s feferonima, nije ju baš jeo, već samo prevrtao u ustima s jedne strane na drugu i povremeno vadio kako bi proučavao tragove zubala i svjetlucave ostatke sline. Barem mislim da je to bila kobasica. Nisam mogao biti siguran jer već dugo nisam vidio nijednu od tih velikih kobasa sa začinicima — otprilike toliko dugo koliko već nisam čuo riječ "mali".

— Ne bismo željeli da vaša... baba još dugo čeka — rekao sam — ali vrijeme nam je nekako knap.

Kobasica mu je sad plutala po donjoj usni, i nekako mu je uspijevalo sisati je dok je govorio. — Devin kaže da ste vas dvoje ukokali Gerryja Glynnu.

— Da — rekao sam. — Mi smo roknuli tu koku. Angie me lupnula u gležanj.

— Sori — rekao je poručnik Groning, buljeći u nas preko stola. — Nema toga tu kod nas.

— Čega?

—Tih vaših psihopata od ubojica, poremećenih kriminalaca, tih vaših transvestita i bolesnika koji siluju male bebe. Ne, druškane moj. To puštamo vama dečkima u metropoli.

Metropola je bila oko trinaest kilometara daleko od Stonehama. Tip kao da je smatrao da ih dijeli ocean, ili čak dva oceana.

— Da — rekla je Angie — zato sam oduvijek željela preseliti se ovamo.

Sad je bio red na mene da je lupnem ispod stola.

Groning je podigao obrvu i nagnuo se prema nama kao da želi vidjeti što to radimo s druge strane stola. — Jest, mlada damo, kak ja uvijek velim, može vam bit puno gore neg ovdje kod nas, al vam bogzna kak bolje bit nemre.

Daj, zovi stonehamsku Trgovačku komoru, pomislio sam. Bit ćeš autor novog općinskog slogana.

— Oh, bez daljnijega — rekla je Angie.

Kad se zavalio natrag u stolicu, očekivao sam da će se stolica prevrnuti, a on završiti u uredu preko puta nakon što je probio rupu u zidu. Izvadio je kobasicu iz usta, promotrio je i ponovno ubacio u usta. Onda se okrenuo k računalu.

— Anthony Lisardo iz Lynna — rekao je. — Iz Lynna grada svatko strada. Jeste li čuli da tako kažu?

— Ovo mi je prvi put — Angie se nasmiješila sve u šesnaest. — Tak i nikak drukčije—rekao je Groning. — Vraško mjesto, taj Lynn. Ne bih tamo poslao svog psa da živi. Kladim se da bi ga prije pojeo.

Ali obuzdao sam jezik, sjetivši se kako sam odlučio da ću ove godine poraditi na svojoj zrelosti.

— Ne bih tamo poslao svog psa — ponovio je. — Jes', Anthony Lisardo, strefio ga infarkt.

— Mislio sam da se utopio.

— Je, mali, tko kaže da nije. Utopio se da ne može bolje. Ali najprije ga je strefio infarkt. Naša doktorica smatrala je da nije bio tako strašan da bi ga sam po sebi ukokao, s obzirom da je bio mlad

dečko i sve to, ali kad se to dogodilo bio je na metar i pol dubine, tako da je samo to i napisala. U načelu samo to — ponovio je s istom melodioznom intonacijom kao i kad je rekao "ne bih tamo poslao svog psa".

— Zna li netko što je bilo uzrok infarkta?

— O, pa naravno, mali moj. Naravno da netko zna. A taj netko je poručnik Emmett?. Groning iz Stonehama. — Zavalio se u stolicu, podigao lijevu obrvu i namignuo nam, dok mu je kobasica šetala donjom usnom.

Da ovdje živim, nikad ne bih počinio zločin. Jer da ovdje počinim zločin, morao bih se naći u istoj prostoriji s ovim tipom, a nakon pet minuta provedenih s poručnikom Emmettom T. Groningom iz Stonehama priznao bih sve, od umorstva Lindberghova djeteta do otmice Jimmyja Hoffe, samo da me zatvore u federalnom zatvoru, što je moguće dalje odavde.

— Poručniče Groning — rekla je Angie, koristeći se istim uzdah-glasom kakvim je obradila Jadnog Waltera — kad biste nam mogli reći što je bilo uzrok infarkta kod Anthonyja Lisarda, bila bih vam neobično zahvalna.

Neobično zahvalna. Angela "Daisy Mae" Gennaro.

— *Cocaina* — rekao je. — Ili *yeh-yo*, kako ga neki zovu. Pomislih, zaglibio sam u Stonehamu s debelim tipom koji u svojoj predstavi imitira Al Pacina dok glumi Tonyja Montanu. Sto ti je život.

— Ušmrcao je kokain, pretrpio infarkt i utopio se? — rekao sam

— Nije ga šmrcao, mali. Pušio je.

— Dakle, to je bio crack — rekla je Angie.

Zavrtio je svojom sićušnom glavom, a čeljusti su mu proizvele lepetav zvuk.

— Obični kokain — rekao je. — Pomiješan s duhanom. To je poznato kao ekvadorska cigareta.

— Red duhana, red kokaina, onda opet red duhana, red kokaina, onda još jednom red duhana, red kokaina — rekao sam.

Očito sam ostavio dubok dojam. — Razumijete se u to?

Mnogi koji su pohađali koledž prve polovine osamdesetih razumjeli su se u to, ali to sam zadržao za sebe. Izgledao mi je točno kao tip koji će glasati za predsjedničkog kandidata prema tome sumnja li da je ovaj "ušmrcavao" ili ne.

— Slušao sam dosta o tome — rekao sam.

— E, baš je to pušio taj mali, Lisardo. Mislio je, čovječe, da će bit gala dečko ak se napuši, a ono pala mu balega na glavu.

— Mrak — rekao sam.

— Molim?

— Gubica — rekao sam.

— Molim?

— Nema veze — rekao sam.

Angie je zakopala petu u moje nožne prste i nasmiješila se bajno poručniku Groningu. — Što je sa svjedokom? U novinama je pisalo da je još jedna osoba bila s Lisardom.

Groning je skinuo svoj zbunjeni pogled s mene i opet se zagledao u ekran računala. — Klinac se zove Donald Yeager, dvajsdvije godine. Pobjegao s mjesta nesreće jer se prepao, trebalo mu sat vremena da dode k sebi. Identificirali smo ga jer je ostavio jaknu za sobom, malo smo ga obrađivali ovdje, mali je čist ko suza. Samo je išao na rezervoar s kompom, cugao malo pive, popušio malo Mare i Vanne, i smočio se u vodi.

— Je li i on uzeo kokaina?

—Jok, bato. Kaže da nije znao da Lisardo uzima. Kaže: "Tony nije htio uzimati kokain". — Groning je pucnuo jezikom. — A ja kažem njemu: "Zato je kokain uzeo Tonyja".

— Vi uvijek nađete pravu riječ — rekao sam.

Kimnuo je glavom. — Kad se ja i društvo raspištoljimo ovdje unutra, ne mož nam viditi ktaja.

Poručnik Groning i njegova družina. Kladim se da zajedno roštiljaju i zajedno idu na misu, zajedno tule pjesme Hanka Williamsa Jr-a i svi skupa imaju zeleni palac.

— Kako je Anthonyjev otac primio njegovu smrt? — upitala je Angie.

— Ludi Davey? — rekao je poručnik Groning. — Jeste li vidjeli u novinama, kako su ga prozvali "mafijašem"?

— Da.

— Svaki digić sjeverno od Quincyja koji nešto brlja odmah je mafiozo, ti bokca.

— A ovaj naš digić? — rekla je Angie, ruku stisnutih zajedno u šake.

— Sitna riba. U novinama je pisalo "zelenoš", što je djelomično istinito, ali najviše se bavi preprodajom dijelova ukradenih auta na Lynnskoj cesti.

Boston je jedan od naših najsigurnijih velikih gradova. Broj ubojstava, napadaja i silovanja u Bostonu obična je mrlja na ekranu u usporedbi s Los Angelesom, Miamiem ili New Yorkom, ali sve te gradove šišamo kad se radi o krađi automobila. Iz nekog razloga kriminalci u Bostonu vole dizati aute. Nisam baš siguran čemu to, budući da naš javni prijevoz i nije baš toliko očajan, ali što da čovjek radi.

A većina tih automobila završi na Lynnskoj cesti, komadu puta na Cesti 1A na prijelazu preko rijeke Mystic, duž kojega se, jedna za drugom, redaju autotrgovine i garaže. Većina je tih trgovina i garaža legalna, ali neke nisu. Zato se Bostonci, kad im ukradu auto, i ne moraju truditi da preko Lojack sustava satelitskog tragača pokušaju nešto pronaći — signal će dolaziti negdje s dna Mystica, tik uz Lynnsku cestu. Signal tragača, ne auta; auto je u to vrijeme već odavno raskomadano, a dijelovi upravo putuju na petnaest različitih mjesta u roku od pola sata otkako ga je čovjek parkirao. — Zar Ludi Davey nije van sebe zbog smrti svoga sina? — rekao sam.

— Bilo bi čudno da nije — rekao je poručnik Groning. — Ali on tu ne može ništa. Oh, naravno, punio nam je glavu uobičajenim sranjem, "moj sinko ne uzimala kokain", ali što je drugo trebao i reći? Sva sreća da je u zadnje vrijeme mafija ovdje više-manje u gnjurcu, a kako Ludi Davey nije više od srdelice u svemu tome, ne moram ni šljiviti što on misli.

— Dakle, Ludi Davey je sitna riba? — rekao sam.

— Sitna ko girica — rekao je poručnik Groning.

— Sitna ko girica — rekao sam Angie. I dobio još jedan udarac u nogu.

14

Uredi tvrtke Hamlyn i Kohl — Istraživanja širom svijeta zauzimali su čitav trideset treći kat John Hancock Towera, ledenog nebodera od metaličkoga plavog stakla što ga je dizajnirao I. M. Pei. Zgrada se sastoji iz ploča zrcalnog stakla, od kojih je svaka visoka šest metara a široka osamnaest. Pei ih je tako dizajnirao da se okolne zgrade zrcale u staklu sa savršenom rezolucijom slike, i kako se čovjek približava, može vidjeti svijedi granit s crvenim pješčenjakom Crkve Presvetog Trojstva, kao i veličanstveni vapnenac Copley Plaza Hotela, zarobljene u prigušenu plavetnilu nemilosrdna stakla. Slika je zapravo dosta privlačna, i, ako ništa drugo, staklene ploče više nemaju običaj ispadati kao nekoć.

Ured Everetta Hamlyna nalazio se na strani gdje je ležala Crkva Presvetog Trojstva, i za ovakvih oštih hladnih večeri iz njegova se ureda jasno vidjelo sve do Cambridgea. U stvari, moglo se jasno vidjeti i do Medforda, ali sumnjam da bi netko htio gledati Medford.

Pijuckali smo najbolji konjak Everetta Hamlyna, gledajući ga kako stoji uz svoju staklenu ploču i promatra kako se grad oblači u svjetlosno ruho pod njegovim nogama.

Everett je bio pravi komad čovjeka. Ravan kao puška, kože tako nategnute preko svoje čvrste grade da sam često pomislio kako bi se i od najmanje posjekotine rasprsnuo koliko je dug i širok. Kosa boje cijevi pištolja bila je kratko podrezana uz lubanju, i nikad nisam vidio ni tračak čekinja ili sjene na njegovim obrazima.

Njegova radna etika već je prerasla u legendu — govorilo se da on ujutro i navečer pali i gasi svjetla u zgradi umjesto čistačice. Čuli su ga više puta kako govori da se čovjeku kojemu treba više od četiri sata sna ne može vjerovati, jer lijenost je majka poroka kao i luksuz, a više od četiri sata sna predstavlja luksuz. U Drugom svjetskom ratu, još kao klinac, radio je za Stratešku službu, ali i sad, više od pedeset godina nakon toga, još uvijek je izgledao bolje od većine muškaraca upola mladih od sebe.

Govorilo se da će Everett Hamlyn otići u mirovinu kad pogrebna kola dođu po njega.

— Znae da ne mogu raspravljati o tome — rekao je, gledajući naše odraze u staklu.

Na isti način sam ga pogledao u oči. — Onda neslužbeno. Molim te, Everette.

Lagano se nasmiješio i podigao čašu, te srknuo skroman gutljaj konjaka.

— Znali ste da ćete me pronaći sama, Patrick, nije li tako?

— Pretpostavljam da jesam. Vaše se svjetlo vidi s ulice ako čovjek zna gdje vam je ured.

— Sad kad mi nema partnera da me zaštiti ako me napadnete udvoje, ovog iscrpljenog starog čovjeka.

Angie se zahihotala. — Daj, Everette — rekla je — molim te.

Okrenuo se od prozora s bljeskom u očima. — Prekrasna si kao i uvijek, Angela.

— Laskanjem nećeš izbjeći naša pitanja — rekla je, ali crvenilo poput ruže načas joj je opalilo put ispod brade.

— Hajde, daj, stari šarmeru — rekao sam. — Reci meni kako dobro izgledam.

—Ti izgledaš kao govno, sinko moj. Vidim da još uvijek sam sebi šišaš kosu.

Nasmijao sam se. Oduvijek mi se sviđao Everett Hamlyn, kao i svima drugima — za razliku od njegova partnera, Adama Kohla. Everett se prema ljudima odnosio prisno bez ikakva napora, što je odudaralo od njegove vojničke prošlosti, njegova čvrsta držanja i nepovredivog osjećaja za dobro i zlo.

— Ja još uvijek imam svoju vlastitu kosu, Everette. Dotaknuo je tvrde čekinje navrh glave. — Misliš da bih platilo da mi ovo stave na glavu?

— Everette — rekla je Angie — kad bi nam samo htio reći zašto je tvrtka Hamlyn i Kohl odustala od Trevora Stonea kao klijenta, skinuli bismo ti se s glave i s to malo kose što ti je ostalo. Časna riječ.

Načinio je skoro neprimjetan pokret glavom, za koji sam iz iskustva znao da znači odbijanje.

—Treba nam pomoć u ovome — rekao sam. — Sad moramo naći dvoje ljudi: Desiree Stone i Jaya.

Obišao je sobu do svog stolca, i kao da ga je neko vrijeme proučavao prije nego je sjeo u nj. Tako ga je okrenuo da je sad sjedio točno nasuprot nas. Naslonio je laktove na stol.

— Patrick— rekao je, a glas mu je zvučao tiho i skoro očinski — znaš li zašto ti je tvrtka Hamlyn i Kohl ponudila posao sedam godina nakon što si odbio našu prvu ponudu?

— Iz zavisti zbog broja naših klijenata?

— To bi bilo teško — nasmiješio se. — Zapravo, Adam se tome ispočetka žestoko usprotivio.

— To me ne iznenađuje. Nismo baš bili zaljubljeni jedan u drugoga.

— U to uopće ne sumnjam. — Naslonio se na stolac, s čašicom konjaka koja mu se grijala u ruci. — Uvjerio sam Adama da ste oboje stare lisice od istražitelja sa zadivljujućim, neki bi rekli zapanjujućim stupnjem riješenih slučajeva. Ali to nije bilo sve, i,

Angela, molim te, nemoj se uvrijediti na to što ću reći, jer zaista ne mislim ništa loše.

— Ne bih to ni pomislila, Everette.

Nagnuo se prema nama i pogledao me ravno u oči. — Htio sam tebe, Patrick, posebno tebe. Zato, sinko moj, jer si me podsjećao na Jaya, a Jay me podsjećao na mene samoga kad sam bio mlad.

Obojica ste imali ožiljke, imali ste volju, ali i puno više od toga.

Ono što ste obojica imali, a danas se tako rijetko nalazi, to je strast.

Bili ste poput male djece. Ti bi prihvatio bilo kakav posao, koliko god bio beznačajan, ali posvetio bi mu se kao da je velika stvar.

Vidiš, volio si *rad*, ne samo posao kao takav. Volio si sve što ima veze s poslom, i za mene je bila prava radost dolaziti na posao ona tri mjeseca koliko ste vas dvojica ovdje radili zajedno. Tvoje oduševljenje ispunjavalo je ove prostorije. Tvoji loši vicevi, tvoje mangupsko veselje, tvoj smisao za šalu i tvoja apsolutna odlučnost u tome da zaključiš svaki slučaj. — Naslonio se opet na stolac i onjušio zrak iznad sebe. — Bilo je osvježavajuće.

— Everette — rekao sam i zastao, ne znajući što drugo da kažem.

Podigao je ruku. — Molim te. I ja sam jednom bio takav, znaš. Pa kad ti kažem da mi je Jay bio nešto poput sina, hoćeš li mi povjerovati?

— Da — rekao sam.

— I kad bi u svijetu bilo više ljudi poput mene i njega, pa čak i poput tebe, Patrick, mislim da bi svijet bio bolji. Znam, znam, ovo je vjerojatno tek neobuzdani ego čovjeka koji je odveć ponosan, ali ja sam već star, i imam na to pravo.

— Ne izgledaš star, Everette — rekla je Angie.

— Ti, drago dijete. — Nasmiješio joj se. Kimnuo je glavom sam sebi i pogledao u svoju čašicu s konjakom. Ponio ju je u ruci kad se digao sa stolca i prešao k prozoru kako bi se opet zagledao u grad pod svojim nogama. — Vjerujem u čast — rekao je. — Nijedno drugo svojstvo u čovjeku ne zaslužuje takvo poštovanje kao čast. A svoj sam se život potrudio proživjeti kao častan čovjek. Ali to je

teško. Jer ljudi uglavnom nisu časní ljudi. Bar većina nije. Za većinu, čast je u najboljem slučaju zastarjeli pojam, u najgorem slučaju trula djetinjarija. — Okrenuo je glavu i nasmiješio nam se, ali bio je to umoran smiješak. — Čast je, kako mi se čini, na svom zalasku. Uvjeren sam da će izumrijeti zajedno s ovim stoljećem. — Everette — rekao sam. — Kad bi nam samo... Zavrtio je glavom. — Ne mogu raspravljati s vama o bilo kojem aspektu slučaja Trevora Stonea ili nestanka Jaya Beckera, Patrick. Jednostavno ne mogu. Mogu vam jedino reći da zapamtite što sam vam rekao o časti i o ljudima bez časti. I da vam ta spoznaja posluži kao oružje. — Vratio se svom stolcu i sjeo, okrenuvši ga napola prema prozoru. — Laku noć — rekao je. Pogledao sam Angie, ona je pogledala mene, a onda smo oboje pogledali u njegov zatiljak. Vidio sam mu oči u odrazu u staklu kao prije, ali ovaj put nije gledao u moj odraz, već samo u svoj vlastiti. Zurio je u sablasnu sliku samoga sebe, koja je, zarobljena, plutala u staklu, i u odraz svjetala s drugih zgrada i drugih života. Ostavili smo ga tako u stolcu, dok je gledao istovremeno u grad i u samoga sebe, okupan dubokim plavetnilom večernjeg neba. Na vratima nas je zaustavio njegov glas, u kojemu je zazvučao ton koji nikad prije nisam čuo. Bio je kao i obično pun iskustva i mudrosti, glas čovjeka koji crpe iz davnih predaja i skupog konjaka, ali sad je nosio u sebi skoro neprimjetan trag straha. — Budite oprezni u Floridi — rekao je Everett Hamlyn. — Ali nismo nikad rekli da idemo u Floridu — rekla je Angie. — Budite oprezni — ponovio je i zavalio se u stolac kako bi ispio do kraja svoju čašicu konjaka. — Molim vas.

15

Nikad prije nisam putovao privatnim zrakoplovom, tako da to zaista ni s čim nisam mogao usporediti. Čak mi je bilo nemoguće usporediti to iskustvo s boravkom na privatnoj jahti ili privatnom otoku, budući da nikad nisam bio ni na jednom ni na drugom.

Jedina "privatna" stvar koju sam posjedovao bio je moj automobil, renovirani porsche iz '63. Stoga, putovati privatnim zrakoplovom za mene je više-manje bilo kao... putovati privatnim automobilom.

Samo što je zrakoplov bio veći. I brži. I imao je bife. I letio je.

Ljuljo i Puzo su nas pokupili u mome stanu u modroj limuzini, koja je također bila mnogo veća od mojega automobila. U stvari, bila je veća od mojega stana.

Od mojega stana vozili smo se niz Columbia Road, dok se nekoliko prolaznika vjerojatno pitalo tko se to ženi, ili koja to srednja škola organizira proslavu mature sredinom ožujka u devet sati ujutro. Zatim smo klizili prometom u vrijeme špice, pa kroz tunel Ted Williams do zračne luke.

Nismo se priključili vozilima koja su se kretala u smjeru glavnih terminala, već smo zaobilaznim putem krenuli k južnom rubu zemljišta na kojemu se prostirala zračna luka, prošli uz nekoliko utovarnih terminala, skladišta za pakiranje prehrambenih proizvoda i hotela za kongrese za koji nismo ni znali da se tu nalazi, te smo se parkirali ispred sjedišta uprave General Aviationa.

Ljuljo je ušao, a Angie i ja smo pronjuškali po bifeu i napunili džepove sokom od naranče i kikirikijem, prepirući se hoćemo li popiti i koju čašu šampanjca.

Ljuljo se vratio s niskim tipom koji je otklipsao do kombija obojenog u smeđe i žuto, na kojemu je s jedne strane pisalo PRECISION AVIATION.

— Hoću limuzinu — rekao sam Angie.

— Proklinjao bi život prije nego bi se uspio parkirati ispred svoje zgrade.

— Pa onda ne bih više živio u zgradi. — Nagnuo sam se prema Puzi i upitao ga: — Ima li ova stvar ormara?

— Ima prtljažnik. — Slegnuo je ramenima. Okrenuo sam se k Angie. — Ima prtljažnik.

Vozili smo za kombijem do nadzorne kućice. Ljuljo i vozač kombija su izišli iz vozila i pokazali čuvaru svoje vozačke dozvole, a ovaj je zapisao njihove brojeve u notes i uručio Ljulji propusnicu, koju je Ljuljo na povratku odložio na ploču s instrumentima. Narančasta rampa pred kombijem podigla se, pa smo prošli kraj kućice i izašli na dio terena presvučen asfaltom sa šljunkom.

Slijedili smo kombi koji je skrenuo iza neke niske zgrade i klizio cestom između dviju pista, dok ih se još nekoliko prostiralo oko nas, a njihova se blijeda svjetla sjajila pod jutarnjom rosom. Ugledao sam teretne zrakoplove, glatke mlažnjake, male bijele zrakoplove za prijevoz po obližnjim mjestima, kamione s gorivom i dvoja besposlena kola hitne pomoći, parkirano vatrogasno vozilo, tri limuzine poput naše. Kao da smo ušli u svijet koji je prije bio skriven od naših očiju, koji je smrdio na moć i utjecaj i na ljude Čiji su životi tako važni da se ne moraju gnjaviti uobičajenim prijevoznim sredstvima, a još manje tako banalnim stvarima kao što je raspored vožnje koji su utvrdili drugi ljudi. Nalazili smo se u svijetu u kojemu se sjedalo prve klase u putničkom zrakoplovu smatra drugom klasom, i istinske piste moći ležale su pred nama prošarane svjedima za slijetanje.

Pogodio sam koji zrakoplov pripada Trevoru Stoneu i prije nego što smo se zaustavili pred njim. Isticao se čak i u društvu cessen i leara. Bio je to bijeli gulfstream s uskim isturenim kljunom concordea, aerodinamičnog oblika poput metka, krila položenih usko uz trup, repa poput ledne peraje. Zlokobna mašina, nema što; bijeli orao koji kruži ponad zračnih luka.

Izvadili smo torbe iz limuzine, i drugi ih je zaposlenik Precisiona preuzeo i smjestio u prtljažnik u stražnjem dijelu.

Rekao sam Ljulji: — Koliko stoji ovakav zrakoplov? Oko sedam milijuna?

Zahihotao se.

— Njemu je to zabavno — rekao sam Angie.

— Samo da nam ne umre ovdje na mjestu — rekla je.

— Čini mi se da je gospodin Stone platio dvadeset šest milijuna za ovaj gulfstream.

Rekao je "ovaj" gulfstream kao da ih u garaži u Marbleheadu ima još par viška.

— Dvadeset šest — gurnuo sam Angie laktom. — Ali prodavač je tražio dvadeset osam, pa su se cjenkali.

Unutra smo upoznali kapetana Jimmyja McCanna i kopilota Herba. Bili su zgodan par, široka smiješka i čupavih obrva podignutih u odrazu sa zrcala. Uvjerili su nas kako smo u dobrim rukama, nemojte se ništa brinuti, već dugo nismo nikoga spustili u prašumi, ha ha ha. Pilotski humor. Najbolji na svijetu. Nikad ti ga nije dosta. Pustili smo ih da se igraju sa svojim gumbima i polugama i smišljaju zabavne načine kako da u nama izazovu lošu probavu i cvilež, i vratili se u putnički odjeljak.

Ovaj je također izgledao veći od moga stana, ali možda sam bio pod dojmom pa mi se pričinjalo.

Unutra je bio bife, glasovir i tri kreveta u pozadini. Kupaonica je bila opremljena tušem. Pod je bio pokriven blijedoljubičastim plišanim tapetom. Šest kožnih sjedala stajalo je s desne i lijeve strane, a ispred dvaju od njih bili su prikovani stolovi od trešnjina drveta. Svako se sjedalo moglo istegnuti kao ležaj.

Pet sjedala je bilo prazno. Šesto je zauzimao Graham Clifton, alias Puzo. Nisam ni primijetio kad je napustio limuzinu. Sjedio je ispred nas s bilježnicom u kožnom uvezu u krilu i nalivperom povrh nje.

— Gospodine Clifton — rekao sam — nisam znao da ćete putovati s nama.

— Gospodin Stone je smatrao da bih vam dolje mogao biti koristan. Dobro poznajem Zaljevsku obalu Floride.

— Obično nam ne koriste drugi ljudi — rekla je Angie dok je sjedala preko puta njega.

Slegnuo je ramenima. — Gospodin Stone je tako odlučio. Podigao sam slušalicu s telefona pričvršćena za stolić kraj moga sjedala.

— Onda ćemo gospodina Stonea zamoliti da promijeni mišljenje. Položio je ruku na moju i vratio slušalicu na stolić. Bio je vrlo snažan za tako malog čovjeka.

— Gospodin Stone ne mijenja mišljenje — rekao je. Pogledao sam u njegove sićušne crne oči, ali jedino što sam mogao vidjeti bio je moj vlastiti odraz kako trepće s njegovih zjenica.

Sletjeli smo u Tampa International u jedan sat, i osjetio sam ljepljivu vrućinu u zraku čak i prije nego što su nam kotači neprimjetno dotakli tlo. Kapetan Jimmy i kopilot Herb mogli su se doimati poput kakvih šašavih glupana, i možda su to i bili u svojim privatnim životima, ali način na koji su se nosili s tim zrakoplovom tijekom uzlijetanja, slijetanja i kratke turbulencije nad Virginijom naveo me na pomisao da bi bili sposobni sletjeti s jednim DC-10 na vršak olovke usred tajfuna.

Prvi dojam o Floridi koji me obuzeo nakon vrućine bilo je zelenilo. Tampa International kao da je izbio na površinu iz šume mangrova, i kamo god da sam svrnuo pogled, mogao sam vidjeti različite nijanse zelenoga— tamno crnkasto zeleno samog lišća mangrova, mokro sivozeleno njihovih debla, zelena brdašca koja su se izdizala oko prilaza zračnoj luci, modrozelenkasta tramvajska kola što su prolazila uzduž i poprijeko terminala — izgledali su poput svijeta iz *Blade runnera*, da ga je režirao Walt Disney.

Tad sam podigao oči k nebu i ugledao nijansu plavetnila kakvu nisam vidio još nikad u životu, tako bujnu i svijetlu u pozadini bijelih koraljnih lukova autoceste da bih se mogao zakleti kako ju je netko naslikao. "Pastelne slike", pomislio sam, trepćući dok je

svjetlost prodirala kroz prozor tramvaja — nisam vidio ovoliko napadnih pastelnih slika još od doba noćnih klubova iz sredine osamdesetih.

A tek vlaga. Isuse. Osjetio sam je već pri izlasku iz zrakoplova, kao da mi je vruća spužva proburazila grudi i zabila mi se ravno u pluća. Temperatura je u Bostonu bila oko dva stupnja kad smo odlazili, i činilo nam se toplo nakon tako duge zime. Ovdje je sasvim sigurno bila dvadeset i pet, možda i više, a natopljeni, čupavi pokrivač vlage kao da ju je povisio za još desetak stupnjeva.

— Moram prestati pušiti — rekla je Angie kad smo dospjeli do terminala.

— Ili disati — rekao sam. — Jedno od dvojega.

Vani nas je, naravno, čekao auto. Bio je to lexus bež boje s četverim vratima, registarskih tablica s oznakom Georgie i s Ljuljinim južnjačkim dvojnikom umjesto vozača. Bio je visok i mršav, u dobi negdje između pedeset i devedeset godina. Ime mu je bilo gospodin Cushing, i imao sam osjećaj da ga nitko nikad u životu nije nazvao krsnim imenom. Vjerojatno su ga čak i njegovi roditelji zvali gospodin Cushing. Nosio je crno odijelo i kapu vozača u onoj usijanoj pećnici, ali kad je Angie i meni otvorio vrata, koža mu je bila suha poput talka. — Dobar dan, gospođice Gennaro, gospodine Kenzie. Dobro došli u Tampu.

— Dan — rekli smo.

Zatvorio je vrata, pa smo sjedili u klimatiziranom zraku dok je on obilazio oko automobila kako bi Puzi otvorio vrata suvozača.

Gospodin Cushing je sjeo za volan i predao Puzi tri kuverte, od kojih je ovaj zadržao jednu a druge dvije predao nama.

— Unutra su ključevi vaših hotelskih soba — obavijestio nas je gospodin Cushing dok je automobil silazio na cestu. — Gospođice Gennaro, vi ste u apartmanu 611. Gospodine Kenzie, vi ste u 612. Gospodine Kenzie, u kuverti ćete također naći ključeve automobila koji je gospodin Stone unajmio za vas. Automobil vas čeka na

hotelskom parkiralištu. Broj parkirnog mjesta napisan je na poledini kuverte.

Puzo je otvorio osobno računalo veličine džepne knjižice i pritisnuo nekoliko dugmadi. — Odsjest ćemo u hotelu Harbor Island — rekao je. — Kako bi bilo da se odemo istuširati, a onda se možemo odvesti do Courtyard Marriotta gdje je taj JeffPrice morao odsjesti?

Pogledao sam načas prema Angie. — Zvuči u redu.

Puzo je kimnuo glavom, a njegov se laptop oglasio. Nagnuo sam se k njemu i vidio da je na ekranu otvorio kartu Tampe. Zumirao je sve manje i manje dijelove grada, sve dok se svjetlucava točka za koju sam pretpostavio da predstavlja Courtyard Marriott nije pojavila u središtu ekrana, a crte što su je okruživale ispunile su se imenima ulica.

Svakog časa sam očekivao da ću začuti snimljeni glas kako mi daje upute o operaciji koja me očekuje.

— Ova će se snimka samouništiti u tri sekunde — rekao sam.

— Molim? — rekla je Angie.

— Nema veze.

16

Otok Harbor je izgledao kao da ga je napravila ljudska ruka, i razmjerno nov. Stasao je iz starijeg dijela centra, i prišli smo mu prešavši preko bijelog mosta duljine manjeg autobusa. Imao je restorane, nekoliko trgovina i lučicu za jahte koja je blještala poput zlata na suncu. Sve kao da je bilo ukrašeno prema kakvom koraljnom, karipskom motivu: puno pjeskarenog bijeloga, štukatura umjesto bjelokosti i prilaza optočenih smrvljenim školjkama. Kad smo se zaustavili ispred hotela, jedan se pelikan takvom brzinom oborio prema vjetrobranu da smo se Angie i ja naglo sagnuli, ali čudovišna ptičurina uhvatila je zamah vjetra i proletjela u niskom zaletu sve do stupovlja na doku.

— Jebem ti, koji mutant od ptičurine — rekla je Angie.

— Nisam znao da su tako smeđe.

— I tako prehistorijske.

— Ni meni se ne sviđaju.

— Dobro — rekla je. — Znači da se nisam osramotila. Gospodin Cushing nas je ostavio ispred ulaza, gdje su nosači preuzeli našu prtljagu. Jedan od njih nam je rekao: — Ovuda, gospodine Kenzie, gospođice Gennaro — iako se nismo ni predstavili.

— Doći ću k vama u sobu u tri sata — rekao je Puzo.

— Mogu se kladiti — rekao sam.

Pustili smo ga da brblja s gospodinom Cushingom i pošli za neopisivo preplanulim nosačem prema dizalu, a otud k našim sobama.

Apartmani su bili golemi i gledali su na Tampa Bay i tri mosta koja su ga presijecala, na mliječnozelenu vodu koja je blještala pod suncem, a sve je bilo tako slatko i djevičansko i nepomućeno da nisam bio siguran koliko ću još izdržati prije nego što povratim. Angie je ušla na vrata koja su spajala apartmane, pa smo izašli na balkon i zavorili klizna vrata za sobom.

Presvukla se iz crne gradske odjeće u svijetloplave traperice i bijelu mrežastu majicu s naramenicama, pa sam se morao truditi da skrenem misli i pogled s majice koja joj se pripijala uz gornji dio tijela, kako bih bio u stanju raspravljati o poslu koji nas je doveo ovamo.

— Koliko žarko želiš da Puzo nestane s vidika? — rekao sam.

— Žarko nije dovoljno jaka riječ. — Nagnula se s cigaretom preko ograde i lagano zadimila.

— Mogli bi nam prislušivati sobu — rekao sam. Kimnula je glavom. — Kao i auto iz rent-a-cara.

Sunce se probilo kroz njezinu crnu kosu i zažarilo kestenjaste nijanse koje su se skrivale pod svom tom tminom još od prošloga ljeta. I obrazi su joj se zažarili od vrućine.

Možda ovdje i nije tako loše, pomislio sam.

— Zašto li je Trevor odjednom ovako upro?

— Misliš na Puzu?

— I na Cushinga. — Mahnuo sam prema sobi iza mene. — I na sva ova sranja.

Slegnula je ramenima. — Poludio je za Desiree.

— Može biti.

Okrenula se i naslonila na ogradu, s uvalom u pozadini, lica okrenuta k suncu.

— A znaš kako je to s bogatim tipovima.

— Ne — rekao sam — ne znam.

— Pa, to ti je tako da ako izađeš s jednim od njih...

— Čekaj da uzmem olovku prije nego počneš s predavanjem.

Kvrcnula je pepeo s cigarete prema meni. — Uvijek te pokušaju zadiviti time kako cijeli svijet skače na noge čim pucnu prstima, time što misle da znaju sve tvoje želje i što ih mogu ispuniti. Tako da, kad izađeš s njima, sluge ti otvaraju vrata automobila, vratari ti otvaraju druga vrata, šef sale primakne ti stolac, bogati dečko naručuje ti hranu. Sve to trebalo bi ti pružiti osjećaj udobnosti, ali zapravo se osjeteš poput roba, kao da su te lišili tvoje volje. Ili pak — rekla je — kao da nemaš izbora. Trevor vjerojatno želi da imamo osjećaj kako su nam sva njegova sredstva na raspolaganju.

— Ali još uvijek ti je sumnjiva soba i auto iz rent-a-cara. Kimnula je glavom. — Navikao je na moć. Valjda nema povjerenja kad ljudi umjesto njega čine stvari koje bi činio sam kad bi bio zdrav. A nakon Jayeva nestanka...

— Želi znati svaki naš korak.

— Upravo tako.

Rekao sam: — Nemam, doduše, ništa osobno protiv tog tipa...

— Ali to je njegov osobni problem — složila se.

Kad smo zastali u mezaninu da pogledamo kroz prozor, gospodin Cushing je stajao vani, kraj svoga lexusa. Još na ulasku sam

osmotrio parkirnu garažu, i vidio da ima izlaz s druge strane hotela, na uličicu punu trgovina. S mjesta na kojemu je stajao, Cushing nije vidio izlaz ni mostić koji je vodio s otočića.

Auto koji nas je čekao bio je svijetloplavi dodge stealth, i unajmljen je kod stanovitog Prestige Importsa na Dale Mabry Boulevardu. Kad smo pronašli auto, izvezli smo se s parkirališta i napustili otok Harbor.

Angie me usmjeravala prema karti koja joj je ležala u krilu. Skrenuli smo na Kennedy Boulevard, a zatim pronašli Dale Mabry i krenuli put sjevera.

— Ima sva sila zalagaonica — rekla je Angie gledajući kroz prozor.

— I strip-klubovi — rekao sam. — Pola ih je zatvoreno, a pola novoizgrađeno.

— Zašto jednostavno ponovno ne otvore stare, umjesto što grade nove?

— To se i ja pitam — rekao sam.

Florida koju smo dosad poznavali kao da je bila Florida s razglednica — koralji i mangrovi, palme, blještavo more i pelikani. Ali dok smo vozili niz Dale Mabry dobrih dvadeset i pet kilometara najravnije ceste kojom sam ikad vozio, osam širokih trakova tog bulevara protezalo se u beskraj i stremilo kroz valove gumene vreline k izvrnutom poklopcu neba. Pomislio sam, nije li ovo stvarna Florida.

Angie je imala pravo glede zalagaonica, a ja sam imao pravo glede strip-klubova. Na svakom bloku nalazio se barem jedan. Uz njih su stajali barovi istančano domišljatih imena kao Venerina planina i Špilja male sirene, čiji su niz prekidali prodavači kod kojih se moglo naručiti fast-food iz automobila, pa čak i alkohol, ako se netko baš nikad nije trijeznio. Naokolo su bili razasuti kampinzi i prodavaonice prikolica, i više skladišta rabljenih automobila nego što sam ikad vidio niz Lynnsku cestu.

Angie se stala potezati oko pasa. — Isuse, kako je vruće u ovim trapericama.

— Zašto ih ne skineš?

Ispružila je ruku i upalila klimu, zatim pritisnula prekidač na ploči između naših sjedala i zatvorila prozore.

— Ovo je bolje rješenje — rekla je.

— Meni bi bilo draže da si se skinula.

— Ne odgovara vam stealth? — Eddie, službenik u rent-a-caru, izgledao je zbunjen. — Stealth svi vole.

— U to uopće ne sumnjam — rekla je Angie. — Ali nama treba nešto malo manje upadljivo.

— Svašta — rekao je Eddie dok je drugi službenik ulazio s parkirališta kroz staklena klizna vrata iza njegovih leđa. — Hej, Done, ne odgovara im stealth.

Don je složio grimasu na preplanulom licu i zagledao se u nas kao da smo upravo pali s Marsa. — Ne odgovara im stealth? Svi vole stealth.

— Tako smo čuli — rekao sam. — Ali nije u skladu s našim potrebama.

— Pa šta onda oćete? Jel' yugo? — rekao je Don.

Eddie je urlao od smijeha. Lupio je rukom po pultu i s Donom proizvodio zvukove koji se mogu opisati jedino kao konjski grohot.

— Šta mi oćemo — rekla je Angie — bila bi, recimo, ona zelena celica koju imate na parkiralištu.

— Kabriolet? — rekao je Eddie.

— To je prava stvar — rekla je Angie.

Uzeli smo automobil takav kakav je bio, iako bi ga trebalo oprati i napuniti rezervoar. Rekli smo Donu i Eddieju da smo u hitnji, i to ih je začudilo više nego kad smo im rekli da želimo zamijeniti stealth.

— U hitnji? — rekao je Don dok je uspoređivao podatke iz naših vozačkih dozvola s onima u formularu koji je gospodin Cushing ispunio u naše ime.

— Aha — rekao sam. — To je kad čovjek mora brzo stići na razna mjesta.

Začudo, nije me upitao što znači "stići". Samo je slegnuo ramenima i dobacio mi ključeve.

Stali smo kraj restorana nazvanog Rakova brvnara kako bismo se zadubili u kartu i smislili neki plan.

— Škampi su nevjerojatni — rekla je Angie.

— Kao i ovi rakovi — rekao sam. — Hoćeš li kušati?

— Trampimo se.

Tako smo i učinili, i škampi su doista bili da prste obližeš.

— I jeftino je — rekla je Angie.

Restoran se doslovno sastojao od daščare upotpunjene starim drvetom sa stupovlja. Stolovi su bili puni rupa i brazgotina, hranu su služili na kartonskim tanjurima, a pivo smo nalijevali iz plastičnog vrča u šalice od voštanog papira. Ali zato su rakovi i škampi bili daleko bolji od onih koje sam kušao u Bostonu, a koštali su oko četvrtine cijene koju bih tamo morao platiti.

Sjedili smo na stražnjem trijemu, u sjeni, s pogledom na močvaru od morske trave i žućkaste vode, koja se protezala nekih pedeset metara do stražnjeg zida jednog, eh, strip-kluba. Uto se na ogradu trijema spustila bijela ptica, nogu dugačkih poput Angienih i isto takva vrata, i zagledala se u našu hranu.

— Isuse — rekla je Angie. — Koji je to vrag?

— To je bijela čaplja — rekao sam. — Bezopasna je.

— Kako znaš što je to?

— *National Geographic*.

— Ah. Jesi li siguran da je bezopasna?

— Angie — rekao sam.

Stresla se. — Ja nisam djevojka sa sela. Ubij me. Bijela čaplja je skočila s ograde i sletjela kraj mog lakta, a tanku je glavu položila tik uz moje rame.

— Isuse Kriste — rekla je Angie.

Uzeo sam rakovu nožicu s tanjura i bacio je preko ograde, a čapljinu me krilo udarilo u uho kad je ova odletjela preko ograde da zaroni u vodu po hranu.

— Krasno — rekla je Angie. — Sad si je ohrabrio. Podigao sam tanjur i čašu. — Dođi.

Pošli smo unutra, i tu proučili kartu, dok je čaplja, koja se u međuvremenu vratila, zurila u nas kroz staklo. Kad smo otprilike shvatili gdje smo i kuda nam valja poći, sklopili smo kartu i dovršili ručak.

— Misliš li da je živa? — rekla je Angie.

— Ne znam — rekao sam.

— A Jay — rekla je. — Misliš li da je pošao ovamo za njom?

— Ne znam.

— Ne znam ni ja. Ne znamo baš mnogo, zar ne?

Gledao sam čaplju kako proteže svoj dugački vrat kako bi me bolje vidjela kroz staklo.

— Ne — rekao sam. — Ali brzo učimo.

17

Nitko koga smo pitali u Courtyard Marriottu nije prepoznao bilo Jeffa Pricea bilo Desiree sa slika koje smo im pokazali. Bili su u to potpuno sigurni; ako ni zbog čega drugoga, ono zato što su im Puzo i gospodin Cushing pokazali iste slike pola sata prije nego smo stigli. Puzo, taj licemjerni mali prdonja, čak nam je ostavio i poruku kod recepcionera u Marriottu, umoljavajući nas da se nacrtamo u baru hotela Harbor u osam sati.

Raspitali smo se u još nekoliko hotela u istom dijelu grada, ali dobili smo jedino začuđene poglede kao odgovor, pa smo se vratili na otok Harbor.

— Ovo nije grad za nas — rekla je Angie dok smo se spuštali dizalom do bara.

— Jok.

— Izludjet ću. Nismo ni trebali dolaziti ovamo. Ne znamo kome da se obratimo, nikoga ne poznajemo, nemamo ni jednog prijatelja

ovdje. Možemo jedino šalabazati kao budale i svima pokazivati te glupe slike. Koji sos.

— Sos? — rekao sam.

— Da, sos — ponovila je.

— Oh — rekao sam. — *Sos*. Dobro da nisi rekla varivo s graškom.

— Daj, Patrick, začepi. — Izašla je iz dizala, a ja sam pošao za njom prema baru.

Bila je u pravu. Ovdje smo bili nepotrebni. Trag je bio pogrešan. Bilo je kretenoidno prijeći 2200 km samo zato što je kreditna kartica Jeffa Pricea bila upotrijebljena prije više od dva tjedna u nekom hotelu.

Ali Puzo se nije slagao s time. Našli smo ga u baru kako sjedi kraj prozora koji je gledao na uvalu, uz čašu za daiquiri koja je bila ispunjena nekom abnormalno plavom mješavinom. Plastična ružičasta žličica u čaši bila je oblikovana kao flamingo. Sam stol ugnijezdio se između dviju plastičnih palmi. Konobarice su bile odjevene u bijele košulje koje su svezale tik ispod grudi, a crne biciklističke gaćice od likre bile su tako pripijene da nije trebalo dugo tražiti crt u ruba gaćica, odnosno njezino nepostojanje.

Ah, zemaljskog li raja. Samo je falio Julio Iglesias. A imao si osjećaj da frajer samo što nije stigao.

— Vjerujem da ćemo još naići na neke plodove — rekao je Puzo.

— Našli ste ih u vašem koktelu? Ah, mislite na našu potragu? — rekla je Angie.

— I jedno i drugo. — Nosom je zaobišao flaminga i srknuo piće, potom je uzeo ubrus i obrisao plavi brk što mu je ostao na usni. — Sutra ćemo se razdvojiti i pretražiti sve hotele i motele u Tampi.

— A kad tamo ne nađemo ništa?

Posegnuo je rukom u zdjelu lješnjaka pred sobom. — Pretražit ćemo sve hotele i motele u St. Petersburgu.

Tako je i bilo.

Tri dana pretraživali smo Tampu, zatim St. Petersburg. Otkrili smo da neki dijelovi tih gradova i nisu tako kičasti kakvim nam se učinio otok Harbor, ni tako ružni kakva je bila vožnja niz Dale Mabry. Hyde Park u Tampu i Old Northeast u St. Peteu bili su zapravo prilično privlačni, s popločanim ulicama, starim južnjačkim kućama s trijemom oko cijele građevine i čvornatim, prastarim stablima bengalske smokve pod čije se krošnje moglo skloniti sa sunca. Plaže su u St. Peteu također bile krasne — ako čovjek zatvori jedno oko nad mušičavim dečkima i curama koje briju Blue Hair, i znojnim farmerima na biciklima.

Eto, našli smo i nešto lijepo.

Ali zato nismo našli ni Jeffa Pricea ni Desiree, a još manje Jaya Beckera.

A cijena koju smo morali platiti za svoju paranoju, ako se to može tako nazvati, također je postala previsoka. Svake večeri parkirali bismo celicu na nekom drugom mjestu, svako jutro tražili bismo po njoj uređaje za praćenje, bez rezultata. Prislušivača nas nije bilo strah, jer radilo se o kabrioletu, i vjetar, radio (ili jedno i drugo zajedno) prekrili bi zvuk našeg razgovora, da smo odlučili razgovarati u autu.

Pa opet, bio je to čudan osjećaj — biti svjestan tuđih očiju i ušiju, kao da smo zarobljeni u kakvom filmu koji svi gledaju osim nas.

Trećeg dana Angie se spustila do hotelskog bazena da još jednom iščita sve što smo prikupili o tom slučaju, a ja sam ponio telefon na balkon, provjerio nema li prislušivač, i nazvao Richieja Colgana u redakciju *Boston Tribunea*.

Podigao je slušalicu i, čuvši moj glas, pustio me da čekam jer je imao nekoga na drugoj liniji. Koji tip, majke mi.

Šest katova niže Angie je ustala s ležaljke, skinula sive hlačice i bijelu majicu, i ostala u crnom bikiniju.

Trudio sam se da je ne gledam. Ali čovjek je slab. Muškarac još više.

— Što radiš? — rekao je Richie.

— Nećeš mi vjerovati kad ti kažem.

— Iskušaj me.

— Promatram svoju partnericu kako štrca kremu za sunčanje po nogama.

— Sereš.

— Da bar — rekao sam.

— Jel' ona zna da viriš?

— Još najbolje da zna.

Uto je Angie okrenula glavu i pogledala gore prema mom balkonu.

— Upravo me uhvatila in flagranti — rekao sam.

— Sad će biti krvavo.

No, čak i na ovolikoj razdaljini, mogao sam vidjeti kako mi se nasmiješila. Ostala je još načas licem okrenuta prema meni, a onda je lagano zavrtjela glavom i vratila se svom poslu, trljajući ulje u listove.

— Isuse — rekao sam. — Ovdje je vruće kao u pećnici.

— Gdje ste? Rekao sam mu.

— Imam novosti za tebe — rekao je.

— Da čujem.

— Oporavak od boli, dioničko društvo, podigao je tužbu protiv *Tribunea*.

Zavalio sam se u stolac. — Zar si već objavio priču?

— Ne — rekao je. — U tome je stvar. Istraživanja koja sam proveo bila su uistinu krajnje diskretna. Jednostavno nisu nikako mogli saznati da se raspitujem o njima.

— Ali sad znaju.

— Jest. I ne zajebavaju se, znaš. Vode nas na federalni sud zbog povrede privatnosti, međudržavne krađe...

— Međudržavne? — rekao sam.

— Naravno. Mnogi njihovi klijenti ne žive nužno u državi Massachusetts. Na onim su disketama fajlovi o klijentima s čitavog Sjeveroistoka i Srednjeg zapada. Tehnički, Angie je ukrala *podatke* iz različitih dijelova zemlje.

— Dobro su se domislili.

— Nego što. Naravno, još moraju dokazati da su te diskete kod mene i još gomilu drugih sranja, ali siguran sam da nekog suca drže u šaci, jer je danas u deset sati ujutro mom uredniku iz vedra neba dospio sudski nalog kojim mu se zabranjuje objavljivanje bilo kakvog članka o Oporavku od boli koji bi bio u vezi s podacima koji se nalaze na tim disketama.

— Onda ih držiš u šaci — rekao sam.

— Kako to?

— Oni ne mogu dokazati što je na tim disketama ako one nisu kod njih. Čak i ako sve imaju pohranjeno na hard disku, ne mogu dokazati da je ono što je na hard disku nužno ono isto što je na disketama. Zar ne?

— Točno. Ali u tome je sva ljepota naloga. Mi ne možemo dokazati da ono što namjeravamo objaviti *ne potječe* s tih disketa. Naravno, osim ako nismo dovoljno glupi da ih iznesemo na vidjelo, a u tom slučaju su ionako neupotrebljive.

— Kvaka 22.

— Bingo.

— Pa ipak — rekao sam — imam osjećaj da proizvode maglu, Rich. Ako nisu u stanju dokazati da su diskete kod tebe, i da ti uopće znaš za te diskete, prije ili kasnije neki će sudac utvrditi da im tužba stoji na staklenim nogama što se tiče zakonitosti.

— Još nismo našli tog suca o kojem govoriš — rekao je Richie. — Što znači da ćemo morati uložiti priziv, možda ići do federalnog višeg suda. Što zahtijeva puno vremena. Za to vrijeme moram trčkarati okolo i neovisno o disketama tražiti izvore iz kojih ću potkrijepiti podatke koji su na njima. Oni nas šišaju, Patrick. Upravo tako. I uspijeva im.

— Kako to?

— Ne znam. Kao što ne znam kako su me nanjušili tako brzo.

Kome si rekao?

— Nikome.

— Sereš.

- Richie — rekao sam. — Nisam rekao ni svom klijentu.
- Tko ti je klijent, kad smo već kod toga?
- Rich — rekao sam. — Molim te. Nastala je duga stanka na liniji. Kad je opet progovorio, glas mu se pretvorio u šapat. — Znaš li ti što je sve potrebno da bi se potkupilo federalnog suca?
- Gomila novaca.
- Gomila novaca — rekao je — i golema moć, Patrick. Pokušavao sam pronaći navodnu glavu Crkve Istine i Objave, tip se zove P. F. Nicholson Kett...
- Bez zajebancije? To mu je puno ime?
- Aha. Zašto?
- Ništa — rekao sam. — Kakvo glupo ime.
- Eto. Uglavnom, P. F. Nicholson Kett je nešto poput boga, gurua i velikog svećenika u jednom pakovanju. I nitko ga nije vidio više od dvadeset godina. On šalje poruke preko svojih podređenih, navodno sa svoje jahte negdje na obalama Floride. On...
- Floride — rekao sam.
- Jest. Slušaj, mislim da je tip čista fikcija. Mislim da je odavno umro, a nije ni bio bogzna što. Bio je samo maska koju je netko postavio na čelo Crkve.
- A lice pod maskom je tko?
- Ne znam — rekao je. — Ali sigurno nije P. F. Nicholson Kett. Tip je bio kretenoid. Bivši redaktor u reklamnoj tvrtki iz Madisona u Wisconsinu, koji je pisao scenarije za porniće pod lažnim imenom kako bi spojio kraj s krajem. Tip je jedva znao napisati svoje vlastito ime. Ali vidio sam ga na snimkama, i tip je imao karizmu. Imao je i onaj pogled u očima kakav imaju svi fanatici, napola pun žarke vjere, napola u komi u krevetu. Tako je netko uzeo tog zgodnog tipa s karizmom i stavio mu oltar pod guzicu da posluži kao bog na sklapanje. A taj netko, u to sam siguran, isti je tip koji me sad jebe po sudovima.
- S njegove strane linije odjednom su telefoni zazvonili sve u šesnaest.

— Nazovi me kasnije. Gori mi pod petama.

— Bok — rekao sam, ali već je poklopio slušalicu.

Kad sam izašao iz hotela na stazu koja je krivudala kroz vrt zasađen palmama i nezgrapnim australskim borovima, vidio sam kako Angie sjedi na ležaljci, s rukom nad očima kako bi se zaštitila od sunca, i gleda u nekog mladog tipa koji je stajao nad njom u tako sitnim narančastim kupaćima da bi usporedba sa smokvinim listom bila uvreda za smokvu.

Drugi tip u plavim kupaćima sjedio je s druge strane bazena promatrajući ih, i prema smiješku na njegovim usnama pretpostavio sam da je frend Narančastih Kupaćih.

Narančaste Kupaće je držao napola punu bocu Corone uz ulašten bok, s limetom koja je plutala u pjenu. Prilazeći, čuo sam ga kako govori: — Znaš biti i pitoma, zar ne?

— Znam biti i pitoma — rekla je Angie. — Jednostavno nisam sad raspoložena za to.

— Raspoloži se, treba moja. Ovo ti je zemlja radosti i sreće. Treba. Koji gaf.

Angie se pomakla u ležaljci i položila fascikl s bilješkama o slučaju na tlo kraj ležaljke. — Zemlja radosti i sreće?

— Aha! — Tip je gucnuo svoju Coronu. — Hej, zašto ne nosiš naočale za sunce?

— Zašto bih?

— Da zaštitiš te slatke okice.

— Sviđaju ti se okice? — rekla je, s prizvukom u glasu koji sam već jednom čuo. Kidaj, htio sam doviknuti tipu. Kidaj, kidaj dok nije kasno.

Naslonio je pivo na bok. — Aha. Okice od mice-mace.

— Mice-mace?

— Male dlakave mačkice — rekao je i nagnuo se prema njoj.

— Sviđaju ti se mačkice?

— Obožavam ih. — Nasmiješio se.

— Onda svakako pođi u najbližu trgovinu sa životinjama i kupi si jednu — rekla je. — Jer imam dojam da je to jedina dlakava mica-maca koja će ti večeras ležati na krevetu. — Podigla je fascikl i smjestila ga u krilo. — Kužiš?

Zakoračio sam sa staze na pločice oko bazena. Narančaste Kupaće je ustuknuo, zabacio glavu, a ruka mu se tako zgrčila oko Corone da su mu zglobovi pocrvenjeli.

— Otkud samo izvlačiš te provale? — Nasmiješio sam joj se veselo.

— Hej, partneru — rekla je Angie. — Došao si mi se pridružiti unatoč pasjoj vrućini. Dirnuta sam. I, ne lezi vraže, čak nosiš *kratke hlače*.

— Kako napreduje slučaj? — Čučnuo sam kraj njezine ležaljke.

— Nema ništa novo. Ali blizu sam. Osjećam to.

— Sereš.

— U redu. Predajem se. — Isplazila mi je jezik.

— Slušaj...

Podigao sam pogled. Narančaste Kupaće je stajao ponad nas i tresao se od bijesa, upirući prstom u Angie.

— Još uvijek si tu? — rekao sam.

— Slušaj — ponovio je.

— Da? — rekla je Angie.

Prsni mišići napinjali su mu se i stezali, a bocu s pivom držao je sad uz rame.

— Da nisi ženska, ja bih sada...

— Bio u bolnici'— rekao sam. — A i ovako, ne znaš s kim imaš posla.

Angie se uzdigla na ležaljci i zagledala se u njega.

čulo se kako mu zrak struji kroz nosnice. Odjednom se okrenuo na petama i vratio svom kompanjonu. Nešto su si došaptavali, i naizmjenice zurili u nas.

— Imaš li dojam da se moj karakter baš ne uklapa u ovo mjesto?

— rekla je Angie.

Odvezli smo se do Rakove brvnare na objed. Opet.

U ta tri dana Rakova brvnara nam je postala drugi dom. Rita, konobarica od kojih četrdeset i pet godina, koja je nosila izlizani crni kaubojski šešir, mrežaste čarape ispod skraćenih traperica i pušila *cheeroot*, postala je naša prva ovdašnja prijateljica. Gene, njezin šef i glavni kuhar u Rakovoj brvnari, bio je na najboljem putu da se također sprijatelji s nama. A bijela čaplja koju smo sreli prvoga dana

— ona se zvala Sandra, i bila je vrlo pristojna sve dok je netko ne bi počastio pivom.

Sjedili smo vani na doku i promatrali kako se nebo, za još jednog kasnog poslijepodneva, oblači u tamnu narančastu boju, dok je s močvare dopirao vonj soli i (nažalost) močvarnog plina, a topli vjetar mrsio nam kosu i strujio kroz zvončiće obješene o stupovlje, i prijetio da će nam baciti fascikl u mliječnobijelu vodu.

Na drugom kraju doka četvero je Kanadana, kože boje orandžade, u ružnim košuljama s cvjetnim motivom, žderalo prženu hranu s pladnja i bučno raspravljalo o tome kako su izabrali opasnu državu za odmor, u kojoj im mogu ukrasti auto.

— Najprije ona droga na plaži, jal nije tako? — rekao je jedan od njih.

— Onda ta nesretna djevojka.

"Droga na plaži" i "nesretna djevojka" bile su u svim lokalnim vijestima posljednja dva dana.

— Jes bal. Jes baš — kokodakala je jedna od žena iz skupine. — Isto kao da smo u Miamiju, i nikako drugojačije, jes.

Ujutro po našem dolasku, neki su članovi Metodističkog društva podrške udovicama iz Michigana, koji su ovdje provodili praznike, šetali plažom u Dunedinu, kad su uočili plastične vrećice razasute obalom. Vrećice su bile male i debele i, kako se pokazalo, ispunjene heroinom. U podne ih je još nekoliko isplivalo na plaže u Clearwateru i St. Petersburgu, a prema nepotvrđenim izvorima, neke su se pojavile čak u Homosassi na sjeveru i na otoku Marco na jugu. Prema nagađanjima Obalne straže, oluja koja je bješnjela nad

Meksikom, Kubom i Bahamima vjerojatno je potopila brod koji je prevozio heroin, ali dosad još nije pronađena olupina tog broda.

Priča o "nesretnoj djevojci" objavljena je jučer u vijestima.

Nepoznata žena usmrćena je iz vatrenog oružja u motelskoj sobi u Clearwateru. Pretpostavlja se da je ubijena sačmaricom, a pucano joj je u lice iz takve blizine da je identifikacija znatno otežana.

Glasnogovornik policije izvijestio je također da je tijelo žene bilo "unakaženo", ali je odbio pružiti daljnje pojedinosti. Dob žrtve kretala se između osamnaest i trideset godina, a clearwaterska policija sad ju je pokušavala identificirati prema otisku zubi.

Prva misao koja mi je sinula kad sam čuo vijest bila je: *Sranje.*

Desiree. Ali kad sam provjerio u kojem je dijelu Clearwatera pronađeno tijelo i kad sam čuo šifrirani jezik kojim su o njoj govorili u sinoćnjem dnevniku, shvatio sam da je žrtva vjerojatno bila prostitutka.

— Tako ti je to — rekao je jedan od Kanadanina. — Ovdje ti je kao na Divljem zapadu. To ti je tako, prijatelju moj.

— Dobro kažeš, Bobe — rekla je njegova žena i umočila čitavu pohanu kirnju u tartar-umak.

Primijetio sam i sam da je ovo čudna savezna država, ali nekako mi je već prirasla srcu. Zapravo, prirasla mi je srcu Rakova brvnara.

Zavolio sam Sandru, Ritu i Genea, kao i dva znaka što su visjela iza bifea i na kojima je pisalo: "Ako vam se toliko sviđa kako se to radi u New Yorku, samo izvolite: Cesta 1-95 Sjever" i "Kad budem star, preselit ću se u Kanadu i voziti 40 na sat".

Nosio sam majicu bez rukava i kratke hlače, a umjesto uobičajene boje krede za ploču, koža mi je sretno poprimila bež nijansu. Angie je nosila gornji dio crnog bikinija i šareni sarong, tamnu kosu podigla je i svezala, a kestenjasti preljevi u kosi postali su joj svjetliji.

Ako sam ja uživao na suncu, njoj su ova protekla tri dana bila bogomdana. Kad bi smetnula s uma svoje nezadovoljstvo našom potragom, ili kad bismo se našli na kraju još jednog uzaludnog

dana, izgledalo je kao da se proteže, cvate i razvlači u vrućini, među mangrovima, modrim morem i slanim zrakom. Nije više nosila cipele, osim kad bismo se aktivno bacili u potragu za Desiree ili Jeffom Priceom, i znala se navečer odvesti do plaže kako bi sjedila u automobilu i slušala zvuk valova, i čak je izbjegavala krevet u svom apartmanu, i noću radije ležala u bijeloj mreži za spavanje na balkonu.

Pogledao sam je u oči, i uzvratila mi je smiješkom u kojem se odražavala i turobna spoznaja i duboka znatiželja.

Sjedili smo tako neko vrijeme dok su nam osmjesi nestajali s lica a oči i dalje bile prikovane, i tražili jedno drugom u licu odgovore na pitanja koja još nisu bila izgovorena.

— Problem je u Philu — rekla je i pružila mi ruku preko stola. — Među nama, činilo se kao svetogrđe da... znaš već.

Kimnuo sam glavom.

Osjetio sam joj pješčano stopalo na svojem. — Žao mi je ako sam te povrijedila.

— Nisi — rekao sam. Podigla je obrvu.

— Nisi me povrijedila — rekao sam. — Već rastužila. Tu i tamo.

Zabrinuo sam se.

Prinijela je moju ruku svom obrazu i sklopila oči.

— A ja mislila da vas dvoje surađujete, kad tamo, ljubite se — uskliknuo je ženski glas.

— To — rekla je Angie, sklopljenih očiju — mora biti Rita. I doista.

Rita nam je, sa svojim kilometarskim šeširom i čarapama od ribarske mreže (danas su bile crvene na redu) donijela rakove i škampe. Ritu je oduševljavalo to što smo istražitelji. Htjela je znati sve o nama: koliko smo oružanih obračuna doživjeli, koliko jurnjava automobilom, koliko smo negativaca ubili.

Stavila nam je tanjure na stol, a kad je podigla vrč s pivom s fascikla kako bi negdje odložila plastični pribor za jelo, topli je vjetar zahvatio fascikl zajedno s plastičnim viljuškama i bacio ih na tlo od dasaka.

— Opa — rekla je.

Ustao sam da joj pomognem, ali bila je brža. Pokupila je fascikl sa zemlje i zatvorila ga, a jednu fotografiju, koja je zalutala, šćepala palcem i kažiprstom baš kad je poletjela sa zemlje prema ogradi u naletu vjetra. Okrenula nam se i nasmiješila, još uvijek svinute lijeve noge kao kad je skočila za fotografijom.

— Odabrala si krivo zanimanje — rekla je Angie. — Trebala si igrati za Yankeeje.

— Bila sam s jednim tipom iz Yankeeja — rekla je, gledajući fotografiju koju je uhvatila. — Em tanak, em kratak, em opsjednut mojim...

— Samo naprijed, Rita — rekao sam. — Nemoj se sramiti.

— Hej — rekla je, očiju prikovanih za fotografiju. — Hej — ponovila je.

— Što?

Predala mi je fascikl i fotografiju, i otrčala s doka u restoran.

Pogledao sam fotografiju koju je uhvatila.

— U čemu je stvar? — rekla je Angie. Predao sam joj fotografiju.

Rita se trkom vratila na dok i uručila mi novine. Bilo je to današnje izdanje *St. Petersburg limesa*, koje je otvorila na sedmoj stranici.

— Pogledajte — rekla je, teško dišući. Prstom je pokazala na članak u donjem dijelu stranice.

Naslov je glasio: UHIĆEN ČOVJEK OSUMNJIĆEN ZA UBOJSTVO U BRADENTONU.

čovjek se zvao David Fischer, a zadržan je radi ispitivanja oko smrti muškarca koji je pronađen mrtav u motelskoj sobi u Bradentonu, izboden nožem. Pojednosti u članku bile su tek površne, ali stvar nije bila u tome. Čim sam pogledao sliku Davida Fischera, znao sam zašto mi je Rita donijela novine.

— Isuse — rekla je Angie kad je ugledala sliku. — Pa to je Jay Becker.

18

Da bismo došli do Bradentona, uputili smo se Cestom 275 na jug kroz St. Petersburg, a zatim se uspeli na čudovišni most zvan Sunshine Skyway, koji se protezao preko Meksičkog zaljeva i povezivao predio Tampe i St. Peterburga s kopnom na kojemu leže Sarasota i Bradenton.

Most je imao dva vezivna krila između stupova, koja su naizgled bila oblikovana kao leđne peraje. Izdaleka, kad je sunce tonulo u more a nebo se oblačilo u purpur, te peraje izgledale su kao obojene u zagasito zlatnu boju, ali kako smo se približavali samome mostu, shvatili smo da su krila složena od niza žutih sipki što se sklapaju u sve manje i manje trokute. U podnožju šipki stajala su svjetla koja su, skupa sa suncem na zalasku, tim velikim perajama davala zlatni preljev.

Isuse, zaista su zaljubljeni u boje ovdje dolje u Floridi.

— "Neidentificirani muškarac" — čitala je Angie iz novina — "oko trideset godina, pronađen je kako leži na trbuhu na podu svoje sobe u motelu Otok s palmama, sa smrtnom ubodnom ranom u trbuhu. Osumnjičeni, David Fischer (41), uhićen je u svojoj sobi, koja se nalazila pokraj žrtvine. Policija je odbila komentirati mogući motiv ubojstva, kao i otkriti pojedinosti oko uhićenja Davida Fischera." Prema podacima iz novina, Jay je pritvoren u Bradentonskom okružnom zatvoru u očekivanju saslušanja, koje se imalo održati kasnije tog dana.

— Što se to ovdje događa? — rekla je Angie dok smo izlazili s mosta, a purpurno nebo presvlačilo se sve tamnijim bojama.

— Hajde da pitamo Jaya — rekao sam.

Izgledao je grozno.

Tamnospreda kosa bila je prošarana sjedinama kojih prije nije bilo, a kolobari oko očiju tako su mu otekli, kao da tjedan dana nije spavao.

— Je li to Patrick Kenzie sjedi preda mnom, ili je to možda Jimmy Buffett? — Slabašno mi se nasmiješio ulazeći u prostoriju za posjete, te podigao slušalicu s druge strane pregrade od pleksiglasa.

- Jedva si me prepoznao, zar ne?
- Skoro si posve preplanuo. Nisam znao da je moguće s vama, bljedunjavim Keltima.
- U stvari — rekao sam — to je šminka.
- Jamčevina iznosi sto somova — rekao je sjedajući sa svoje strane pregrade i pritisnuo slušalicu između brade i ramena kako bi zapalio cigaretu. — Dobro sam i prošao, mogli su odrediti i milijun dolara. Tip koji jamči za mene zove se Sidney Merriam.
- Otkad pušiš?
- Odnedavno.
- Ljudi u tvojoj dobi obično prestaju, a ne počinju. Namignuo mi je. — Ne robujem navikama.
- Sto somova — rekao sam.
- Kimnuo je glavom i zijevnuo. — Pet, petnaest, sedam.
- Molim? — rekao sam.
- Pretinac broj 12.
- Gdje? — rekao sam.
- Bob Dylan u St. Peteu — rekao je.
- Što?
- Skuži više, Patrick. Snaći ćeš se.
- Bob Dylan u St. Peteu — rekao sam.
- Svrnuo je pogled preko ramena i pogledao vitkog, mišićavog stražara s očima poput čegrtuše.
- Pjesme — rekao je. — Ne ploče.
- Kužim — rekao sam, premda zapravo još nisam skužio. Ali imao sam povjerenja u njega.
- Dakle, poslali su tebe — rekao je, tužno se smiješeći.
- Koga drugoga? — rekao sam.
- Baš. U pravu si. — Zavalio se u stolac, a pod neumoljivim fluorescentnim svjetlom iznad naših glava jasno se vidjelo koliko je smršavio u dva mjeseca otkako sam ga posljednji put sreo. Lice mu je bilo poput lubanje.
- Nagnuo se prema meni. — Izvuci me odavde, kompa.

— Hoću.

— Večeras. Sutra ćemo na pseće utrke.

— Ah, da?

— Aha. Uložio sam pedesetku na prekrasnog hrta. Kužiš? Sigurno sam opet izgledao zbunjeno, ali rekao sam: —

Naravno.

Nasmiješio se, usana ispucalih od sunca. — Računam na to.

Sjećaš se onih zgodnih otisaka Matisseovih slika, koje smo jednom vidjeli u Washingtonu? Oni su dosta kratkog vijeka.

Tek trideset sekundi nakon što sam zurio u njega uspio sam shvatiti što želi reći.

— Vidimo se uskoro — rekao sam.

— Večeras, Patrick.

Angie je vozila natrag preko mosta dok sam proučavao kartu St. Petersburga koju smo kupili na benzinskoj stanici.

— Dakle, boji se da mu otisci neće dugo trajati? — rekla je Angie.

— Da. Jednom mi je pričao da si je, u vrijeme dok je radio za FBI, stvorio lažni identitet. Pretpostavljam da je to taj David Fischer. Ima prijatelja u Odjelu za otiske prstiju u Quanticu, tako su mu otisci prstiju dvaput zavedeni u dokumentaciju.

— Dvaput?

— Aha. To nije pravo rješenje, tek zakrpa. Ako mjesna policija pošalje njegove otiske u Quantico, taj njegov prijatelj programirao je računalo da izbací ime Davida Fischera. Ali samo za nekoliko dana. Zatim mu prijatelj, da ne bi izgubio posao, mora nazvati policijsku upravu i reći: "Računalo mi izbacuje čudne stvari. Otisci koje ste poslali također odgovaraju jednom Jayu Beckeru, koji je radio za nas." Shvaćaš, Jay zna da, ako se uvali u kakav sos, jedina mu je nada da dobije jamčevinu i klisne.

— Drugim riječima, sudjelujemo u pomaganju pri bijegu uz jamčevinu.

— Ne mogu nam to dokazati na sudu — rekao sam.

— Je li on vrijedan toga? Pogledao sam je. — Jest.

Ušli smo u St. Petersburg. Rekao sam: — Nabroji mi neke pjesme Boba Dylana.

Pogledala je kartu u mom krilu. — "Glavna cesta 61".

— Jok.

— "Šeširić od leopardove kože". Namrštio sam se.

— Što? — rasrdila se. — Hajde dobro, "Četvrta je ulica prava".

Zagledao sam se u kartu. — Ti si čudesna — rekao sam. Podigla je ruku kao da drži kasetofon. — Možeš li to ponoviti?

Četvrta ulica u St. Petersburgu protezala se s jednog kraja grada na drugi. Najmanje trideset kilometara. S mnogo, mnogo pretinaca na svom putu.

Ali samo je jedna postaja Greyhoundovih autobusa.

Zaustavili smo auto na parkiralištu, i Angie me pričekala u autu dok sam ja pošao unutra, pronašao pretinac broj dvanaest i okrenuo broj na bravi. Vrata su škljocnula i otvorila se isprve, te sam izvadio iz pretinca kožnu sportsku torbu. Čvrsto sam je uhvatio, ali nije bila jako teška. Mogla je, po težini, biti ispunjena i odjećom, ali odlučio sam da ću je pregledati tek u autu. Zaključao sam pretinac i izašao iz terminala, ušao u auto.

Angie je izašla autom na Četvrtu cestu, pa smo se provezli nečim što je izgledalo poput sirotinjske četvrti. Rulja je ljenčarila na suncu i tjerala muhe, klinci su se skupljali u grupicama po uglovima, a pola je uličnih svjetala bilo polupano.

Položio sam torbu u krilo i otvorio patent. Zurio sam u nju punu jednu minutu.

— Vozi malo brže — rekao sam Angie.

— Zašto?

Pokazao sam joj sadržaj torbe. — Zato što ovdje unutra ima najmanje dvjesto tisuća dolara. Pritisnula je do daske.

— Isuse, Angie — rekao je Jay — kad sam te posljednji put vidio, izgledala si kao kakva Švedanka kojoj je Morticia Addams modna dizajnerica, a sad izgledaš kao prava otočanka.

Zatvorski službenik je dodao Jayu formular preko pulta. Angie je rekla: — Stari šarmer, ha?

Jay je potpisao formular i vratio ga. — Bez zajebancije. Nisam znao da koža bjelkinje može tako preplanuti.

Službenik je rekao: — Vaši osobni predmeti — i isprazio tvrdi kuvertu na pult.

— Oprezno — rekao je Jay kad mu je sat tresnuo na pult. — To je Piaget.

Službenik je razdraženo otpuhnuo. - Jedan sat. *Pi-ja-get*. Jedna kvačica za novac, zlatna. Šest stotina sedamdeset pet dolara u gotovini. Jedan zlatni lančić. Trideset osam centi u kovanicama... Dok je službenik provjeravao svaki od preostalih predmeta i dodavao ih Jayu preko pulta, Jay se naslonio o zid i zijevnuo. Oči su mu plovile s Angiena lica do njezinih nogu, a onda natrag preko skraćениh traperica i gornjeg dijela trenirke, kojoj su rukavi odrezani na laktovima.

Rekla je: — Želiš li da se okrenem kako bi mi mogao milo gledati pozadinu?

Slegnuo je ramenima. — Bio sam u zatvoru, gospođo, imajte razumijevanja.

Zavrtjela je glavom i pogledala u pod, skrivajući smiješak pod kosom koja joj je pala preko lica.

Bilo je neobično gledati ih kako zauzimaju sličan prostor, sad kad sam znao nešto o njihovoj zajedničkoj prošlosti. Jay je uvijek vrebao na lijepe žene poput gladnog vuka, ali žene se uglavnom nisu vrijeđale, već su ga doživljavale kao bezopasnog i pomalo šarmantnog, ako ni zbog čega drugoga, ono zato što je Jay u takvim trenucima bio potpuno iskren, kao kakav pubertetlija. Ali u njegovom se pogledu večeras naziralo nešto više. Dok je gledao u

moju suradnicu, na Jayevu se licu ocrtavala potištenost kakvu još nikad nisam vidio, dojam iscrpljena i razočarana čovjeka.

Ona kao da je to također zamijetila, i usne su joj se skupile u neobičan izraz.

— Sve u redu? — rekla je.

Jay se odgurnuo od zida. — Sa mnom? Da.

— Gospodine Merriam — rekao je službenik Jayevu jamcu — potpišite, molim vas, ovdje i ovdje.

Gospodin Merriam bio je sredovječan čovjek u sivkastom trodijelnom odijelu, koji se trudio da ostavi dojam otmjena južnjačkog gospodina, ali u njegovu sam govoru osjetio tragove akcenta New Jerseyja.

— Jes, uvijek ji' tako potpisivan — rekao je, a Jay je zakolutao očima. Potpisali su papire, pa je Jay pokupio preostale prstenove i zgužvanu svilenu kravatu, spremio prstenje u džep, a kravatu labavo svezao oko ovratnika svoje bijele košulje.

Izašli smo iz postaje i čekali na parkiralištu da drot doveze Jayev automobil pred ulaz.

— Ovdje ti dopuste da voziš? — rekla je Angie.

Jay je požudno udahnuo vlažan noćni zrak. — U ovim su krajevima vrlo ljubazni. Nakon što su me ispitali u motelu, neki stari pristojni drot pitao me ako mi ne bi bilo teško otpratiti ga do postaje kako bi mi postavio par pitanja. Čak je rekao: "Ja bi van bija jako zahvalan ka biste našli malo vrimena za nas, gospon", ali zapravo me uopće nije molio, shvaćate.

Merriam je utisnuo Jayu posjetnicu u ruku. — Gospon, ako bi van ikad opet zatribala kakva usluga od mene, kako bi reka, bija bi...

— Dogovoreno. — Jay mu je istrgnuo posjetnicu iz ruke i zagledao se u prigušene plave krugove što su treperili oko žutih uličnih svjetala na rubovima parkirališta.

Merriam je stisnuo ruku najprije meni, zatim Angie, i odgegao se ukočenim korakom iskusnog pijanca (ili pak pijanca s tvrdom stolicom) do svog karmann ghia kabrioleta s ulupljenim vratima

suvozača. Auto je stao prije nego je uspio napustiti parkiralište, i gospodin Merriam je posramljeno pognuo glavu dok mu nije uspjelo opet ga pokrenuti i izaći na glavnu cestu.

Jay je rekao: — Da se vas dvoje niste pojavili, bio bih poslao *njega* na Greyhoundovu stanicu. Možete li to zamisliti?

— Ako klisneš s jamčevine — rekla je Angie — nećeš li financijski upropastiti jadnog čovjeka?

Upalio je cigaretu i pogledao prema njoj. — Ne brini, Angie, sve sam isplanirao.

— Zato smo te i izvukli iz zatvora uz jamčevinu, Jay. Pogledao ju je, zatim mene, i nasmijao se. Bio je to kratak, tvrd zvuk, sasvim sličan lavežu. — Isuse, Patrick, jel' ti često ovako sere?

— Grubo izgledaš, Jay. Lošije nego ikad.

Protegao je ruke dok mu nisu zapucketali mišići između lopatica.

— Je li? Neka se istuširam i naspavam ko čovjek, i bit ću kao nov.

— Moramo se najprije negdje skloniti i porazgovarati — rekao sam.

Kimnuo je glavom. — Niste prešli 2200 km samo zato da biste se osunčali, iako ste baš lijepo preplanuli. Baš lijepo. — Okrenuo se i bez ustručavanja zagledao u Angieno tijelo, podignutih obrva. — Mislim, bože mili, Angie, opet ti velim, ta koža, mislim, boje kave u McDonald'su, tako ti boga. Sad bih te najradije...

— Jay — rekla je — misliš li prestati? Zajebi radnju, čovječe, dosta mi te je.

Trepnuo je i oslonio se o pete. — U redu — rekao je, hladno.

— Doista, kad si u pravu, onda si u pravu. A u pravu si, Angela. Stvarno si u pravu.

Pogledala me. Samo sam slegnuo ramenima.

— Što je pravo, pravo je — rekao je. — Što je pravo, to je pravo i gotovo.

Tad se pojavio crni mitsubishi 3000 GT, a u njemu su bila dva drota. Smijali su se dok su prilazili, a kotači su mirisali kao da je komad gume izgorio na njima.

— Zgodan auto — rekao je drot za volanom kad je izašao.

— Sviđa vam se? — rekao je Jay. — Jeste li izašli na kraj s njim?

Drot se zahihotao, gledajući u svog kolegu. — Izišli, baja, što ne bi izišli?

— Izvrsno. Volan nije stvarao probleme kod zaokreta?

— Hajde — rekla je Angie Jayu — penji se u auto.

— Volan je bija u redu — rekao je drot.

Njegov kolega je stajao uz mene kraj otvorenih vrata suvozača.

— Samo su mu osovine ka malo klimave, Bo.

— To stoji — rekao je Bo, koji je još uvijek stajao Jayu na putu pred ulazom u auto. — Ja bi da pregledat homokinetičke zglobove kod mehaničara.

— Dobra ideja — rekao je Jay.

Drot se nasmiješio i maknuo Jayu s puta. — Vozite ga oprezno, gospon Fischer.

— Zapamtite — rekao je njegov kolega. — Auto je, nije igračka za dicu.

Obojica su se nasmijala na to i popela se stepenicama u postaju.

Nije mi se sviđao pogled u Jayevim očima, ni cjelokupno njegovo držanje otkako je pušten iz zatvora. Izgledao je paradoksalno izgubljen i odlučan, prepušten sudbini i usredotočen — ali bila je to neka gnjevna usredotočenost, puna inata.

Uskočio sam u suvozačevo sjedalo. — Vozit ću se s tobom.

Nagnuo se unutra. — Bilo bi mi draže da vozim sam.

— Zašto? — rekao sam. — Pa idemo na isto mjesto. Zar ne, Jay?

Idemo razgovarati.

Napućio je usne i glasno puhnuo kroz nos, a onda mi uputio iscrpljen pogled.

— Dobro — rekao je napokon. — Može. Zašto ne. Ušao je i upalio auto, a Angela se zaputila prema čelici.

— Veži se — rekao je.

Poslušao sam ga, a on je odjednom ubacio u prvu i pritisnuo do daske, zatim u djeliću sekunde prebacio u drugu dok mu je zapešće već bilo svinuto za naglo prebacivanje u treću. Preskočili smo malu kosinu na izlazu s parkirališta, i Jay je prebacio u četvrtu dok su kotači još bili u zraku.

Poveo nas je u neki restoran u centru Bradentona, koji je radio cijelu noć. Okolne ulice bile su puste, bez ijednog traga ljudskih bića, kao da ih je neutronska bomba pogodila sat prije našeg dolaska. Prazna, crna stakla prozora na malobrojnim neboderima i javnim zgradama koje su okruživale restoran zurila su u nas.

U restoranu je bilo malo ljudi, po svemu sudeći noćne ptice — trio kamiondžija koji su za pultom očijukali s konobaricom, usamljeni stražar sa značkom nekakve Palmetto Optics na ramenu, koji je čitao novine dok mu je lonac kave pravio društvo, dvije bolničarke u izgužvanim kutama, i prigušeni, umorni glasovi dva odjeljka dalje od nas.

Naručili smo dvije kave, dok je Jay naručio pivo. Načas smo proučili jelovnik. Kad se konobarica vratila s napitcima, svi smo naručili sendvič, premda nitko od nas nije bio odveć oduševljen tom zamisli.

Jay je stavio još nezapaljenu cigaretu u usta i zagledao se kroz prozor, kad je udar groma probio nebo; počelo je kišiti. Nije to bila tek sitna kiša, niti je polako rasla. Jednog je časa ulica bila suha i blijedonarančasta pod uličnim svjetlima, sljedećeg je nestala pod kišnim pokrovom. Začas su se na pločnicima stvorile lokve pune mjehurića, a kišne kapi su tako snažno udarale o limeni krov restorana da se činilo kako se tovar kovanica srušio s nebesa.

— Koga je Trevor poslao ovamo dolje zajedno s vama? — rekao je Jay.

— Grahama Cliftona — rekao sam. — Tu je i još jedan tip, Cushing.

— Znaju li oni da ste došli po mene u zatvor?

Zavrtio sam glavom. — Bacamo im klipove pod noge otkako smo stigli.

— Zašto?

— Ne sviđaju mi se.

Kimnuo je glavom. — Jesu li novine objavile identitet tipa kojega sam navodno ubio?

— Koliko nam je poznato, nisu.

Angie se nagnula preko stola i zapalila mu cigaretu. — Tko je to bio?

Jay je povukao dim, ali nije ga uvukao u pluća. — Jeff Price. — Zagledao se u svoj odraz u prozoru dok se kiša potokom slijevala niz staklo i iskrivljavala mu lik, brišući mu crtu jagodica, kao da je od gume.

— Jeff Price — rekao sam. — Bivši voditelj terapije u Oporavku od boli. Taj isti Jeff Price?

Izvadio je cigaretu iz usta i otresao pepeo u bijelu plastičnu pepeljaru.

— Vidim da si napravio domaću zadaću, D'Artagnane.

— Jesi li ga ubio? — upitala je Angie.

Gucnuo je pivo i pogledao nas preko stola, glave iskrivljene nadesno, očiju koje su plutale s jedne na drugu stranu. Još je jednom povukao dim, i odmaknuo pogled s nas kako bi pratio dim koji se izvijao u krugovima iz pepeljare i lebdio nad Angienim ramenom.

— Da, ubio sam ga.

— Zašto? — rekao sam.

— Bio je loš čovjek — rekao je. — Jako loš čovjek.

— Na ovom svijetu ima puno loših ljudi — rekla je Angie. — I loših žena.

— Istina — rekao je. — To je istina, bez sumnje. Ali Jeff Price? To kopile je zaslužilo da umre puno sporijom smrću, a sa mnom je još i dobro prošao. Časna riječ. — Otpio je povelik gutljaj piva. — Morao je platiti. Morao je.

— Platiti za što? — rekla je Angie.

Prinio je bocu piva k ustima, a usne su mu zadrhtale oko grlića. Kad je spustio bocu na stol, ruka mu je drhtala kao i usne.

— Platiti za što, Jay? — ponovila je Angie.

Jay se opet zagledao kroz prozor dok je kiša i dalje udarala o krov, pljuštala i pravila mjehuriće u lokvama. Tamni kolobari oko njegovih očiju zakrvavili su se.

— Jeff Price ubio je Desiree Stone — rekao je, a jedna mu se suza skotrljala iz oka niz obraz.

Načas sam osjetio kako mi duboka bol ruje kroz središte grudi i kaplje u želudac.

— Kad? — rekao sam.

— Prije dva dana. — Obrisao je obraz nadlanicom.

— Čekaj — rekla je Angie. — Bila je s Priceom sve ovo vrijeme, a on ju je odlučio ubiti tek prije dva dana?

Zavrtio je glavom. — Nije bila s Priceom sve to vrijeme. Ostavila ga je prije tri tjedna. Posljednja dva tjedna — rekao je tiho — bila je sa mnom.

— S tobom?

Jay je kimnuo glavom i udahnuo zrak, trepnuvši zbog suza koje su mu navirale u oči.

Konobarica nam je donijela sendviče, ali nismo je skoro ni pogledali.

— *Sa* tobom? — rekla je Angie. — Onako...?

Jay joj se gorko nasmiješio. — Da. *Sa* mnom. Onako. Mislim da smo se Desiree i ja počeli zaljubljuvati jedno u drugo. — Zahihotao se, ali mu je samo pola smijeha izašlo iz usta; druga polovina kao da mu se ugušila u ždrijelu. — Smiješno, zar ne? Pošalju me ovamo dolje da je ubijem, a ja se popalim za njom.

— Možeš li ponoviti što si rekao? — rekao sam. — "Poslali te da je ubiješ"?

Kimnuo je glavom.

— Tko?

Pogledao je u mene kao da sam retardiran. — A što misliš?

— Ne znam, Jay. Zato te i pitam.

— Tko je tebe poslao? — rekao sam.

— Trevor Stone.

Gledao je u nas dok nismo shvatili.

— Isuse Kriste — rekla je Angie i udarila šakom o stol tako glasno da su se trojica kamiondžija okrenula i zagledala se u nas.

— Dobro došli na glavnu cestu — rekao je Jay.

20

Sljedećih nekoliko minuta nitko od nas nije progovorio ni riječi. Sjedili smo u svom odjeljku dok je kiša bljuvala o prozore a vjetar savijao red visokih palmi duž bulevara, i jeli sendviče.

Ništa, pomislio sam, žvačući sendvič a da mu nisam osjećao okus, ništa nije bilo kako se činilo samo petnaest minuta prije. Angie je bila u pravu one večeri — crno je bijelo, gore je dolje.

Desiree je bila mrtva. Jeff Price je bio mrtav. Trevor Stone je unajmio Jaya ne samo da mu pronađe kćer, već i da je ubije.

Trevor Stone. Isuse Kriste.

Bili smo prihvatili ovaj slučaj iz dva razloga — iz pohlepe i suosjećanja. Prvi motiv nije baš častan. Ali pedeset tisuća dolara mnogo je novca, osobito kad ne radiš već nekoliko mjeseci, a profesija ti je takva da ne dobivaš božićnicu svake godine.

Ali opet, radi se pohlepi. A ako čovjek prihvati neki posao zato što je pohlepan, nema baš pravo prigovarati kad mu poslodavac ispadne licemjerni lažov. Sve se vraća, sve se plaća...

No pohlepa nije bila naš jedini motiv. Prihvatili smo ovaj slučaj zato što je Angie pogledala Trevora Stonea kao da ga je iznenada prepoznala — prepoznala druga u nevolji. Stalo joj je do njegove boli. I meni, također. I sve sumnje na rubovima moje svijesti raspršile su se kad nam je Trevor Stone pokazao hram koji je podigao svojoj izgubljenoj kćeri.

Ali to nije bio hram. Ili jest?

Nije se okružio Desiree-inim slikama kako bi imao dojam da je živa. Ispunio je sobu licima svoje kćeri kako bi se opijao vlastitom mržnjom.

Još jednom se moj uvid u prethodne događaje tako preoblikovao, preobrnulo, preizmislilo, da sam se odjednom osjetio kao budala što sam uopće povjerovao svojim početnim nagovještajima.

Ali ovakav slučaj, ej.

— Anthony Lisardo — rekao sam napokon Jayu. Zvakao je sendvič.

— Sto s njim?

— Što mu se dogodilo?

— Trevor ga je dao ukokati.

— Na koji način?

— Stavio mu kokain u paket cigareta, dao ga Lisardovu prijatelju, kako se ono zvao, Donald Yeager, a ovaj je ostavio paket u Lisardovom autu one noći kad su otišli na rezervoar.

— Kako? — rekla je Angie. — Zar je kokain bio pomiješan sa strihninom ili nečim takvim?

Jay je zavrtio glavom. — Lisardo je bio alergičan na kokain. Jednom se srušio na tulumu u koledžu dok je još hodao s Desiree. To mu je bio prvi infarkt. To je bio prvi i jedini put što je bio dovoljno glup da kuša kokain. Trevor je znao za to, stavio mu kokain u cigarete, a ostalo je šutnja.

— Zašto?

— Zašto je Trevor ubio Lisarda?

— Da.

Slegnuo je ramenima. — Čovjeku se nije dalo dijeliti kćer s nekim drugim, ako znate što hoću reći.

— A onda je unajmio tebe da je ubiješ? — rekla je Angie.

— Da.

— Opet ne shvaćam — rekla je Angie. — Zašto?

— Ne znam. — Spustio je pogled.

— *Ne znaš?*— rekla je Angie. Razrogačio je oči. — Ne znam. Sto je tako...

— Zar ti nije rekla, Jay? Hoću reći, bio si "sa" njom posljednjih nekoliko tjedana. Zar nije sama predosjećala zašto bi njezin otac htio da je, eto, mrtva?

Glas mu je bio tvrd i glasan. — Ako je i znala, Angie, nije o tome htjela razgovarati, a sad je ionako tamo gdje se više uopće ne razgovara ni o čemu.

— I žao mi je zbog toga — rekla je Angie. — Ali morala bih ipak malo više saznati o Trevorovim motivima da bih povjerovala kako je htio ubiti vlastitu kćer.

— Koji kurac ja znam? — zasiktao je Jay. — Zato što je lud. Puknuo je, rak mu je u mozgu. Ne znam. Ali htio ju je ubiti. — Zgnječio je nezapaljenu cigaretu u šaci. — I sad je mrtva. Bilo od njegove ruke ili ne, sad je više nema. A on će platiti za to.

— Jay — rekao sam tiho. — Idemo još jednom. Ispočetka.

Otputovao si na izlet s Oporavkom od boli u Nantucket, a onda si nestao. Što se dogodilo u međuvremenu?

Zurio je u Angie još nekoliko časaka, a onda spustio pogled. Tad me pogledao.

Počeo sam micati obrvama gore-dolje.

Nasmiješio se svojim nekadašnjim smiješkom, i bio je to načas opet onaj stari Jay. Ogledao se po restoranu, sramežljivo se nasmiješio jednoj od bolničarki, i opet pogledao prema nama.

— Dođite kraj kamina, djeco moja. — Otresao je mrvicu s ruku i zavalio se u stolac. — Nekoć davno, u dalekoj, dalekoj galaksiji...

21

Izletište Oporavka od boli za Petu razinu nalazilo se na visokoj strmoj obali nad Nantucket Soundom, a klijenti su odsjedali u deveterosobnoj kući u stilu Tudor. Prvog dana, svi su petorazinci

morali sudjelovati u skupnim seansama "pročišćenja", na kojima su skidali sa sebe slojeve negativne aure (odnosno "trovanja krvi malapsijom", kako je to krstio Oporavak od boli), tako što su raspravljali do u tančine o sebi i o tome što ih je tu dovelo.

Za vrijeme seanse, Jay je — kao lažni David Fischer — odmah prepo?nao varalicu u prvom "pročišćenom". Lila Cahn je bila u ranim tridesetima i zgodna, vitka tijela ovisnice o aerobiku. Tvrдила je da je jednom hodala s malim krijumčarom droge u meksičkom gradu zvanom Catize, južno od Guadalajara. Njezin dečko je okrao tamošnji konzorcij gospodara droge, koji su se osvetili tako što su oteli Lilu i njezina dečka na ulici usred bijela dana. Banda od pet muškaraca odvukla ih je u podrum jedne bodege, gdje je njezin dečko upucan jednim metkom u potiljak. Petorica su potom silovala Lilu punih šest sati, i to je iskustvo opisala pred skupinom uz pomoć živopisnih pojedinosti. Ostavili su je na životu kako bi poslužila kao upozorenje drugim *gringama* kojima bi moglo pasti na pamet da dodu u Catize, na krivo mjesto u krivo vrijeme.

Kad je Lila dovršila svoju priču, terapeuti su je zagrlili i pohvalili je što je smogla hrabrosti da ispriča tako stravično iskustvo.

— Jedini je problem u tome — rekao nam je Jay u restoranu — što je ta priča bila puna govana.

Kasnih 1980-ih Jay je, kao dio zajedničke radne grupe FBI-a i DEA-e, otišao u Meksiko nakon ubojstva Kiki Camarene, agenta DEA-e. Dok se prividno radilo o skupini koja je trebala skupljati podatke, Jayev istinski zadatak bio je da s drugim agentima tako napuni gaće meksičkim gospodarima droge, čija su imena popisali, da drugi put radije upucaju svoju vlastitu mladunčad prije nego samo pomisle na to da upucaju federalnog agenta.

— Živio sam u Catizeu tri tjedna — rekao je. — U cijelom gradu nema ni jednog podruma. Zemlja je odveć meka za to, jer je grad podignut na močvarnom zemljištu. Da su joj dečka upucali u zatiljak? Nema šanse. Tako to radi američka mafija, ne meksička. Ako tamo okradeš gospodara droge, umrijet ćeš na jedan jedini

način — od kolumbijske kravate. Prerežu ti grlo i izvuku jezik kroz rupu, a les ti iz automobila u vožnji izbace na seoski trg. I nema te meksičke bande koja će Amerikanku silovati šest sati i onda je pustiti da živi kako bi poslužila kao upozorenje drugim *gringama*. Upozorenje o čemu? Da su htjeli poslati upozorenje, isjeckali bi je na komadiće i poslali je avionskom poštom natrag u Sjedinjene Države.

Pazeći tako na laži i proturječnosti, Jay je otkrio još četvero navodnih petorazinaca čije su priče bile šuplje. Tijekom boravka u izletištu shvatio je da Oporavak od boli u svojim operacijama obično ubacuje takve varalice u skupine istinski potresenih ljudi, jer su interna istraživanja pokazala da će se klijenti radije povjeriti "drugom u nesreći" nego terapeutu.

Jayu je najviše dizalo tlak to što su se lažna sranja miješala s istinitim pričama: majke koja je izgubila novorođene blizance u požaru iz kojega se spasila; dvadesetpetogodišnjeg muškarca s neizlječivim tumorom na mozgu; žene koju je muž ostavio radi svoje devetnaestogodišnje tajnice, i to dvadeset godina nakon što su se vjenčali i šest dana nakon što je ženi amputirana dojka.

— To su bili uništeni ljudi — rekao nam je Jay — koji su tražili slamku spasa, nadu. A te hulje iz Oporavka od boli kimale su glavom, tepale im, i za to vrijeme ispipavale svaku prljavu tajnu i svaku tricicu o njihovim financijama, kako bi ih kasnije mogli ucjenjivati i učiniti ih robovima Crkve.

Jayeva ljutnja pokazivala se obično tako što bi postao staložen. Kad se svršila prva večer, primijetio je kako Lila pogledava prema njemu i sramežljivo mu se osmjehuje. Sljedeće noći pošao je k njoj u sobu. Daleko od toga da je Lila odgovarala psihološkom profilu žene na kojoj su opalili redalicu pred manje od godinu dana. Naprotiv, Lila je bila radosno neobuzdana i prilično maštovita u krevetu.

— Znaš što mislim pod "kad loptica za golf prođe kroz gumeno crijevo"? — upitao me Jay.

— Jay — rekla je Angie.

— Oh — rekao je. — Oprosti.

Pet vrućih sati Jay i Lila su se seksali u njezinoj sobi. U stankama između rundi ispipavala bi iz njega podatke o njegovoj prošlosti, njegovim sadašnjim sredstvima, njegovim očekivanjima od budućnosti.

— Lila — šapnuo joj je u uho tijekom posljednjeg rendezua te noći — u Catizeu nema podruma.

Nakon toga ju je dva sata ispitivao, uvjerivši je kako je on bivši plaćeni ubojica koji je radio za obitelj Gambino iz New Yorka, i koji se pritajio u Oporavku od boli kako bi otkrio trikove tvrtke prije nego se uvuče u njihovu igru, kakva god bila.

Jayeva pretpostavka da se Lila pali na opasne muškarce pokazala se točnom. Više nije bila zaljubljena u svoj položaj u Oporavku od boli i u Crkvi. Ispričala je Jayu što joj se dogodilo s bivšim ljubavnikom, Jeffom Priceom, koji je opljačkao više od dva milijuna dolara iz škrinjice Oporavka od boli. Nakon što joj je obećao da će je povesti sa sobom, Price ju je ostavio i kidnuo s "onom kurvom Desiree", kako ju je nazvala Lila.

— Ali, Lila — rekao je Jay — ti znaš kamo je otišao Price, zar ne? Znala je, ali nije htjela reći.

Ali onda ju je Jay uvjerio da će, ne pljune li gdje se Price nalazi, njezini prijatelji, Nositelji poruke, vrlo brzo saznati da je ona maznula novce zajedno s Priceom.

— Nećeš im valjda reći — rekla je.

— Hoćemo se kladiti?

— Što ja dobivam ako ti kažem? — rekla je, dureći se.

— Čistih petnaest posto od svega što izvučem iz Pricea.

— Kako mogu znati da ćeš mi platiti?

— Jer ako ti ne platim — rekao je Jay — cinkat ćeš me. Malo je promozgala o tome, i naposljetku rekla: — Clearwater. Rodni grad Jeffa Pricea, i mjesto gdje je namjeravao s dva

milijuna dolara započeti posao drogom, zajedno s nekolicinom starih prijatelja koji su imali veze s krijumčarima heroina u Tajlandu, i s vremenom zaraditi deset milijuna.

Jay je napustio otok sljedećeg jutra, ali ne prije nego što je Lili dao još jedan savjet:

— Drži jezik za zubima dok se ne vratim, i dobit ćeš poštenu lovu. Ali, Lila? Samo probaj upozoriti Pricea da dolazim, i dogodit će ti se nešto puno gore nego da si petorici Meksikanaca dopala šaka.

— I tako, vratio sam se iz Nantucketa i nazvao Trevora. Suprotno od onoga što je ispričao nama ili Hamlynu i Kohlu,

Trevor je poslao auto po Jaya, i Puzo ga je dovezao u kuću na Marbleheadu.

Pohvalio je Jaya zbog marljivo obavljenog posla, nazdravio mu svojim finim viskijem i upitao ga što misli o pokušaju Hamlyna i Kohla da ga maknu sa slučaja.

— To mora biti strašan udar na ego za čovjeka s vašim sposobnostima.

I bio je strašan, priznao je Jay. Čim pronađe Desiree i vrati je živu i zdravu, otvorit će vlastiti ured.

— Kako to namjeravate učiniti? — rekao je Trevor. — Nemate ni prebijene pare.

Jay je zavrtio glavom. — Varate se.

— Zaista? — rekao je Trevor, i objasnio Jayu što je zapravo Adam Kohl radio sa svim uplatama za mirovinsko, javnim obveznicama i njegovim udjelom u dionicama tvrtke, koje mu je Jay tako naivno povjerio. — Vaš gospodin Kohl uložio je jako puno novca, i to u dionice koje sam mu, priznajem, u posljednje vrijeme sam preporučio. Nažalost, dionice nisu postigle očekivani uspjeh. A k tome, gospodin Kohl je žrtva nesretne i dobro nam poznate ovisnosti o kockanju.

Jay je sjedio kao gromom ošinut dok mu je Trevor Stone pričao o dugogodišnjoj navici Adama Kohla da se kocka s dionicama i dividendama zaposlenih u tvrtki Hamlyn i Kohl.

— U stvari — rekao je Trevor — nećete se morati truditi oko toga da napustite Hamlyna i Kohla, jer će za šest tjedana ionako otići u stečaj.

— Vi ste ih uništili — rekao je Jay.

— Jesam li? — Trevor je u invalidskim kolicima prišao Jayevu stolcu.

— Uvjeren sam da to nije moja krivica. Vaš dragi gospodin Kohl već niz godina ulaže preko svojih mogućnosti. No, ovog puta stavio je previše toga na jednu kartu. Doduše, priznajem da sam mu tu kartu savjetovao osobno, ali bez pakosti. — Položio je ruku Jayu na leda. — Više tih ulaganja izvedeno je u vaše ime, gospodine Becker. Da budemo točniji, u vrijednosti od sedamdeset pet tisuća šesto četrdeset četiri dolara i dvanaest centi.

Trevor je dlanom pogladio Jaya po vratu. — Pa porazgovarajmo onda kao ljudi, hoćemo li?

— Držao me u šaci — rekao nam je Jay. - Ne samo zbog duga. Rasturilo me kad sam shvatio da me Adam, možda čak i Everett, zapravo izdao.

— Jesi li razgovarao s njima? — upitala je Angela. Kimnuo je glavom. — Nazvao sam Everetta, i on mi je to potvrdio. Rekao je kako ni sam nije znao za to. Mislim, znao je da Kohl ima problema s kockom, ali nije mu bilo na kraj pameti da će se Kohl srozati tako nisko da za manje od sedam tjedana izbriše s lica zemlje tvrtku s pedesettrogodišnjim stazom. Kohl je čak pokrao mirovinski fond na nagovor Trevora Stonea. Everett nije mogao doći k sebi. Znaš da on brije na čast, Patrick.

Kimnuo sam, prisjetivši se kako je Everett preda mnom i Angie govorio kako prolazi vrijeme časti, kako je teško ostati častan čovjek kad si okružen ljudima koji ne znaju za čast. Kako je zurio u

panoramu koja se prostirala pod njegovim prozorom kao da je gleda posljednji put.

— Stoga — rekao je Jay — rekao sam Trevoru Stoneu da ću učiniti što god želi. I tako mi je dao dvjesto trideset tisuća dolara da ubijem Jeffa Pricea i Desiree.

— Ja sam više stvari nego što biste vi ikad mogli dokučiti — rekao je Trevor Stone Jayu te večeri. — Pripadaju mi trgovinske korporacije, broderska poduzeća, više nekretnina nego što je moguće izmjeriti za jedan dan. Pripadaju mi suci, policajci, političari, čitave vlade u nekim državama, a sad mi pripadate i vi.

— Ruka mu se stegla oko Jayeva vrata. — I ako me prevarite, možete bježati preda mnom preko dva oceana, već ću vas naći, a onda ću vam iščupati žilu kucavicu iz vrata i ugurati vam je u rupicu penisa.

I tako je Jay otputovao u Floridu.

Nije imao pojma što da učini kad jednom pronade Desiree ili Jeffa Pricea, samo je znao da ih neće hladnokrvno ubiti. Učinio je to jedanput za FBI u Meksiku, i sjećanje na pogled u očima jednoga od gospodara droge čas prije nego što mu je Jay prosuo srce po svilenjoj košulji tako ga je nemilosrdno proganjalo u noćnim morama da je nakon mjesec dana dao ostavku u državnoj službi.

Lila mu je rekla za hotel u centru Clearwatera, hotel Ambassador, za kojim je Price često ludio jer su u njemu imali vibrirajuće krevete i bogat izbor pornića preko satelitske.

Jay je mislio da će mu dugo trebati, ali Price se pokazao glupljim nego što je očekivao: izašao je pješice iz hotela dva sata nakon što je Jay postavio zasjedu. Jay je pratio Pricea čitav dan, dok se ovaj sastajao sa svojim kompanjonima koji su imali veze u Tajlandu.

Naposljetku se opio u nekom baru u Largu i poveo kurvu u svoju sobu.

Sutradan, dok je Price bio vani, Jay mu je provalio u sobu, ali nije pronašao ništa što bi ukazivalo bilo na novac bilo na Desiree.

Jednog je jutra Jay promatrao kako Price izlazi iz hotela, i već se spremio da još jednom pretraži sobu, kad ga je spopao osjećaj da ga netko gleda.

Okrenuo se na sjedalu u svome autu, izoštrio leće dvogleda i prešao pogledom cijelu dužinu ulice, dok se nije susreo s drugim dvogledom koji ga je promatrao iz automobila parkirana dva bloka dalje.

— Tako sam upoznao Desiree — rekao nam je. — Gledali smo jedno drugo kroz dalekozor.

* * *

U to se vrijeme već počeo pitati postoji li odista Desiree Stone. Neprestano ju je sanjao, satima zurio u njezine fotografije, počeo zamišljati njezin miris, zvuk njezina smijeha, kakav bi bio osjećaj da je naslonila gole noge o njegove. I što je više gradio njezin lik u svojim mislima, to je ona više izrastala u nešto mitsko — u napaćenu, pjesničku, tragičnu ljepoticu koja je sjedila po bostonskim parkovima u jesenskim maglama i kišama, čekajući spasenje.

A tad, jednog dana, iznenada se stvorila pred njim.

Nije mu pobjegla kad je izašao iz auta i krenuo prema njoj. Nije se pravila da je posrijedi neka zabuna. Gledala ga je kako joj prilazi mirnih, staloženih očiju, a kad je došao do njezina automobila, otvorila je vrata i izašla.

— Jeste li vi iz policije? — rekla je. Zavrtio je glavom, nesposoban da progovori.

Nosila je izbljedjelu majicu i traperice, i odjeća joj je izgledala kao da je u njoj spavala. Bila je bosonoga, jer je sandale odložila na pod u kolima, a on je osjetio strah da se ne poreže na staklu ili na kamenčićima koji su bili razasuti po gradskoj ulici.

— Jeste li možda privatni istražitelj? Kimnuo je glavom.

— Nijemi privatni istražitelj? — rekla je sa slabašnim smiješkom.

A on se nasmijao.

22

— Moj otac — rekla je Desiree Jayu dva dana poslije, kad su se već malo zbližili — posjeduje ljude. To je smisao njegova života. Posjeduje kompanije, kuće, automobile i sve što vam padne na pamet, ali ono u čemu vidi smisao svog života, to je posjedovanje ljudi.

— To sam počeo shvaćati — rekao je Jay.

— Posjedovao je moju majku. Doslovno. Bila je rodnom iz Gvatemale. On je išao tamo u 50-ima kako bi nadgledao izgradnju brane koju je financirala njegova kompanija, i tamo ju je kupio od njezinih roditelja za manje od sto američkih dolara. Bilo joj je četrnaest godina.

— Krasno — rekao je Jay. — Doista jebeno krasno.

Desiree se sakrila u staroj ribarskoj kolibi na Longboat Keyu, koju je unajmila po nevjerojatno visokoj cijeni, i tamo je namjeravala ostati dok ne razmotri mogućnosti. Jay je spavao na kauču, i jedne se noći probudio začuvši Desiree kako vrišti. Imala je noćnu moru, pa su zajedno izašli iz kuće u svježinu na žalost u tri sata ujutro, oboje odveć potreseni da bi zaspali.

Imala je na sebi samo gornji dio trenirke koji joj je posudio, otrcan plavi predmet iz vremena njegova studiranja, na kojemu je bilo otisnuto bijelim slovima LSU, a natpis se tijekom godina oljuštio i razmrvio. Nije imala ni prebijene pare, kako je otkrio, a bojala se upotrijebiti kreditne kartice da otac ne primijeti i pošalje nekoga drugoga da je ubije. Jay je sjedio kraj nje na hladnom bijelom pijesku dok su valovi hučali iz guste tmine, i zatekao je sama sebe kako zuri u njezine ruke podbivene pod bedrima, u točku na kojoj joj nožni prsti nestaju u bijelom pijesku, u sjaj mjeseca dok joj se razlijeva kroz koverče.

I prvi put u čitavom svom životu Jay Becker se zaljubio. Desiree je okrenula glavu prema njemu i pogledala ga u oči. — Nećete me ubiti, zar ne? — rekla je.

— Ne. To ne dolazi u obzir.

— I ne želite moj novac?

— Zar vi imate novaca? — rekao je Jay, i oboje su se nasmijali.

— Svi koje sam voljela morali su umrijeti — rekla je.

— Znam — rekao je Jay. — Sudbina vam je prilično posrana.

Nasmijala se, ali smijeh joj je odzvanjao gorčinom i strahom.

— Drugi su me pak izdali, kao Jeff Price.

Dodirnuo joj je bedro tik ispod ruba trenirke. Očekivao je da će mu odgurnuti ruku, ali nije. Sklopila je nad njom svoju šaku, a on je čekao da mu valovi nešto došapnu, da ga upute što sad treba reći.

— Ja neću umrijeti — rekao je i pročistio grlo. — I neću te prevariti. Jer ako te prevarim — a bio je siguran u to kao u malo što drugo — svakako ću umrijeti.

Nasmiješila mu se, zubi bijelih poput bjelokosti u mtaku. Tad je svukla trenirku i došla k njemu, tamna i prekrasna, dršćući od straha.

* * *

— Kad mi je bilo četrnaest godina — rekla je Jayu te noći, dok je ležala uz njega — izgledala sam isto kao moja majka. Otac je to primijetio.

— Je li učinio isto što i njoj? — rekao je Jay.

— Što misliš?

— Je li vam Trevor održao svoj govor o boli? — upitao nas je Jay kad je konobarica donijela još dvije kave i pivo. — O tome kako je bol mesožder.

— Aha — rekla je Angie.

Jay je kimnuo glavom. — Meni je održao isti govor kad me zaposlio. — Držao je ruke položene ispred sebe na stolu i okretao ih, sad na jednu stranu, sad na drugu.

— Bol nije mesožder — rekao je. — Bol je moje ruke.

— Tvoje ruke — rekla je Angie.

— Osjećam njezino tijelo u njima — rekao je. — Još uvijek. A mirisi? — Kucnuo se po nosu. — Isuse Kriste. Miris pijeska na njezinoj koži, i sol u zraku što je dopirala kroz zastore u onoj ribarskoj kolibi? Bol, kunem se Bogom, ne živi u srcu. Živi u osjetilima. I ponekad, sve što želim jest da si odrežem nos kako više ne bih osjećao njezin miris, da si odsiječem prste s ruke.

Pogledao nas je kao je odjednom primijetio da smo tu.

— Kučkin sine — rekla je Angie, a glas joj je prepukao i suze su joj se zacaklile na jagodicama.

— Sranje — rekao je Jay. — Zaboravio sam. Phil. Oprosti, Angie.

Odmaknula je njegovu ruku i obrisala suze ubrusom za koktel.

— Angie, zaista, ja...

Zavrtjela je glavom. — Znaš, ponekad mu čujem glas, tako jasno da bih se mogla zakleti kako sjedi pokraj mene. I tad cijeli dan nisam u stanju čuti ništa drugo. Ništa drugo.

Pomislio sam da sad baš nije vrijeme da je uhvatim za ruku, ali iznenadila me i pružila mi je sama.

Preklopio sam palac preko njezine ruke, a ona se naslonila na mene.

Dakle to je, htio sam reći Jayu, ono što si osjećao prema Desiree. Bila je to Jayeva zamisao da mazne novac koji je Jeff Price ukrao Oporavku od boli.

Prijetnje Trevora Stonea bile su jasne, i Jay ih je shvatio ozbiljno, ali također je shvatio da Trevor neće još dugo biti na životu. S dvjesto tisuća dolara Jay i Desiree se nisu baš mogli sakriti tako savršeno da ih Trevor ne bi pronašao u šest mjeseci.

Ali s preko dva milijuna mogli su se skrivati od njega šest godina. Desiree se nije željela miješati u to. Ispričala je Jayu da ju je Price pokušao ubiti kad je saznala da je ukrao sav taj novac. Spasila se tako što ga je udarila u glavu aparatom za gašenje požara i sjurila se

iz njihove hotelske sobe u Ambassadoru u takvoj žurbi da je pustila za sobom svu odjeću koju je imala.

Jay je rekao: —Ali zlato, motala si se oko hotela ponovno kad smo se upoznali.

— Jer sam bila očajna. I sama. Sad više nisam očajna, Jay. I više nisam sama. A ti imaš dvjesto tisuća dolara. S time se možemo snaći.

— Ali koliko dugo? — rekao je Jay. — Pronaći će nas. Ne radi se samo o tome da se snađemo. Možemo se snaći u Guyani. Možemo se snaći i u Istočnom bloku, ali neće nam ostati dovoljno novaca da potkupimo ljude kako bi nas pokrili kad Trevor pošalje svoje ljude u potragu za nama.

— Jay — rekla je — on umire. Koliko još ljudi može poslati za nama? Tebi je trebalo više od tri tjedna da me pronađeš, a usto sam i ostavila trag za sobom, jer nisam znala hoće li me još netko pratiti.

— Ja sam ostavio trag za sobom — rekao je. — I bit će stoput lakše pronaći nas dvoje zajedno nego što je to bilo meni kad sam tražio samo tebe. Ostavio sam izvještaje iza sebe, i tvoj otac zna da sam u Floridi.

— Radi se samo o novcu — rekla je, tiho, odbijajući ga pogledati u oči. — O jebenom novcu, kao da je to jedina stvar na svijetu. Kao da to nije samo komad papira.

— I nije samo komad papira — rekao je Jay. — Novac je moć. A moć pokreće stvari i skriva ih, i stvara mogućnosti. I ako ne sredimo ovog fudrina Pricea, netko drugi hoće jer je tip glup.

— I opasan — rekla je Desiree. — Opasan je. Shvaćaš li to? Ubio je nekoliko ljudi. Sigurna sam u to.

— I ja sam ubio nekoliko ljudi — rekao je Jay. — I ja sam ih ubio. Ali nije ju uspio uvjeriti.

— Bile su joj dvadeset i tri godine — rekao nam je. — Shvaćate? Bila je još dijete. Čovjek bi to još smetnuo s uma, ali ona je gledala na svijet na tako dječji način, čak i poslije svih sranja kroz koja je prošla. I dalje je vjerovala kako će se stvari posložiti same od sebe,

kako će se svijet već pobrinuti za nju. I nije htjela ni čuti za taj novac koji je i doveo do svih tih sranja.

Stoga je Jay opet stao pratiti Pricea. Ali Price, kako se Jayu učinilo, nije nikad otišao do mjesta gdje drži novac. Sastajao se sa svojim prijateljima dilerima, a Jay je pomoću prisluškivača postavljena u Priceovoj sobi saznao da su svi zabrinuti za brod izgubljen negdje ispred obale Bahama.

— Je li to onaj brod koji je nekidan potonuo? — rekla je Angie. — Onaj s kojega je heroin doplutao do plaža?

Jay je kimnuo glavom.

Tako da je sad Price bio vrlo zabrinut, ali, koliko je Jay mogao vidjeti, nije niti jedanput otišao do mjesta gdje je sakriven novac. Dok je Jay bio Priceu za petama, Desiree je čitala. Jay je primijetio kako je u ovim tropskim predjelima zavoljela nadrealiste i senzualiste koje je i sam rado čitao, i na povratku kući našao bi je kako guta Toni Morrison i Borgesa, Garciju Marqueza i Isabelle Allende, Nerudinu poeziju. U ribarskoj kolibi su pripravljali ribu na cajunski način, kuhali školjke i rakove da je cijela sićušna nastamba mirisala na sol i papriku u prahu, i onda vodili ljubav. Poslije bi izašli i sjedili uz more, a ona bi mu pričala o svemu što je čitala tog dana, i Jay se osjećao kao da i sam opet čita te iste knjige, a ona je spisateljica koja sjedi uz njega i pripovijeda nevjerojatne priče u suton. A tad bi opet vodili ljubav.

Sve dok se jednog jutra Jay nije probudio i shvatio da budilica nije zazvonila, a Desiree nije bila u postelji uz njega.

Ostavila je poruku:

Jay,

Mislim da znam gdje je novac. Tebi je važan, pa pretpostavljam da je važan i meni. Idem po njega. Bojim se, ali volim te i mislim da si u pravu. Bez tog novca nećemo se moći još dugo skrivati, zar ne?

Ako se ne vratim do deset sati ujutro, molim te, dođi po mene.

Volim te. Do kraja.

Desiree

Kad je Jay stigao u Ambassador, Price se već odjavio iz hotela. Stajao je na parkiralištu gledajući prema balkonu u obliku slova U što se protezao duž zida na drugom katu, kad je sobarica, Jamajkanka, počela vrištati.

Jay se ustrčao uz stepenice i ugledao ženu kako pogrbljena vrišti pred Priceovom sobom. Zaobišao ju je i pogledao u sobu s otvorenih vrata.

Desireein leš je bio posjednut na tlu između televizora i malenog hladnjaka. Prvo što je Jay uočio bilo je da su joj prsti i palčevi s obiju ruka bili odsječeni.

A krv je liptala iz onoga što je ostalo od njezine brade na Jayevu trenerku sa slovima LSU.

Od Desireeina lica ostala je smrskana rupa, koju je hitac iz pištolja ispaljen s manje od tri metra pretvorio u kašu. Njezina kosa boje meda, koju je sam Jay šamponirao noć prije, bila je poprskana krvlju i prošarana komadima mozga.

Jayu se činilo da negdje izdaleka, iz velike daljine, čuje kako netko vrišti. A klima-uredaji su brujili, na tisuće u jedan glas, kako se činilo, u tom jeftinom motelu, kao da žele dovesti svježiji zrak u paklenu vrelinu tog kaveza, sve dok njihov zvuk nije zazujao kao roj pčela u njegovim ušima.

23

— Nakon toga sam pronašao Pricea u motelu nedaleko odavde. — Jay je protrljao oči šakama. — Uzeo sam sobu do njegove. Loši zidovi. Sjedio sam cijeli jedan dan s glavom uza zid i slušao ga dok se nalazio u sobi. Ne znam, valjda sam očekivao da ću čuti zvukove žaljenja, plača, tjeskobe, bilo čega. Ali on je samo gledao televiziju i lokao čitav dan. Onda je naručio kurvu. Manje od četrdeset osam sati nakon što je pucao Desiree u lice i odsjekao joj prste, to smeće naručilo je žensku kao da naručuje sendvič za van.

Jay je zapalio još jednu cigaretu i načas se zagledao u vatru.

— Kad je kurva otišla, otišao sam u njegovu sobu. Porječkali smo se, i malo se naguravali po sobi. Nadao sam se da će zgrabiti neko oružje, i zamisli, tako je i bilo. Skakavac s oštricom od petnaest centimetara. Jebem ti, nožina za makroa. Ali dobro da ga je izvukao. Ono što sam mu zatim napravio izgledalo je kao samoobrana.

Jayevo iscrpljeno lice okrenulo se prema prozoru. Gledao je kako kiša pomalo popušta. Kad je ponovno progovorio, glas mu je bio prazan, bez duše:

— Razrezao sam mu osmijeh u trbuhu od jednog do drugog boka, i pritom ga čvrsto držao za bradu kako bi me gledao u oči dok mu debelo crijevo ispada na pod.

Slegnuo je ramenima. — Mislim da sam to bio dužan Desiree.

Napolju je vjerojatno bilo 25°, ali u tom restoranu smo zadrhtali kao da se nalazimo u mrtvačnici.

— Što ćeš sad učiniti, Jay? — rekla je Angie. Nasmiješio se poput sablasti. — Vraćam se u Boston, i tamo ću rasporediti trbuh Trevoru Stoneu.

— A što onda? Provest ćeš ostatak života u zatvoru? Pogledao me.

— Nije me briga. Ako sudbina tako odluči, u redu. Patrick, samo jednom u životu čovjek bude sretno zaljubljen, i to ako ima sreće. Vidiš, ja sam imao puno sreće. S četrdeset i jednom godinom zaljubio sam se u ženu upola mladu od mene, i to je trajalo dva tjedna. A onda je umrla. Reći ćeš da je svijet šugavo mjesto. Ako ti je lijepo, prije ili kasnije zadesit će te nešto ogavno kako bi se jezičac na vagi vratio na svoje mjesto. — Zabubnjao je prstom po stolu u brzom ritmu. — U redu. Prihvaćam ro. Nije mi po volji, ali prihvaćam. Jezičac se vratio na mojoj vagi. A sad ću ga ja vratiti na Trevorovoj.

— Jay — rekla je Angie. — To bi bilo samoubojstvo. Slegnuo je ramenima. — Jebe mi se. On je mrtav čovjek. Osim

toga, misliš da nije već poslao plaćenog ubojicu po mene? Previše toga znam. Onoga časa kad sam mu se prestao javljati, potpisao sam svoju smrtnu osudu. Zašto misliš da je poslao Cliftona i Gushinga s vama? — Sklopio je oči i glasno uzdahnuo. — Jok. To je to. Govnu ide metak.

— Ionako će biti mrtav za pet mjeseci.

Ponovno je slegnuo ramenima. — To je prekasno za mene.

— Jesi li razmišljao o sudu? — rekla je Angie. — Možeš posvjedočiti da ti je platio kako bi mu ubio kćer.

— Dobra zamisao, Angie. Slučaj bi trebao dospjeti na sud nekih šest-sedam mjeseci nakon njegove smrti. — Stavio je nekoliko novčanica na račun. — To smeće će umrijeti. Još ovaj tjedan. Polako i bolno. — Namiješio se. — Ima li kakvih pitanja?

Većina Jayevih stvari još se uvijek nalazila u garsonijeri koju je unajmio po dolasku, u zgradi Ukumbak Apartments u centru St. Petersburga. Namjeravao je proletjeti, na brzinu pokupiti stvari i krenuti na put autom. Putovati zrakoplovom bilo je preopasno, jer je zračne luke bilo lako nadgledati. Onako neispavan i nesproman, namjeravao je voziti ravno dvadeset četiri sata istočnom obalom i stići u Marblehead u dva i pol sata ujutro. Tamo je namjeravao provaliti u kuću Trevora Stonea i zatim starca mučiti do smrti.

— Vraški plan — rekao sam dok smo jurili niz stepenice restorana i trčali prema našim automobilima pod naletima kiše.

— Sviđa ti se? To mi je slučajno palo na pamet.

Kako nismo imali nikakvih drugih mogućnosti, Angie i ja smo odlučili slijediti Jaya natrag u Massachusetts. Možda će nam poći za rukom da još raspravimo o tome s Jayem na usputnim postajama, kad bude trebao napraviti stanku radi WC-a ili benzina, i odvratimo ga od te namjere ili pak zajedno smislimo neko normalnije rješenje. Celicu koju smo unajmili u Elite Motorsu — istom mjestu na kojemu je Jay unajmio svoj 3000 GT — vratit ćemo natrag na Amtrakovu šleperu, Trevorov trošak. Njemu to neće biti problem, pa bio živ ili mrtav.

Puzo će prije ili kasnije otkriti da nas nema, i odletjeti natrag sa svojim laptopom i svojim sitnim očicama, i već smisliti neku ispriku da opravda pred Trevorom to što nas je izgubio. Cushing će se vjerojatno spustiti u svoju grobnicu dok ga opet ne pozovu.

— Poludio je — rekla je Angie dok smo slijedili Jayeva stražnja svjetla u smjeru glavne ceste.

-Jay?

Kimnula je glavom. — Misli da se zaljubio u Desiree u dva tjedna, ali sere.

— Zašto?

— Koliko ljudi, odraslih ljudi, poznaješ, koji su se zaljubili u dva tjedna?

— Ne znači da je nemoguće — rekao sam.

— Možda ne. Ali mislim da se zaljubio u Desiree čak i prije nego što ju je sreo. Prekrasna djevojka koja usamljena sjedi po parkovima, čekajući svog spasitelja. To svi frajeri hoće.

— Prekrasnu curu koja usamljena sjedi po parkovima? Kimnula je.

— Čekajući svog spasitelja.

Ispred nas, Jay je skrenuo na uzlaznu cestu koja vodi na 275-Sjever. Mala crvena svjetla na stražnjem dijelu njegova automobila nejasno su se nazirala pod kišom.

—To je moguće — rekao sam. — Kažem, moguće. Ali da se vežeš za nekoga na kratko, u teškim okolnostima, a onda ta osoba pogine, bude unakažena, i ti bi postala opsjednuta njome.

— Priznajem. — Stavila je u ler, jer smo celicom upali u lokvu veličine Perua pa se auto načas zanio nalijevo. Angie je okrenula volan, i auto se ispravio nadesno kad smo prešli preko lokve.

Ubacila je u četvrtu, pa brzo u petu, nagazila papuču, i tako smo dostigli Jaya.

— Priznajem — ponovila je. — Ali on namjerava ubiti čovjeka koji je praktički invalid, Patrick.

— Zao invalid — rekao sam.

— Kako to možemo znati? — rekla je.

— Jer nam je Jay rekao, a Desiree potvrdila.

— Ne — rekla je, a žute ledne peraje mosta Skyway uzlazile su u noćno nebo oko petnaest kilometara ispred nas. — Desiree nije potvrdila ništa. Jay *kaže* da jest. Nemamo nikakvih drugih informacija osim onoga što nam je rekao Jay. Desiree nam ih ne može potvrditi jer je mrtva. Ni Trevor nam ih ne može potvrditi, jer bi ih opovrgnuo ovako i onako.

— Everett Hamlyn — rekao sam.

Kimnula je. — Predlažem da ga nazovemo kad stignemo do Jayeva stana. Iz javne govornice, gdje nas Jay ne može čuti. Hoću da mi Everett potvrdi da je sve tako kako je Jay rekao.

Kiša je zvučala poput kockica leda dok je bubnjala po platnenom krovu celice.

— Imam povjerenja u Jaya — rekao sam.

— Ja nemam. — Pogledala me načas. — Nemam ništa osobno protiv njega. Ali gledaj u kakvom je stanju. A u ovom času ionako nemam povjerenja ni u koga.

— Ni u koga — rekao sam.

— Osim tebe — rekla je. — To se podrazumijeva. Ali svi drugi sumnjivi su mi.

Zavalio sam se u sjedalo i sklopio oči. Svi su sumnjivi. Čak i Jay. Koji vražji svijet, u kojem očevi naručuju ubojstvo svoje vlastite kćeri, terapijske ustanove ne provode nikakvu terapiju, a u čovjeka kojemu bih jednom davno bez oklijevanja povjerio svoj život odjednom se više ne može imati povjerenja.

Možda je Everett Hamlyn bio u pravu. Možda je doba časti na svome zalasku. Možda se to već odavno sprema. Ili, još gore, možda je to bila samo opsjena.

Svi su sumnjivi. *Svi su sumnjivi.*

To mi je već preraslo u uzrečicu.

Cesta je skretala u zavoj na mjestu gdje smo izašli iz ničije zemlje asfalta i trave i počeli se približavati Tampa Bayu, a voda i tlo na njegovim rubovima bili su tako mračni iza gustog pokriva od kiše da se tek naziralo gdje zaljev počinje odnosno prestaje. Niske bijele brvnare, na čijim su krovovima tu i tamo stajali znakovi koje nisam mogao pročitati u mutnoj tmuni, izbile su s obje strane ceste, i činilo se kao da lebde u zraku, u kakvom kišovitom podzemnom svijetu bez dna. Žute ledne peraje Skywaya još koji časak kao da se nisu uopće povećale, približile ni udaljile; tek su visjele ponad mračne vjetrometine, kao da su urezane u nebo purpurno poput brazgotine. Dok smo se uzlazom dugačkim tri kilometra uspinjali k mostu, neki je automobil izletio iz kišne zavjese s druge strane glavne ceste i napustio most, a vodenasta svjetla njegovih farova, razlijevajući se i plutajući u tmuni, prošla su pokraj nas i krenula prema jugu. Pogledao sam u retrovizor, ali vidio sam jedino par prednjih svjetala nekog automobila kako trepere u tmuni oko kilometar i pol iza nas. Dva sata u noći, kiša gusta poput zavjese, tmina koja se prostire sa svih strana oko nas dok se uspinjemo k divovskim žutim perajama

— ni najokorjeliji grešnik nije zaslužio ovakvu noć u paklu.

Zijevnuo sam, a tijelo mi je iznutra zastenjalo pri pomisli da će još dvadeset četiri sata biti zbijeno u maloj čelici. Malo sam prčkao po radiju, ali nisam našao ništa osim par postaja s klasičnim "yeah, buddy" rockom, par postaja s dance glazbom i nekoliko grotesknih frekvencija na kojima su puštali soft rock". Soft rock

— ne odveć hard, ne odveć soft, savršeno rješenje za ljude bez ukusa.

Ugasio sam radio. Cesta je postajala sve strmija, i načas su se ledne peraje mosta (osim onih najbližih) udaljile od nas. Jayeva stražnja svjetla gledala su me kroz kišu poput crvenih očiju, dok se s desne strane zaljev sve više širio a betonska ograda proljetala pokraj nas.

— Ovaj most je golem — rekao sam.

— I uklet — rekla je Angie. — Ovo je zamjenski most. Izvorni Skyway, odnosno ono što je od njega ostalo, nalazi se s naše lijeve strane.

Zapalila je cigaretu upaljačem na šofer-šajbi. Pogledao sam ulijevo. Nije se naziralo ništa pod velom pljuska.

— Ranih osamdesetih — rekla je — teglenica je udarila u stari most. Glavno krilo mosta palo je u more zajedno s nekoliko automobila.

— Kako to znaš?

— *Putnički vodič*. — Otvorila je prozor koliko je potrebno da dim cigarete izađe iz auta. — Jučer sam pročitala knjigu o ovom području. Jedan je primjerak bio i u tvom apartmanu. Onoga dana kad je ovaj novi most otvoren za promet, neki tip koji se vozio na otvorenje imao je srčani napadaj dok se uspinjao autom prema mostu iz smjera St. Petersburga. Auto je završio u moru, a on je poginuo.

Pogledao sam preko prozora. Zaljev je uzmicao od nas kao dno u oknu dizala.

— Lažeš — rekao sam nervozno.

Podigla je desnu ruku. — Časna pionirska riječ.

— Drži obje ruke na volanu — rekao sam.

Kad smo se približili središnjem krilu mosta, oblila su nas svjetla s čitave konstrukcije žutih peraja i okupala nas u svjedosti zamućena stakla s desne strane našeg automobila.

Iznenada je s uskog otvora Angiena prozora zazujao zvuk guma kako pljaskaju po kiši. Pogledao sam nalijevo, a Angie je rekla: — Koji sad vrag...?

Trgnula je volan, a zlatni lexus projurio je pokraj nas, ubacivši se u naš trak, brzinom od najmanje sto deset kilometara na sat. Kotači sa suvozačeve strane na našem autu udarili su u uzvisinu između kolnika i ograde, čitava se karoserija zatresla i poskočila, a Angiena se ruka ukočila nad volanom poput šipke.

Lexus je prošišao pored nas, a mi smo se uz tresak vratili u svoj trak. Imao je pogašena stražnja svjetla. Jurio je po sredini ceste, zauzimajući oba traka, i načas sam, u svjetlosti s peraja oko mosta, ugledao vozačevu žilavu, usku glavu.

— To je Cushing — rekao sam.

— Sranje. — Angie je zatrubila slabašnom trubom celice, a ja sam otvorio pretinac i izvadio najprije svoj pištolj, potom Angien. Odložio sam njezin pištolj na konzolu pokraj kočnice za slučaj opasnosti, a u svoj ubacio metak.

Ispred nas, Jay je uspravio glavu i pogledao u retrovizor. Angie je i dalje trubila, ali kilavo blejanje koje je izlazilo iz našeg auta izgubilo se kad se kljun lexusa gospodina Cushinga zabio u stražnji dio Jayeva 3000 GT-a.

Desni kotači malog sportskog automobila poskočili su na uzvisinu duž kolnika, a iskre su se zakovitlale sa suvozačeve strane dok je auto u zaletu strugao ogradu s Jayeve desne strane. Jay je naglo okrenuo volan na lijevu stranu i vratio se na kolnik. Retrovizor s jedne strane njegova auta bio je iščupan, i vidio sam kako leti natrag k nama kroz kišu, dok se nije zabio u naš vjetrobran i napravio paukovu mrežu u staklu pred mojim očima.

Angie je udarila stražnji dio lexusa, dok je prednji dio Jayeva automobila klizio ulijevo a stražnji desni kotač ponovno poskočio na uzvisinu. Lexus gospodina Cushinga vozio je ravno i zabijao se u Jayev auto. Srebrna kapa kotača otkačila se i prasnula o masku našeg hladnjaka i nestala pod kotačima. 3000 GT, malen i lagan, nije mogao još dugo izdržati napad jednog lexusa, i bilo je pitanje trenutka kad će se okrenuti bočno i omogućiti lexusu da ga gurne s mosta.

Vidio sam kako se Jayeva glava trza naprijed-natrag, dok se bori s volanom a lexus se sve snažnije zabija u vozačevu stranu.

— Vozi ravno — rekao sam Angie i otvorio svoj prozor. Nagnuo sam se preko prozora gornjim dijelom tijela, pod kišom i vjetrom što su pljuštali i urlali, i uperio pištolj u stražnje staklo lexusa.

Ispalio sam brzo tri metka dok mi je kiša ulazila u oči. Otvor cijevi bljesnuo je u noći poput munje, a stražnje se staklo lexusa raspršio i prosulo po čitavom prtljažniku. Gospodin Cushing je pritisnuo kočnicu, i ja sam se naglo- trgnuo prema natrag kad se Angie zabila u lexus a Jayev se automobil otrgnu? ispred njega.

No, Jay je prebrzo odskočio s uzvisine, pa su se desni kotači njegova 3000 GT-a odbili od tla i skočili u zrak. Angie je vrisnula, a otvor cijevi pištolja bljesnuo je iz lexusa.

Vjetrobran celice prasnuo je pred nama.

Kiša i vjetar uskovitlali su vihor stakla po našoj kosi, obrazima i vratu. Angie se zanišla nadesno i gume su nam se opet zabile u uzvisinu, a kape kotača škripale su o beton. Toyota kao da se načas uleknula, a potom je opet uletjela u svoj trak.

Ispred nas, Jayev se automobil prevrnuo.

Prevrnuo se na vozačevu stranu, zatim se okrenuo na krov, a lexus je ubrzao i tako ga snažno udario da se zavrtio i otplesao po kiši do ograde mosta.

— Zajebi te tipove — rekao sam, podigao se sa sjedala i protegnuo tijelo preko ploče s instrumentima.

Tako sam se istegnuo da sam izvukao ruke kroz razbijeni vjetrobran i položio zapešća na haubu. Nanišanio sam, dok su mi se komadići stakla zabijali u zapešća i u lice, i ispalio još tri hica u unutrašnjost lexusa.

Mora da sam nekoga pogodio, jer se lexus odmaknuo od Jayevog auta i zanio preko lijevog traka. Udario je u ogradu pod posljednjom žutom perajom mosta, i to tako snažno da je odskočio u stranu i zatim prema natrag, a njegov teški zlatni trup sklizao se prema nama.

— Vрати se unutra — doviknula mi je Angie naglo okrenuvši celicu udesno, trudeći se da izbjegne trup lexusa dok je klizio našim dijelom kolnika.

Zlatno vozilo je plutalo kroz noćnu tminu prema nama. Angie je okrenula volan s obje ruke, a ja sam se pokušao vratiti u auto.

Nisam uspio, kao ni Angie.

Kad smo sudarili s lexusom, poletio sam zrakom. Nisam ni dotakao haubu celice, već sam sletio na prtljažnik lexusa poput pliskavice, i grudima sam strugao po komadićima prozirna, rasprskana stakla, a da me to nije usporilo. Začuo sam kako mi je nešto prasnulo zdesna, prasak betona koji je bio tako glasan kao da se noćno nebo rasporilo.

Udario sam ramenom o asfalt, i nešto mi je krenulo kraj ključne kosti. Skotrljao sam se. Prevrnuo. Još malo skotrljao. Držao sam čvrsto pištolj u desnoj ruci, i dvaput je opalio dok se nebo okretalo a most uranjao i izranjao oko mene.

Prestao sam se sklizati udarivši se o krvavo bedro koje je probijala bol. Nisam osjećao lijevo rame, bilo je mlohavo, a koža mi je bila oblivena krvlju.

Ali bio sam u stanju saviti desnu ruku oko pištolja, i premda me je u bedru na koje sam se dočekao razdirala bol kao da je ispunjeno oštrim kamenjem, noge su me još služile. Pogledao sam lexus dok su se suvozačeva vrata otvarala. Bio je udaljen kojih deset metara, a prtljažnik mu je sad bio sljubljen uz zgnječenu haubu celice. Mlaz vode šištao je iz celice dok sam stajao na nesigurnim nogama, a mješavina kiše i krvi curila mi je poput umaka od rajčice niz lice. S moje desne strane, na drugoj strani mosta, zaustavio se crni džip, i vozač mi je dovikivao riječi koje su se gubile u vjetru i kiši.

Nisam se obazirao na njega, već sam se usredotočio na lexus.

Puzo je pokleknuo kad se izvukao iz lexusa, košulje natopljene krvlju, a mesnata rupa otvorila mu se tamo gdje je prije bila desna obrva. Othramao sam do njega dok se oslanjao o cijev pištolja da se podigne s koljena. Zgrabio je otvorena vrata automobila i gledao me kako prilazim, i prema načinu kako mu je preskakala Adamova jabučica bilo je očito da guta slinu kako ne bi povraćao. Nesigurno je spustio pogled prema svom pištolju, a onda me opet pogledao.

— Nemoj — rekao sam.

Pogledao je svoja prsa, iz kojih je, odnekud, liptala krv, i stegnuo prste oko pištolja.

— Nemoj — ponovio sam. Molim te, nemoj, pomislio sam.

Ali ipak je podigao pištolj, trepćući dok me gledao pod kišom, a njegovo sitno tijelo teturalo je kao da je pijan.

Pucao sam mu dvaput posred prsa prije nego što je uspio podići pištolj s boka. Stropoštao se udarivši leđima o auto, dok su mu usta oblikovala zbunjen otvor, kao da se sprema postaviti mi neko pitanje. Htio se uhvatiti za otvorena vrata, ali ruka mu je kliznula između okvira vrata i potpornja vjetrobrana. Tijelo mu je počelo padati udesno, ali lakat mu se zakačio između vrata i karoserije, i tako je umro — napol okrenut prema tlu, napol zakačen o auto, s nagovještajem nikad postavljena pitanja u očima.

Začuo sam zvuk zupčanika, i podigao pogled preko krova automobila i ugledao gospodina Cushinga kako drži ulaštenu sačmaricu uperenu u mene. Ciljao je niz cijev, držeći jedno oko sklopljeno i košcat, bijeli prst na okidaču. Nasmiješio mi se.

A tad mu je mekan crveni oblak izbio usred grla i štrcnuo na ovratnik košulje.

Namrštio se. Rukom je posegnuo prema grlu, ali prije nego što se uspio uhvatiti za vrat, nagnuo se prema naprijed i bubnuo glavom u krov automobila. Sačmarica je skliznula niz vjetrobran i zaustavila se na haubi. Visoko, mršavo tijelo gospodina Cushinga svinulo se nadesno, i on je nestao s druge strane haube, uz mukli zvuk kako je truplo dotaklo zemlju.

Angie se pojavila u tmuni iza njegovih leđa, a ruka s pištoljem još joj je bila ispružena dok je kiša šištalala na vrućoj cijevi. Krhotine stakla svjetlucale su joj u tamnoj kosi. Nekoliko joj je posjekotina, tankih poput žileta, prošaralo čelo i hrbat nosa, ali činilo se da je preživjela sudar s manjim ozljedama nego Puzo ili ja.

Nasmiješio sam joj se, a ona mi je uzvratila umornim smiješkom.

Tad je okrenula pogled prema nečemu iza mojih leđa. — Isuse Kriste, Patrick. Oh, Bože.

Okrenuo sam se, i shvatio što je onako glasno prasnulo kad sam izletio iz celice.

Jayev 3000 GT stajao je naopačke petnaest metara od nas. Auto je većim dijelom probio ogradu, i načas me zaprepastilo što se nije cijeli prevrnuo i pao u vodu. Stražnja trećina automobila držala se još na mostu. Prednje dvije trećine visjele su nad ponorom, a auto se držao za most samo zahvaljujući betonu koji se još nije odronio i dvjema raskinutim čeličnim petljama. Dok smo još gledali, prednji dio automobila lagano se nagnuo u prazninu, a stražnji se podigao s betona. Čelične petlje su zaškripale.

Otrčao sam do ograde, kleknuo i pogledao preko ograde prema Jayu. Visio je naopačke na svom sjedalu, sapet pojasom, koljena uz bradu, glave dva centimetra udaljene od stropa automobila.

— Ne miči se — rekao sam.

Svrnuo je oči prema meni. — Ne brini. Neću.

Pogledao sam ogradu, klizavu od kišnih kapi. Ponovno je zaškripala. S vanjske strane je ležao uzak trak betona, o koji bi se moglo osloniti samo četverogodišnje dijete, ali nisam se baš nalazio u poziciji da čekam dok beton naraste sam od sebe. Ispod betonskog traka zjapio je prazan, crn prostor i voda tvrda poput kamena sto metara dolje.

Angie se približila i stala kraj mene. Vjetar je puhao iz zaljeva.

Automobil se malo pomaknuo nadesno, a onda, jednim trzajem, skliznuo još dva centimetra prema ponoru.

— Oh, ne — rekao je Jay. Slabašno se nasmijao. — Ne, ne, ne.

— *Jay* — rekla je Angie. — Dolazim k tebi.

— *Ti* ideš k njemu? — rekao sam. — Ne. Ja mogu dalje posegnuti.

Uzverala se na ogradu i prešla na drugu stranu. — Možeš posegnuti jezikom. Ruka ti je sva sjebana. Možeš li je uopće micati?

Nije čekala odgovor. Uхватила se za neoštećeni dio ograde i hodala duž nje prema automobilu. Hodao sam uz nju, držeći desnu ruku centimetar od njezine.

Vjetar je još jednom snažno zapuhao kroz kišu, i činilo se kao da se cijeli most zaljuljao.

Angie je dohvatila automobil. Držao sam je objema rukama za desnu ruku, i ona se sagnula u nesiguran čučanj.

Nagnula se preko ograde i ispružila lijevu ruku. Začuli smo sirene u daljini.

— Jay — rekla je.

— Da?

— Ne mogu dohvatiti. — Istegnula se koliko je mogla, i osjetio sam kako joj tetive titraju pod kožom, ali prsti joj još uvijek nisu stizali do kvake koja je stajala naopako. — Moraš mi pomoći, Jay.

— Kako?

— Možeš li otvoriti vrata?

Istegnulo je glavu pokušavajući napipati kvaku. — Nisam još nikad bio u prevrnutom autu. Znaš?

— A ja nisam nikad visjela s ruba mosta sto metara iznad vode — rekla je Angie. — Isto mi je kao i tebi.

— Imam kvaku — rekao je.

— Morat ćeš otvoriti vrata i uhvatiti me za ruku — rekla je Angie, a tijelo joj se lagano zanijelo u naletu **vjetra**.

Treptao je pod kišom koja je hrupila kroz prozor, naduo obraze i izdahnuo.

— Bojim se da će se auto izvrnuti ako se samo pomaknem.

— Moramo riskirati, Jay. — Ruka joj je malo skliznula iz moga zahvata. Stisnuo sam je snažno, a njezini prsti su mi se ukopali u meso.

— Aha — rekao je Jay. — Ali velim ti, ja ću... Automobil se zanjihao, čitav je most glasno zaškripao, ovaj put visoko i žestoko poput vriska, a raskomadani beton koji je držao auto se odronio.

— Ne, ne, ne, ne, ne, ne — rekao je Jay. I automobil je sletio s mosta.

Angie je vrisnula i trgnula se prema meni, a istrgnuta čelična petlja udarila ju je u ruku. Čvrsto sam joj stisnuo šaku i izvukao je preko ograde dok se ritala u zrak.

Stisnula se licem uz mene i čvrsto mi se uhvatila oko vrata, a srce joj je lupalo o moju nadlakticu kao što je meni kucalo u ušima.

Gledali smo dolje, gdje se Jayev automobil kroz kišni vrtlog srušio u mrak.

25

— Hoće li mu biti dobro? — upitao je inspektor Jefferson medicinskog tehničara hitne pomoći koji mi je povijao rame.

— Napukla mu je scapula. Mogla bi biti i slomljena. Ne mogu to znati bez rentgena.

— Što mi je napuklo? — rekao sam.

— Lopatica — rekao je tehničar. — Svakako je napukla. Jefferson ga je pogledao pospanih očiju i polako zatresao glavom. — Nije ništa strašno. Uskoro ćemo mu dovesti liječnika da ga pregleda.

— Sranje — rekao je tehničar i zavrtio glavom. Čvrsto je stegnuo zavoj, ovijajući mi ga ispod pazuha preko ramena, pa niz ključnu kost, oko leđa i prsa, da bi ga opet provukao ispod pazuha.

Inspektor Carnell Jefferson pozorno me promatrao pospanih očiju dok je medicinski tehničar radio svoj posao. Jefferson je izgledao kao da je u kasnim tridesetima, vitak crn momak obične visine i grade, meke, opuštene čeljusti i sa stalnim smiješkom koji mu je lijeno podrhtavao na rubovima usta. Bio je odjeven u lagani plavi kišni ogrtač preko smeđeg odijela i bijele košulje, sa svilenom kravatom s ružičastobijelim cvjetnim motivom koja mu je visjela, lagano nakrivljena, s otkopčana ovratnika. Kosa mu je bila tako kratko podšišana uz lubanju da sam se pitao zašto je uopće pušta da

naraste, i nije ni trepnuo dok mu se kiša slijevala niz glatku kožu lica.

Izgledao je kao ugodan momak, tip frajera s kojim bi se čovjek mogao zezati u teretani, možda ispiti koje pivo nakon posla. Tip frajera koji voli svoju djecu i ima erotske fantazije jedino o svojoj ženi.

No, već sam imao posla s drotovima poput njega, i to je bio tip s kojim se ne valja previše šaliti. U gajbi, ili kad svjedoči na sudu, ili pak kad ispituje svjedoka, takav ugodan tip pretvori se u morskog psa dok si rekao keks. Bio je to inspektor za ubojstva, mlad, uz to crnac u južnjačkoj saveznoj državi; sasvim sigurno nije dospio na taj položaj preko veza i poznanstava.

— Dakle, vi ste gospodin Kenzie?

— Mh.

— Radite ka privatni istražitelj gori u Bostonu. Je li tako?

— To sam vam i rekao.

— Mh. Lijep grad?

— Boston?

— Da. Lijep grad?

— Meni se sviđa.

— Kažu mi da je jako zgodan ujesen. — Napućio je usne i kimnuo.

— Čujem da baš ne vole crnje tamo gore, je li.

— Svugdje ima šupaka — rekao sam.

— Oh, naravno. Naravno. — Protrljao je glavu dlanom, pogledao načas u kišu i trepnuo kako bi otresao kapljice s očiju. — Šupaka svuda — ponovio je. — Pa kad već stojimo na kiši i tako lijepo pričamo o odnosima među rasama i šupcima i sličnim stvarima, dajte mi ispričajte malo i o onoj dvojici mrtvih šupaka zbog kojih smo zaustavili promet na mome mostu?

Pogledao sam te lijene oči, i u njima ugledao bljesak morskog psa, samo čaš prije nego što je nestao.

— Pucao sam niskom tipu dvaput u prsa. Podigao je obrve. —

Primijetio sam to. Da.

— Moja je partnerica pucala u drugog tipa dok je nišanio sačmaricom na mene.

Okrenuo se i pogledao Angie. Sjedila je u drugim kolima hitne pomoći, preko puta onih u kojima sam se nalazio, i drugi medicinski tehničar joj je brisao sterilnom gazom krv | ogrebotina na licu, nogama i vratu dok ju je Jeffersonov suradnik, detektiv Lyle Vandemaker, ispitivao.

— Čovječe — rekao je Jefferson i zafučkao — em je prvoklasna super-treba, em može prolit tipu rupu u grlu s deset metara razdaljine na kiši? To je neka posebna žena.

— Aha — rekao sam — i jest.

Pogladio je bradu i kimnuo sam sebi. — Reći ću vam koji je moj problem u ovom trenutku, gospodine Kenzie. Stvar je u tome da razlučimo tko su uistinu šupci. Shvaćate što hoću reći? Vi mi kažete da su ona dva leša tamo preko istinski šupci. Volio bih vam vjerovati. Zaista. K vragu, volio bih da mogu reći: "U redu", stisnuti vam ruku i pustiti vas da se vratite u Boston. Zaista, vjerujte mi. Ali, što ako mi lažete? Što ako ste vi i vaša suradnica istinski šupci? Pa, ispao bih stvarno budala da vas pustim. A kako još nemamo nikakvih svjedoka, sve što imamo na raspolaganju vaša je riječ protiv riječi one dvojice, koji nam baš i ne mogu dati riječ jer ste vi pucali u njih nekoliko puta i oni su umrli. Pratite li me?

— Jedva — rekao sam.

S onu stranu središnje razdvojnice mosta promet se činio gušćim nego što bi se moglo očekivati u tri sata ujutro, jer je policija pretvorila dva traka koja normalno vode na jug u jedan trak za jug i jedan za sjever. Svaki automobil koji je prošao tom stranom mosta usporio je kako bi virnuo na zbrku s ove strane.

Na blokiranom dijelu mosta bio je parkiran crni džip s dvije svijetlozelene daske za surfanje privezane ne krovu, s upaljenim svjetlima. U vlasniku sam prepoznao tipa koji mi je nešto doviknuo čas prije nego što sam upucao Puzu.

Bila je to preplanula vješalica od čovjeka, duge, plave kose izbijeljene od sunca, bez košulje. Stajao je iza džipa i uzrujano razgovarao s dva drota. Dvapat je pokazao prstom u mom pravcu. Uz njega je bila mlada žena, isto tako mršava i plava kao i on, i stajala je oslonjena na haubu džipa. Kad su nam se pogledi sreli, vedro mi je mahnula kao da smo stari prijatelji.

Mahnuo sam joj nekako nespretno da uzvratim pozdrav, jer mi se činilo da to pristojnost zahtijeva, i opet se okrenuo svom neposrednom okruženju.

Našu stranu mosta blokirali su lexus i celica, šest-sedam zelenobijelih patrolnih kola, nekoliko automobila bez oznaka, dvoja vatrogasna kola, troja kola hitne pomoći i crni kombi na kojemu je žutim slovima pisalo OBALNA POLICIJA OKRUGA PINELLA. Iz kombija su izašla četiri ronioca, s one strane mosta koja gleda na St. Pete, i sad su se nalazili negdje u vodi, u potrazi za Jayem.

Jefferson je pogledao rupu u ogradi koju je za sobom ostavio Jayev automobil. Okupana crvenim svjetlom vatrogasnih kola, izgledala je poput otvorene rane.

— Dobro ste mi sjebali most, ha, gospodine Kenzie?

— Nisam ja — rekao sam — nego ona dva šupka tamo preko.

— Tako vi kažete — rekao je. — Tako vi kažete. Medicinski tehničar mi je pincetama otklonio kamenčiće i komadiće stakla s lica, a ja sam žmirkao zureći kroz bljesak svjetala i mračni pljusak u mnoštvo koje se okupilo s druge strane barikade kako bi vidjeli nasilje uživo. Valjda im televizija nije dovoljna. Njihovi vlastiti životi nisu im dovoljni. Ništa im nije dovoljno. Medicinski tehničar mi je iščupao poveći komad nečega iz sredine čela, i krv je iznenada potekla iz otvora, razdvojila se navrh nosa i potekla mi u oči. Nekoliko sam puta trepnuo dok je on dohvaćao gazu, i dok su mi očni kapci treptali a svjetla nekoliko patrolnih kola bljeskala poput svjetala u diskoteci, ugledao sam gustu kosu i kožu boje meda u gomili.

Nagnuo sam se naprijed pod kišom i zagledao se u svjetla i ponovno je ugledao, tek načas; pomislio sam kako sam od udarca zadobio potres mozga, jer to nije bilo moguće.

Ali možda jest?

U jednom časku, kroz kišu, svjetla i krv koja mi se slijevala u oči, pogledao sam u oči Desiree Stone. A onda je više nije bilo.

26

Most je povezivao dva okruga. Okrug Manatee na jugu činili su Bradenton, Palmetto, Longboat Key i otok Anna Maria. Okrug Pinella na sjeveru činili su St. Petersburg, St. Petersburg Beach, Gulfport i Pinellas Park. Policija iz St. Petersburga prva je stigla na mjesto nesreće, kao i njihovi ronionci i vatrogasna kola, i nakon kratkog prepiranja s bradentonskom Policijskom upravom, s mosta su nas na sjever odvezli murjaci iz St. Petea.

Dok smo izlazili s mosta—Angie zatočena na stražnjem sjedalu jednih patrolnih kola, ja u drugima — četiri ronionca, u crnim gumenim odijelima od glave do pete, izvlačila su Jayevo tijelo iz Tampa Baya na travnati nasip.

Dok smo prolazili, pogledao sam preko prozora. Položili su njegov mokri leš na travu, a put mu je bila bijela poput ribljeg trbuha. Tamna kosa uokvirivala mu je lice, a oči su mu bile čvrsto sklopljene i čelo nabrano.

Da se nije vidio nabor na čelu, izgledao bi kao da spava. Izgledao je kao da je pronašao svoj mir. Izgledao je kao da mu je četrnaest godina.

— Dakle — rekao je Jefferson vraćajući se u sobu za ispitivanje — imamo loše vijesti za vas, gospodine Kenzie.

U glavi mi je tako snažno udaralo da sam bio uvjeren kako mi se skupina mažoretkinja smjestila u lubanji, a unutrašnjost usta bila mi je poput vrele kožne presvlake. Nisam mogao micati lijevom

rukom, čak ni da su to zavoji dopuštali, a posjekotine na licu i glavi su se slijepile i otekle.

— Što želite reći? — nekako sam promumljao.

Jefferson je spustio tvrdi fascikl na stol između nas, skinuo sako i odložio ga na naslon stolca prije nego je sjeo.

— Ovaj gospodin, Graham Clifton, kako ste ga ono nazvali na mostu, Puzo?

Kimnuo sam.

Nasmiješio se. — Sviđa mi se to. Dakle, Puzo je zadobio tri metka. Sva iz vašeg pištolja. Prvi mu je ušao kroz leđa i izašao na prsa s desne strane.

Rekao sam: — Rekao sam vam da sam pucao u auto u pokretu.

Učinilo mi se da sam nešto pogodio.

— Bogme jeste — rekao je. — A onda ste ga dvaput pogodili kad je izašao iz auta. Jes, jes. Ali to nije loša vijest. Loša je vijest za vas nešto drugo. Prema vašoj izjavi, taj Puzo je radio za nekog Trevora Stonea iz Marbleheada u Massachusettsu?

Kimnuo sam.

Pogledao me i polako zavrtio glavom.

— Čekajte malo — rekao sam.

— Gospodin Clifton je bio zaposlen u Bullock Industriesu, tvrtki za konzalting u istraživanjima i razvoju sa sjedištem u Buckheadu.

— Buckheadu? — rekao sam.

Kimnuo je. — Atlanta. Savezna država Georgia. Gospodin Clifton, koliko znamo, nikad nije nogom kročio u Boston.

— To je sranje — rekao sam.

— Bojim se da nije. Razgovarao sam s njegovim kućegazdom, njegovim šefom u Atlanti, njegovim susjedima.

— Njegovim susjedima? — rekao sam.

— Aha. Znate što su to susjedi, zar ne? Ljudi koji stanuju blizu vas. Vide vas svaki dan, mahnu vam da vas pozdrave. A u Buckheadu

imate čitav čopor takvih susjednih tipova, koji se zaklinju da već deset godina viđaju gospodina Cliftona skoro svaki dan u Atlanti.

— A gospodin Cushing? — rekao sam dok su mažoretkinje u mojoj glavi udarale u činele sve u jedan mah.

— Također zaposlen u Bullock Industriesu. Također nastanjen u Atlanti. Otud registarske tablice iz Georgie na lexusu. Što se tiče vašeg gospodina Stonea, taj nije mogao doći k sebi od čuđenja kad sam ga nazvao. Kaže da je poslovni čovjek u mirovini, da umire od raka i da vas je unajmio kako biste mu pronašli kćer. Nema pojma koga vruga radite tu dolje u Floridi. Kaže da je posljednji put razgovarao s vama prije pet dana. Istina bog, mislio je da ste klisnuli s njegovom lovom. A gospodina Cliftona i gospodina Cushinga, kaže, nit je vidio nit ikad čuo za njih.

— Inspektore Jefferson — rekao sam — jeste li provjerili u čijem je vlasništvu Bullock Industries?

— Što mislite, gospodine Kenzie.

— Naravno da jeste.

Kimnuo je i pogledao fascikl. — Naravno da jesam. Bullock Industries je u vlasništvu tvrtke Moore i Wessner, d.d., britanskog holdinga.

— A tko je vlasnik holdinga?

Pogledao je svoje bilješke. — Sir Alfred Llewyn, engleski grof, koji se navodno družu s kraljevskom obitelji, igra pool s princom Charlesom i poker s kraljicom, ili što god hoćete.

— A ne Trevor Stone — rekao sam.

Zavrtio je glavom. — Osim ako on nije engleski grof A nije, zar ne? Barem koliko je vama poznato.

— A Jay Becker? — rekao sam. — Što vam je gospodin Stone rekao o njemu?

— Isto što i o vama. Gospodin Becker je klisnuo iz grada s novcem gospodina Stonea.

Sklopio sam oči da se zaštitim od fluorescentnog svjetla koje mi je blještalo iznad glave, i pokušao smiriti udaranje u glavi pukom voljom. Nije uspjelo.

— Inspektore — rekao sam.

— Hmm?

— Što se, prema vašem mišljenju, sinoć dogodilo na onom mostu? Zavali se u stolac. — Drago mi je da ste me to pitali, gospodine Kenzie. Baš mi je drago. — Izvukao je paketić guma za žvakanje iz džepa košulje i ponudio me. Kad sam odbio, slegnuo je ramenima, odmotao jednu, ubacio je u usta i žvakao je oko pola minute.

— Vi ste, zajedno sa svojom suradnicom, nekako ušli u trag Jayu Beckeru, a da nikome niste ništa rekli. Odlučili ste ukrasti novac Trevora Stonea i klisnuti iz grada, ali dvjesto tisuća dolara, koliko vam je dao, nije vam bilo dovoljno.

— Dvjesto tisuća dolara? — rekao sam. — Rekao vam je da nam je toliko platio?

Kimnuo je. — Dakle, pronašli ste Jaya Beckera, ali čovjek je postao sumnjičav i pokušao vam izmaknuti. Gonili ste ga sve do Skywaya i tamo se naguravali s njim u automobilima, kad su vam se na putu ispriječila ona dva nevina poslovna čovjeka. Pljušti kao iz kabla, mračno je, ispalo je drukčije nego što ste planirali. Svo troje doživite sudar. Beckerov auto se survao s mosta. Ali to je najmanji problem, jer sad se morate riješiti dvojice svjedoka. Stoga ste ih ubili, stavili im oružje u ruke, pucali im u stražnje staklo da izgleda kao da ste pucali u vožnji, i to je to. Obavljen posao.

— Vi sami ne vjerujete u to objašnjenje — rekao sam.

— Zašto ne?

— Jer je to najgluplje objašnjenje koje sam ikad čuo. A vi niste glupi.

— Oh, dajte mi još malo laskajte, gospodine Kenzie. Molim vas.

— Mi želimo novac Jaya Beckera, zar ne?

— Aha, sto somova koje smo pronašli u prtljažniku celice, s njegovim otiscima prstiju posvuda. O tom novcu govorim.

— Sto je sa sto somova kojima smo ga izvukli iz zatvora uz jamčevinu? — rekao sam. — Zašto bismo to učinili? Zar zato da bismo kasnije mogli zamijeniti tih sto tisuća dolara za one druge?

Gledao me očima morskog psa, nije ništa rekao,

— Ako smo stavili Cushingu i Cliftonu oružje u ruke, zašto je Clifton imao opekline od baruta na rukama? A imao je opekline, zar ne?

Nije mi odgovorio. Gledao me i čekao nastavak.

— Ako smo mi gurnuli Jaya Beckera s mosta, kako to da su svu štetu na njegovom autu izazvali udarci lexusa?

— Nastavite — rekao je.

— Znete li koliko naplaćujem za slučaj nestale osobe? Zavrtio je glavom.

Rekao sam mu. — Priznat ćete da je to dramatično manja svota od dvjesto somova, nadam se.

— Priznajem.

Zašto bi Trevor Stone pljunuo četiri stotine tisuća dolara da mu dva privatna istražitelja, svaki na svoju ruku, traže kćer?

— Čovjek je očajan. Umire. Želi da mu se kći vrati.

— Ali skoro pola milijuna dolara? To je mnogo.

Podigao je dlan desne ruke prema meni. — Molim vas — rekao je — nastavite.

— Zajebi to — rekao sam.

Prednje noge njegova stolca spustile su se na zemlju. — Sto ste rekli?

— Čuli ste me. Zajebite to, i jebite se sami. Objašnjenje vam je posrano kao guzica. Obojica to znamo. I obojica znamo da se neće održati na sudu. Porota će vas ismijati.

— Tako mislite?

— Tako mislim. — Pogledao sam ga, a onda podigao oči prema zatamnjenom staklu iza njegovih leđa, kako bi me njegovi pretpostavljeni, ili tko god se tamo nalazio, također pogledali u oči.

— Imate tri trupla, oštećen most i prvu stranicu u novinama, kako mi se čini. A jedino je uvjerljivo objašnjenje ono koje vam ja i moja suradnica pričamo već dvanaest sati. Ali vi ga ne možete potkrijepiti

— pogledao sam ga izravno u oči. — Ili barem tako kažete.

— Tako ja kažem? Što bi to trebalo značiti, gospodine Kenzie?

Hajde, nemojte se sramiti.

— S druge strane mosta stajao je jedan tip. Izgledao je kao surfer. Vidio sam kako ga drotovi ispituju kad ste stigli. On je vidio što se dogodilo. Barem djelomično.

Nasmiješio mi se. Široko. Vidio sam mu sva 32 zuba.

— Gospodin o kojem je riječ — rekao je, gledajući u svoje bilješke

— sedam je puta osuđivan zbog, između ostalog, vožnje pod utjecajem alkohola, posjedovanja marihuane, posjedovanja kokaina, posjedovanja ecstasyja, posjedovanja...

— Inspektore, sve to samo znači da čovjek posjeduje puno stvari.

Skužio sam to. Ali kakve to veze ima s onim što je vidio na mostu?

— Je li vam majčica ikad rekla da je nepristojno prekidati ljude dok govore?— Zaprijetio mi je kažiprstom. — Gospodin o kojem je riječ vozio je s nevažećom dozvolom, pao na alko testu, a na njemu je pronađen kanabis. Vaš "svjedok", gospodine Kenzie, ako mislite da vam je to svjedok, bio je pod utjecajem najmanje dviju opojnih supstancija. Uhićen je nekoliko minuta nakon što smo napustili most. — Nagnuo se prema meni. — I zato, radije mi recite što se dogodilo na tom mostu.

Nagnuo sam se prema njemu i zagledao se u dvije strelice što su frcale iz tih očiju. Nije bilo lako, časna riječ. — Nemate ništa u rukama osim mene i moje suradnice s pištoljima koji se još dime, i svjedoka kojem ne želite vjerovati. I nećete nas pustiti. Je li tako, inspektore?

— Upravo tako — rekao je. — I zato mi ispričajte još jednom priču kako sam vam rekao.

— Jok.

Prekrižio je ruke preko grudi i nasmiješio se. — "Jok"? To ste rekli? "Jok"?

— Upravo to sam rekao.

Ustao je, podigao stolac i prenio ga oko stola do mene. Sjeo je, i njegove su mi usne doticale uho dok mi je šaptao: — Vi ste sve što imam, Kenzie. Kužite? A vi ste obični bijeli irski govнар koji se voli kurčiti, što znači da sam vas zamrzio čim sam vas ugledao. Dakle, da čujemo što smjerate?

— Dovedite mog odvjetnika — rekao sam.

— Ne čujem vas dobro — šapnuo je.

Nisam se obazirao na njega, već sam udario šakom po stolu. — Dovedite mog odvjetnika — doviknuo sam ljudima iza stakla.

27

Moj odvjetnik, Cheswick Hartman, uhvatio je zrakoplov iz Bostona sat vremena nakon mog telefonskog poziva u šest ujutro.

Kad je u podne stigao u Policijsku upravu St. Petersburga na Prvoj sjevernoj aveniji, pravili su se da ništa ne znaju. Kako se nesreća na mostu dogodila na ničijoj zemlji između okruga Pinellas i Manatee, poslali su ga u okrug Manatee k Policijskoj upravi u Bradentonu, uz laž kako ne znaju gdje se nalazimo.

U Bradentonu su bacili pogled na Cheswickovo odijelo od dvije tisuće dolara i putnu torbu *Louis Boston* u njegovoj ruci, i još malo pravili budalu od njega. Kad se vratio u St. Pete, bila su već tri sata. Sve se dimilo od vrućine, a dimio se i Cheswick.

Poznajem tri čovjeka s kojima se nikad, ali zaista nikad, čovjek ne smije zafrkavati. Jedan je od njih Bubba, iz razumljivih razloga.

Drugi je Devin Amronklin, drot iz Odjela za umorstva u Bostonu. A treći je Cheswick Hartman, koji je možda i opasniji od Bubbe ili Devina, jer je njegovo oružje ubojitije i raznovrsnije od njihova.

On je jedan od najboljih odvjetnika specijaliziranih za kriminalne slučajeve, ne samo u Bostonu, već u čitavoj zemlji, i naplaćuje oko osamsto dolara na sat za svoje usluge, a uvijek je tražen. Posjeduje kuće na Beacon Hillu i Outer Banksu u Sjevernoj Carolini, kao i ljetnikovac na Majorki. Njegovu sestru, Elise, prije nekoliko sam godina spasio iz opasne situacije. Otad Cheswick ne želi primiti novac od mene, i krenut će na put od 2200 km ako ga zatrebam, i to sat vremena nakon što ga nazovem.

Ali krv mu uzavre kad to mora učiniti, a ako još k tome mora gubiti vrijeme s nekakvim seljačinama od drotova koji se ne znaju pristojno ponašati, njegova aktovka i Montblanc kemijska olovka pretvore se u atomsko oružje i ručicu za lansiranje bombe.

Kroz masno staklo u sobi za ispitivanje mogao sam vidjeti radnu sobu, zaklonjenu još masnijim venecijanskim zastorima, a dvadeset minuta nakon što me Jefferson ostavio samoga, cijela se postaja uskomešala kad je Cheswick banuo unutra i probio se između raštrkanih stolova, s čitavim bataljunom policajaca za leđima.

Drotovi su vikali na Cheswicka i međusobno, zazivali Jeffersonovo ime i ime nekog poručnika Grimesa, i u času kad je Cheswick širom otvorio vrata sobe za ispitivanje, Jefferson je već bio u gomili.

Cheswick je pogledao po sobi i rekao: — Donesite mom klijentu čašu vode. Odmah.

Jedan se policajac vratio u radnu sobu dok su Cheswick i ostali ulazili. Cheswick se nagnuo iznad mene i promotrio mi lice.

— Ovo je dobro. — Pogledao je preko ramena u znojavog sijedog muškarca s natporučničkim oznakama na odori. — Najmanje tri posjekotine na licu inficirale su se. Rekli su mi da postoji mogućnost da je slomio lopaticu, ali vidim samo zavoj.

Natporučnik je rekao: — Pa...

— Koliko ste već dugo ovdje? — upitao me.

— Od tri i četrdeset šest ujutro — rekao sam.

Pogledao je na svoj sat. — Sad je četiri poslijepodne. — Pogledao je u znojavog natporučnika. — Vaša uprava je povrijedila građanska prava mojega klijenta, a to je federalni zločin.

— Jebeš to — rekao je Jefferson.

Cheswick je izvadio rupčić iz džepa na prsima dok su stavljali vrč s vodom i čašu na stol za ispitivanje. Cheswick je podigao vrč i okrenuo se prema skupini. Dok je močio rupčić, prolio je malo vode po Jeffersonovim cipelama.

— Jeste li čuli za slučaj Rodneyja Kinga, policajce Jefferson? — Ja sam *inspektor* Jefferson. — Pogledao je svoje mokre cipele.

— Bit ćete opet policajac kad obavim svoj posao. — Cheswick se opet okrenuo prema meni i prešao mi rupčićem preko posjekotina.

— Neka vam jedno bude jasno — rekao je skupini — vi ste, gospodo, u kurcu. Ne znam kako se to radi kod vas ovdje dolje i nije me briga, ali držali ste mog klijenta u sobi bez ventilacije preko dvanaest sati, što znači da se ništa iz njegova iskaza ne može upotrijebiti na sudu. Ništa.

— Ima ventilaciju — rekao je neki drot, sa strelicama u očima.

— Onda je uključite — rekao je Cheswick.

Drot se napol okrenuo prema vratima, a zatim zastao i zavrtio glavom nad vlastitom glupošću. Kad se okrenuo natrag, Cheswick mu se smiješio.

— Dakle, klima-uredaj je u ovoj sobi bio isključen namjerno. U sobi unutar javne zgrade na trideset stupnjeva celzija. Samo tako nastavite, gospodo, jer se već sprema tužba na nekoliko tisuća. A još raste. — Skinuo mi je rupčić s lica i dao mi čašu vode. — Još kakvih pritužbi, Patrick?

Izlio sam čašu u sebe za manje od tri sekunde. — Ružno su razgovarali sa mnom.

Lagano mi se nasmiješio i pljesnuo me u rame taman toliko da je zavrištalo.

— Pustite mene da govorim.

Jefferson je istupio pred Cheswicka. — Vaš je klijent ispalio tri metka u jednog tipa. Njegova je suradnica proburazila grlo drugom tipu. Treći je tip gurnut s mosta u svom automobilu i umro je od udarca u Tampa Bay.

— Znam — rekao je Cheswick. — Vidio sam snimku.

— Snimku? — rekao je Jefferson.

— Snimku? — rekao je znojavi natporučnik.

— Snimku? — rekao sam.

Cheswick je posegnuo rukom u aktovku i izvadio videokasetu na stol. — Ovo je kopija — rekao je. — Original je u uredu Meegan, Feibel i Ellenburg u Clearwateru. Snimka im je poslana u devet sati ovog jutra preko privatnog kurira.

Jefferson je podigao kasetu, a kapljica znoja skliznula mu je iz kose.

— Poslužite se — rekao je Cheswick. — Događaj je snimila osoba koja se vozila na jug preko Skywaya u vrijeme nesreće.

— Koja osoba? — rekao je Jefferson.

— Žena po imenu Elizabeth Waterman. Mislim da ste uhitili njezina dečka, Petera Moora, na mostu sinoć, zbog vožnje u pijanom stanju i niza drugih stvari. Mislim da je on dao izjavu vašim policajcima, koja potvrđuje događaje na snimci, a koju ste odlučili odbaciti zato što nije prošao na alkotestu.

— Ovo je sranje — rekao je Jefferson i pogledom potražio podršku među svojim kolegama. Kad je nije dobio, tako je snažno stisnuo kasetu da sam pomislio kako će je smrskati.

— Snimka je malo mutna zbog kiše i zbog uzrujanosti snimatelja — rekao je Cheswick — ali uspjela je zahvatiti najveći dio događaja.

— Ne mogu vjerovati — rekao sam i nasmijao se.

— I, tko je sad najveći frajer? — rekao je Cheswick.

28

U devet sati te večeri pustili su nas iz postaje.

U međuvremenu me pregledao liječnik u bolnici Bayshore, dok su dva policajca stajala na deset koraka od mene sve vrijeme. Očistio mi je rane i dezinficirao ih. Rentgen je pokazao jasan lom u lopatici, ali ne potpuni prijelom. Promijenio mi je zavoje, stavio povez na ruku i savjetovao mi da sljedeća tri mjeseca ne igram američki nogomet.

Kad sam ga upitao u kakvom je odnosu napuknuta lopatica s ozljedama koje sam zadobio na lijevoj ruci u borbi s Gerryjem Glynnom prije godinu dana, pregledao je ruku.

— Ne osjećate je?

— Uopće — rekao sam.

— Znači da ste pretrpjeli ozljedu živca na ruci.

— Da — rekao sam.

Kimnuo je. — No, nećemo morati amputirati ruku.

— To mi je drago čuti.

Pogledao me kroz male, smrznute naočale. — Jako si skraćujete životni vijek, gospodine Kenzie.

— Počinjem to polako uviđati.

— Namjeravate li jednog dana imati djece?

— Aha — rekao sam.

— Počnite odmah — rekao mi je. — Možda poživite da ih vidite kako diplomiraju.

Dok smo silazili stepenicama iz policijske postaje, Cheswick je rekao: — Ovaj ste put naletjeli na krivog tipa.

— Pričajte mi — rekla je Angie.

— Ne samo da nema podataka o tome da su Cushing i Clifton radili za njega, već i onaj zrakoplov kojim kažete da ste putovali? Jedini privatni zrakoplov koji je uzletio iz zračne luke Logan između devet ujutro i podneva onoga dana bio je Cessna, ne gulfstream, i putovao je u Dayton u Ohio.

— Kako je moguće ušutkati čitavu jednu zračnu luku? — rekla je Angie.

— I to ne bilo koju luku — rekao je Cheswick. — Logan slovi kao zračna luka s najboljim i najcjenjenijim osiguranjem u cijeloj zemlji. A Trevor Stone je toliko moćan da ga zaobiđe.

— Sranje — rekao sam.

Zaustavili smo se kraj limuzine koju je unajmio Cheswick. Vozač je otvorio vrata, ali Cheswick je zavrtio glavom i okrenuo se prema nama.

— Hoćete li se vratiti sa mnom?

Zavrtio sam glavom i u isti čas požalio što sam to učinio.

Mažoretkinje su unutra još uvijek vježbale.

— Moramo ostati ovdje i istjerati neke stvari na čistac — rekla je Angie. — I moramo se dogovoriti kako ćemo s Trevorom prije nego što se vratimo.

— Hoćete li moj savjet? — Cheswick je ubacio aktovku na stražnje sjedalo limuzine.

— Naravno.

— Držite se podalje od njega. Ostanite ovdje dolje dok ne umre. Možda vas onda ostavi na miru.

— Ne možemo to učiniti — rekla je Angie.

— Ne bih rekao. — Cheswick je uzdahnuo. — Jednom sam čuo priču o Trevoru Stoneu. Samo trač. Rekla-kazala. U svakom slučaju, navodno je taj sindikalac pravio neku frku dolje u El Salvadoru ranih sedamdesetih i ugrožavao interese Trevora Stonea u trgovini bananama, ananasom i kavom. Trevor je, prema toj legendi, telefonirao nekim ljudima. I jednoga dana, radnici na jednom od njegovih postrojenja za preradu kave, dok su prosijavali zrna, naišli su na stopalo. Zatim na ruku. Zatim na glavu.

— Sindikalca — rekla je Angie.

— Ne — rekao je Cheswick. — Šestogodišnje kćerkice tog sindikalca.

— Kriste — rekao sam.

Cheswick je odsutno kucnuo po krovu limuzine i ogledao se po žutoj ulici.

— Sindikalca i njegovu ženu nisu nikad pronašli. Ušli su u popis nestalih. I nitko nikad više nije spomenuo da bi trebalo udariti na postrojenja Trevora Stonea.

Stisnuli smo si ruku, i on je ušao u limuzinu.

— Još nešto — rekao je, prije nego što je vozač zatvorio vrata.

Nagnuli smo se unutra.

— Netko je provalio u ured Hamlyna i Kohla pretprošle noći.

Ukrali su svu uredsku opremu. Čujem da se može puno zaraditi preprodajom fakseva i fotokopirnih uređaja.

— Vjerojatno — složila se Angie.

— Nadam se. Jer lopovi su morali ubiti Everetta Hamlyna iz pištolja da bi uzeli što su tražili.

Ostali smo zabezeknuti, a on je ušao u limuzinu i ova je polako otklizila niz ulicu, zaokrenula udesno i krenula prema autocesti.

Angie me uhvatila za ruku. — Žao mi je — šapnula je. — Zbog Everetta, zbog Jaya.

Trepnuo sam zbog nečega u očima.

Angie me jače stisnula za ruku.

Podigao sam pogled prema nebu, koje je bilo tako modro osjenčano da se činilo umjetnim. Još sam nešto primijetio ovdje: ova savezna država — tako bujna i bogata i živopisna — izgledala je lažno kad bi se usporedila s drugim, manije lijepim državama na sjeveru.

Ima nešto ružno u bezgrešnome.

— Bili su dobri ljudi — rekla je tiho Angie. Kimnuo sam. — Bili su prekrasni.

29

Uputili smo se pješice do Središnje avenije i krenuli na sjever prema stajalištu taksija za koje nam je mrgodno rekao dežurni policajac.

— Cheswick je rekao da će oni opet navaliti na nas, ovaj put s vatrenim oružjem, i strijeljati nas unutar gradskog područja, i takva sranja.

— Ne vjerujem da će nam se išta strašno dogoditi — rekla je.

— Vjerojatno neće.

Pronašli smo stajalište taksija, ali bilo je prazno. Središnja avenija, barem onaj dio gdje smo se nalazili, nije izgledala kao vrlo prijazno mjesto. Tri kronera su se prepirala oko neke boce ili demižona na parkiralištu prekrivenom smećem, ispred trgovine alkoholnih pića izgorjele u požaru, a preko puta je nekolicina tinejdžera šugava izgleda vrebala na potencijalne žrtve s klupice pred Burger Kingom, dodavala si džoint i odmjeravala Angie. Sigurno sam zbog zavoja oko ramena i poveza pod rukom izgledao pomalo ranjiv, ali kad sam ih pomnije posmotrio i umornim se očima zagledao u jednoga od njih, taj je okrenuo glavu i usredotočio se na nešto drugo.

Stajalište taksija sastojalo se od zaklona od pleksiglasa, i načas smo se, iscrpljeni, naslonili na zid u pasjoj vrućini.

— Izgledaš kao govno — rekla mi je Angie.

Podigao sam obrvu i pogledao u posjekotine na njezinu licu, modricu kraj desnog oka, brazdu na lijevom listu. — Ti, s druge strane...

Umorno mi se osmjehnula, i ostali smo tako oslonjeni o zid još punu minutu, u tišini.

— Patrick?

— Mh? — rekao sam sklopljenih očiju.

— Kad sam iz kola hitne pomoći izašla na most, dok su me vodili prema patrolnim kolima, ja sam, ovaj...

Otvorio sam oči i pogledao je. — Što?

— Mislim da sam ugledala nešto čudno. I ne želim da mi se smiješ.

— Ugledala si Desiree Stone.

Odmaknula se od zida i udarila me nadlanicom u trbuh. —

Zavitlavaš me! I ti si je vidio?

Protljao sam se po trbuhu. — I ja sam je vidio.

— Misliš li da je sablast?

— Nije nikakva sablast — rekao sam.

Isprevertali su nam apartmane u hotelu dok nas nije bilo. Najprije sam pomislio kako su to učinili Trevorovi ljudi, možda Puzo i Cushing prije nego što su krenuli za nama, ali onda sam našao posjetnicu na jastuku.

INSPEKTOR CARNELL JEFFERSON, pisalo je na njoj.

Složio sam odjeću i vratio je u torbu, sklopio krevet uza zid i zatvorio sve ladice.

— Počinjem mrziti ovaj grad. — Angie je ušla u sobu s dvije boce Dos Esquisa, pa smo ih odnijeli na balkon i ostavili staklena vrata otvorena iza naših leđa. Ako je Trevor prisluškivao sobu, bili smo ionako pri samom vrhu njegove liste za odstrel; što god mi rekli, nije moglo izmijeniti njegovu namjeru da nas sredi kao što je sradio Jaya i Everetta Hamlyna, kao što je htio srediti i vlastitu kćer koja je bila toliko nepristojna da se usprotivi i da ne želi umrijeti tako lako. A u slučaju da su sobu prisluškivali policajci, što god mi rekli nije moglo izmijeniti ono što smo izjavili u postaji, jer nismo ništa ni skrivali.

— Zašto Trevor tako žarko želi da mu kći umre? — rekla je Angie.

— A zašto ona stalno preživljava?

— Polako, jedno po jedno.

— U redu. — Podigao sam noge na ogradu balkona i gucnuo pivo.

— Trevor želi da mu kći umre zato što je, na neki način, saznala da je ubio Lisarda.

— Ali zašto je ubio Lisarda? Pogledao sam je. — Zato što...

— Da? — Zapalila je cigaretu.

— Nemam pojma. — Uvukao sam jedan dim njezine cigarete da smirim adrenalin koji mi je tutnjao u krvi otkako sam pucao iz automobila prije dvadeset sati.

Uzela mi je cigaretu i zagledala se u nju. — Pa čak i ako je ubio Lisarda, a ona saznala za to, *čak i ako* se to dogodilo, zašto ubiti nju? Ionako bi bio mrtav prije suđenja, a njegovi bi ga odvjetnici dotad držali na slobodi. U čemu je onda stvar?

— U pravu si.

— Pa i cijela ta priča s umiranjem...

— Što?

— Većina ljudi, kad mora umrijeti, pokuša se izmiriti. S Bogom, s obitelji, sa svijetom uopće.

— Ali ne Trevor.

— Točno. Ako uistinu umire, onda njegova mržnja prema Desiree mora da je tako duboka da je običan ljudski um ne može ni izmjeriti.

— *Ako umire* — rekao sam.

Kimnula je i ugasila cigaretu. — Hajdemo to načas razmotriti. Kako možemo biti sigurni da umire?

— Dovoljno ga je pogledati.

Zaustila je da nešto kaže, ali je odustala i načas spustila glavu na koljena. Kad je ponovno podigla glavu, zabacila je kosu koja joj je padala na lice i naslonila se na stolac. — Imaš pravo — rekla je. — Glupa ideja. Tip je definitivno jednom nogom u grobu.

— Dakle — rekao sam — vratimo se na početak. Što može nekoga navesti da jednu osobu, tim više svoj vlastiti rod, tako silno mrzi da je spreman naganjati je i na samrti?

— Jay je natuknuo nešto o incestu — rekla je Angie.

— U redu. Tata malo previše voli svoju malu curicu. Imaju supružnički odnos, i nešto se ispriječi na putu.

— Anthony Lisardo. Opet smo kod njega. Kimnuo sam. — Dakle, tata ga daje ucmekati.

— Nedugo nakon što joj je umrla majka, povrh toga. Naša Desiree padne u depresiju, upozna Pricea koji zloupotrebi njezinu bol i umiješa je u pljačku dva milijuna dolara.

Okrenuo sam glavu i pogledao je. — Zašto?

— Što zašto?

— Zašto bi je Price htio umiješati u pljačku? Ne kažem da nije mogao poželjeti da se malo provoza s njom, ali zašto bi joj otkrio svoj plan?

Kucnula se svojim pivom u bedro. — U pravu si. Ne bi to učinio. — Podigla je bocu i otpila. — Bože, ništa ne shvaćam.

Sjedili smo tako u tišini i zamislili se nad tim dok je mjesec kupao Tampa Bay u bisernoj svjetlosti a tračci rumenila na purpurnom nebu blijedjeli, dok nisu napokon nestali. Pošao sam unutra i donio još dva piva na terasu.

— Crno je bijelo — rekao sam.

— Ha?

— Sama si rekla. Crno je bijelo. U ovom slučaju gore je dolje.

— Istina. Živa istina.

— Jesi li gledala *Rashomon*?

— Što je to, nekakav slalom u bobu? Prostrijelio sam je očima.

— Oprosti — rekla je veselo. — Ne, Patrick, nisam gledala *Rasolom*.

— To je japanski film — rekao sam. — Film prikazuje isti događaj prepričan četiri puta.

— Zašto?

— Radi se o suđenju za silovanje i ubojstvo. Četiri osobe koje su bile tamo pričaju četiri potpuno različite priče o tome što se dogodilo. Gledatelj vidi sve četiri priče i mora odlučiti tko govori istinu.

— Jednom sam gledala takve *Zvezdane staze*.

— Trebala bi manje gledati *Zvezdane staze* — rekao sam.

— Hej, barem se lako izgovara. Ne kao *Rašlimun*.

— *Rashomon*. — Stisnuo sam kažiprst i palac oko vrška nosa i sklopio oči.

— No ono što sam htio reći...

— Da?

— Možda sve ovo promatramo na pogrešan način. Možda smo — rekao sam — previše stvari ispočetka prihvatili kao istinite, pa smo zalutali na krivi kolosijek.

— Na primjer, to što smo mislili da je Trevor dobar dečko, a ne ubojica, pedofil i luđak.

- Tako nekako — rekao sam.
- Ali što smo još prihvatili kao istinito, a da se možda varamo?
- Desiree — rekao sam.
- Što je s njom?
- Sve o njoj. — Nagnuo sam se naprijed, s laktovima na koljenima, i zagledao se kroz šipke na ogradi u zaljev pod našim nogama, u tri mosta što su se protezala nad mirnom vodom i lomila i iskrivljavala zrake mjesečine. — Što znamo o Desiree?
- Prekrasna je.
- Baš. Kako to znamo?
- Zaboga — rekla je. — Hoćeš li mi sad opet izigravati isusovca?
- Samo se zafrkavaj. Kako znamo da je Desiree prekrasna?
- S fotografija. Sinoć smo je, makar nakratko, vidjeli uživo na onom mostu.
- Upravo tako. To je naše znanje o njoj, na temelju očevida i *našeg* osobnog iskustva i kontakta s tom osobom, o tom aspektu njezine ličnosti. I to je sve.
- Budi jasniji.
- Ona je prekrasna žena. To je sve što znamo o njoj, jer je to jedino što sami možemo posvjedočiti o njoj. Sve drugo što o njoj znamo samo je rekla-kazala. Njezin nam otac kaže jedno, ali osjeća potpuno drugo. Nije li tako?
- Da.
- Pa je li to što nam je na početku rekao istinito?
- Misliš na njezinu depresiju?
- Mislim na sve zajedno. Ljuljo kaže da je ona prekrasno, divno biće. Ali Ljuljo radi za Trevora, tako da možemo zaključiti da sere. Oči su joj bljesnule. Podigla se na stolcu. — A Jay, Jay je očito pogriješio kad nam je rekao da je mrtva.
- Upravo tako.
- Stoga, svi njegovi uvidi o njoj mogli bi biti pogrešni.
- Ili plod zaslijepljenosti zbog ljubavi ili naklonosti.
- Hej — rekla je.

— Što?

— Ako Desiree nije mrtva, čije je bilo truplo s Jayevom trenirkom na sebi i lica raznesena iz sačmarice?

Zgrabio sam telefon u sobi i iznio ga na balkon, i nazvao Devina Amronklina.

— Poznaješ li kojega drota u Clearwateru? — upitao sam ga.

— Možda poznajem nekoga tko tamo ima poznanstva.

— Možeš li provjeriti jesu li identificirali žensku žrtvu umorstva iz vatrenog oružja, pronađenu u hotelu Ambassador prije četiri dana?

— Ostavi mi svoj broj.

Dao sam mu broj, a nas dvoje smo okrenuli stolce tako da sjedimo jedno nasuprot drugome.

— Pretpostavimo da Desiree nije sva slatka i svjetlosna — rekao sam.

— Pretpostavimo još i gore — rekla je. — Pretpostavimo da je ona svoga oca kći, a jabuka nikad ne pada daleko od stabla. Što ako je ona nagovorila Pricea na pljačku?

— Kako je uopće mogla znati za novac?

— Ne znam. To ćemo riješiti poslije. Dakle, nagovori Pricea na pljačku...

— Ali nakon nekog vremena Price si kaže: "Hej, ona je kriminalka. Zajebat će me čim joj se ukaže prilika", i ostavi je.

— I uzme novac. Ali ona hoće taj novac.

— Samo nije znala gdje ga je sakrio.

— Uto naiđe Jay.

— I posluži joj kao sredstvo da izvrši pritisak nad Priceom — rekao sam.

— Tad Desiree otkrije gdje je novac. Ali sad se pojavio problem.

Ako ga samo ukrade, ne samo da će je tražiti njezin otac, već će joj za petama biti i Price i Jay.

— Zato svi moraju povjerovati da je mrtva — rekao sam.

— Ionako zna da će se Jay obračunati s Priceom.

— I vjerojatno zbog toga završiti u zatvoru.

— Je li moguće da je zaista takva zločinka? — rekla je Angie.
Slegnuo sam ramenima. — Zašto ne?

— Dakle, mrtva je — rekla je Angie. — Price također. Kao i Jay. Pa zašto nam se onda ukazala?

Nisam znao odgovor na to pitanje. Kao ni Angie. Znala ga je Desiree.

Zakoračila je na balkon s pištoljem u ruci i rekla: — Zato što trebam vašu pomoć.

30

— Zgodna pucaljka — rekao sam. — Jeste li odabrali baš tu zato što vam je pristajala uz odjeću, ili je bilo obratno?

Izašla je na terasu, a pištolj joj je lagano podrhtavao u ruci, uperen negdje između Angiena nosa i mojih usta.

— Slušajte me — rekla je Desiree — u slučaju da niste primijetili, živčana sam, i ne znam kome da vjerujem, i trebam vašu pomoć, ali nisam sigurna u vas.

— Kakav otac, takva kći — rekla je Angie. Pljesnuo sam joj koljeno. — Ukrala si mi riječ iz usta.

— Što? — rekla je Desiree.

Angie je gucnula pivo i pogledala Desiree. - Vaš otac, gospođice Stone, oteo nas je kako bi razgovarao s nama. Sad vi imate uperen pištolj u nas, očito iz istog razloga.

— Žao mi je, ali...

— Ne volimo pištolje — rekao sam. — Puzo bi vam to potvrdio da je živ.

— Tko? — Oprezno je obišla oko mojega stolca.

— Graham Clifton — rekla je Angie. — Zvali smo ga Puzo.

— Zašto?

— Zašto ne? — Okrenuo sam glavu dok je klizila uz ogradu balkona. Napokon je zastala oko dva metra dalje od naših stolaca, pištolja sveudilj uperena u prostor između nas.

I blagi Bože, doista je bila prekrasna. Kad sam bio mlađi, hodao sam s nekoliko lijepih žena, žena koje su sve ulagale u ljepotu jer ih je svijet prosuđivao prema više-manje istom mjerilu. Bile gipke ili bujne, visoke ili male, kraj tih bolno privlačnih žena muškarci bi zanijemjeli.

Ali sve su se one mogle sakriti pred Desiree. Savršenstvo njezina tijela moglo se opipati u zraku. Kao da joj je koža lagano premazana preko kostiju koje su u isti mah nježne i čvrste. Grudi, neopterećene grudnjakom, nadimale su joj se pod laganom tkaninom sa svakim dubljim udisajem, a njezina haljina, jednostavna i slobodna pamučna stvarca boje breskve koja je trebala poslužiti kao praktična i lagana odjeća, otkrivala je pod svojim naborima čvrstoću njezina trbuha, kao i graciozno oblikovano mišićje na bedrima.

Imala je sjajne oči od žada koje su sad dvostruko blještale, pune rosne uzrujanosti na pozadini sutonskoga sjaja njezine puti.

A nije bila nesvjesna učinka koji je ostavljala na muškarce. Tijekom čitavog razgovora pogledavala bi mjestimice prema Angie dok je govorila s njom, pogledom joj prelijetala preko lica. Ali kad se obratila meni, unijela mi se u lice svojim očima, i skoro se neprimjetno nagnula naprijed.

— Gospođice Stone — tekao sam — spustite pištolj.

— Ne mogu. Ne mogu... Hoću reći, nisam sigurna...

— Spustite ga ili nas upucajte — rekla je Angie. — Imate pet sekundi.

-Ja...

— Jedan — rekla je Angie.

Oči su joj se ispunile suzama. — Samo želim biti sigurna...

— Dva.

Desiree je pogledala prema meni, ali nisam reagirao.

— Tri.

— Gledajte...

— Četiri. — Angie je okrenula stolac nadesno, a željezo je nakratko zaškripalo o beton.

— Ostanite tamo gdje jeste — rekla je Desiree, podigavši drhtavi pištolj prema Angie.

— Pet. — Angie je ustala.

Desiree je uperila pištolj u Angie, ali uto sam skočio i udario je u ruku.

Pištolj se odbio o ogradu, i zgrabio sam ga u zraku prije nego je pao u vrt šest katova niže. Na svu sreću, jer kad sam zavirio preko ruba ograde, vidio sam skupinu osmoškolaca kako se igraju na terasi u prizemlju kraj vrta.

Mama, vidi što sam našao. Bum.

Desiree je zarila lice u dlanove, a Angie me pogledala.

Slegnuo sam ramenima. Pištolj je bio automatski Ruger .22.

Nehrdajući čelik. Bio je lagan u mojim rukama, ali to zavara čovjeka kad mu je pištolj u ruci. Pištolji nikad nisu lagani.

Zaboravila je otkačiti sigurnosni zapor. Izbacio sam šaržer u svoj povež i potom ga izvukao. Pištolj sam ubacio u lijevi džep, šaržer u desni.

Desiree je podigla glavu, crvenih očiju. — Ne mogu više izdržati.

— Izdržati što?—Angie je dovukla još jedan stolac. — Sjedite.

Desiree je sjela. — Sve to. Pištolje i smrt i... Isuse, ne mogu više izdržati.

— Jeste li vi opelješili Crkvu Istine i Objave? Kimnula je.

— Bila je to vaša zamisao — rekla je Angie — ne Priceova.

Kimnula je napola. — Zamisao je bila njegova. Ali ja sam ga potakla na to nakon što mi je rekao.

— Zašto?

— Zašto? — rekla je, a dvije su joj suze potekle niz lice, kliznule s jagodica i pale na koljena tik ispod ruba haljine. — Zašto? Baš morate... — Duboko je udahнула na usta i pogledala u nebo, brišući oči. — Moj otac ubio je moju majku.

To nisam nikako očekivao. Pogledao sam Angie. I ona je bila zatečena.

— U automobilskoj nesreći u kojoj je zamalo i sam stradao?

— rekla je Angie. — Vi to ozbiljno?

Desiree je kimnula nekoliko puta.

— Čekajte, da to izvučemo na čistac — rekao sam. — Vaš otac namjestio je lažnu otmicu automobila. To hoćete reći?

— Da.

— I potplatio je trojicu muškaraca da ispucaju tri metka u njega?

— To nije bilo predviđeno — rekla je.

— Čovjek bi se zamislio — rekla je Angie.

Desiree ju je pogledala i trepnula. Tad je pogledala u mene, širom otvorenih očiju. — Već je bio isplatio ljude. Kad je sve pošlo krivim putem a auto se prevrnuo, što također nije bilo u planu, prestrašili su se i pucali u njega nakon što su ubili moju majku.

— Serete — rekla je Angie.

Desiree je razrogačila oči i okrenula glavu prema nekoj neutralnoj točki između nas dvoje, te se načas zagledala u beton.

— Desiree — rekao sam — u vašoj priči tako su velike rupe da bismo mogli provozati kroz njih nekoliko mercedesa.

— Na primjer — rekla je Angie — zašto ti dečki, kad su ih uhitili i sudili im, nisu sve ispričali policiji?

— Zato što nisu znali da ih je unajmio moj otac — rekla je.

— Jednog dana ih je netko potražio i naručio ubojstvo jedne žene. Njezin će muž biti s njom, tako im kažu, ali on nije meta. Samo ona.

Razmislili smo načas o tome.

Desiree nas je gledala, a zatim dodala: — To su sve zapovjedni lanci. Dok je naredba došla do samih ubojica, oni sami nisu imali pojma otkud je potekla.

— Dakle, još jednom, zašto bi pucali u vašega oca?

— Mogu vam jedino ponoviti što sam već rekla. Prestrašili su se. Jeste li čitali o slučaju?

— Ne — rekao sam.

— Da jeste, znali biste da te tri ubojice baš nisu bili znanstvenici s Harvarda. To su bili glupi balavci, i nisu ni unajmljeni zbog svoje velike inteligencije. Unajmljeni su zato što su bili u stanju ubiti čovjeka i navečer mirno spavati.

Opet sam pogledao Angie. Sve skupa pomaljalo se nekako iz daljine, i u svakom slučaju bilo je prilično egzotično, ali na neki perverznan način imalo je smisla.

— Zašto je vaš otac htio ubiti vašu majku?

— Namjeravala se razvesti od njega. I htjela je polovinu njegova imetka. Da je slučaj završio na sudu, ona bi izvukla na vidjelo sve prljave pojedinosti iz njihova zajedničkog života. Kako mu je prodana, kako me silovao kad mi je bilo četrnaest godina, kako me i dalje salijetao preko godina, i još stotinu drugih tajni koje je znala o njemu. — Pogledala je svoje ruke, okrenula dlanove prema sebi, onda ih opet spustila. — Druga mogućnost koju je imao bila je da je ubije. A tu mogućnost je već prije upotrijebio s drugim ljudima.

— I sad želi ubiti vas zato što sve znate — rekla je Angie.

— Da — rekla je, kao kroz siktaj.

— Kako to uopće znate? — rekao sam.

— Nakon što je umrla, kad se vratio iz bolnice, čula sam ga kako razgovara s Julianom i Grahamom. Bio je bijesan što je trojicu ubojica uhitila policija, umjesto da su sređeni. Ti dečki su imali neviđenu sreću što su ih uhvatili s oružjem i što su priznali. Da nisu, moj otac bi bio unajmio najboljeg odvjetnika da ih izvuče, potkupio bi par sudaca, a onda bi ih dao mučiti i ubiti čim bi izašli iz zatvora. — Nekoliko časaka grickala je donju usnu. — Moj je otac najopasniji čovjek na svijetu.

— Počinjemo biti istog mišljenja — rekao sam.

— Tko je ubijen u hotelu Ambassador? — rekla je Angie.

— Neću pričati o tome. — Zavrtjela je glavom, zatim podigla koljena do brade, položila stopala na rub stolca i obgrlila noge.

— Nemate izbora — rekla je Angie.

— Oh, Bože. — Spustila je načas glavu sa strane na koljena i sklopila oči.

Nakon otprilike jedne minute rekao sam: — Da pokušamo ovako. Zašto ste se vratili u hotel? Zašto ste odjedanput pomislili da znate gdje je novac?

— Zbog nečega što je Jay rekao. — Oči su joj još uvijek bile sklopljene, a glas joj je bio tek šapat.

— Sto je Jay rekao?

— Rekao je da je Priceova soba ispunjena vedricama s vodom.

— S vodom?

Podigla je glavu. — Vedricama za led, napol ispunjenima ledom koji se otopio. Sjećala sam da je bilo isto tako u jednome od motela u kojemu smo odsjeli na putu ovamo. Price i ja. Neprestano je odlazio do mašine za led. Uzeo bi svaki put samo malo leda, nikad ne bi ispunio vedricu do vrha. Govorio je nešto o tome kako voli da mu je led u piću vrlo hladan. Svjež iz mašine. I kako je led na vrhu najbolji jer u hotelu nikad ne mijenjaju prljavi led i vodu s dna mašine. Samo dodaju novi led povrh staroga. Sjećam se kako sam znala da sere, ali nisam shvaćala zašto, a u to vrijeme bila sam odveć iscrpljena da bi mi to bilo važno. Također, počela sam ga se bojati. Oduzeo mi je novac druge noći nakon što smo krenuli na put, i nije mi htio reći gdje ga je sakrio. No, kad mi je Jay rekao za vedrice, sjetila sam se Pricea u Južnoj Carolini. — Pogledala je u mene svojim sjajnim očima od žada. — Bio je pod ledom.

— Novac? — rekla je Angie.

Kimnula je. — U vreći za smeće, složen pod ledom u mašini na petom katu, na ulazu u njegovu sobu.

— Imao je muda — rekao sam.

— Nije bilo lako doći do njega — rekla je Desiree. — Trebalo je pomaknuti sav taj led; ruku možete zavući unutra jedino kroz uski otvor uređaja. Price me zatekao u tom položaju kad se vratio iz posjeta svojim prijateljima.

— Je li bio sam?

Zavrtjela je glavom. — Neka je djevojka bila s njim. Izgledala je kao prostitutka. Viđala sam je i prije s njim.

— Vaše visine, građe, iste boje kose? — rekao sam. Kimnula je. —

Bila je niža od mene oko pet centimetara, ali to se primjećivalo jedino ako bismo stajale jedna do druge. Bila je Kubanka, čini mi se, i lice joj je bilo vrlo različito od mojega. Ali...

— Slegnula je ramenima.

— Nastavite — rekla je Angie.

— Povelili su me u sobu. Price je bio izvan sebe, rastresen, paranoičan i gnjevan. Oni — okrenula se na stolcu i pogledala preko ograde u vodu, a glas joj je opet nestao u šaptu — radili su mi neke stvari.

— Oboje?

I dalje je gledala u vodu. — A što mislite? — Glas joj je sad bio rezak i promukao. — Poslije je ta žena stavila na sebe moju odjeću. Valjda mi se htjela narugati? Zatim su me ogrnuli kućnim ogrtačem i odvezli me na College Hill u Tampi. Znaete gdje je to?

Zavrtjeli smo glavom.

— To je nešto kao Južni Bronx, samo u Tampi. Svukli su ogrtač s mene i izbacili me iz auta, a onda su se odvezli smijući mi se. — Podigla je drhtavu ruku k usnama. — Ja... uspjela sam se vratiti. Ukrala sam nešto odjeće s konopca, stopirala da se odvezem natrag u Ambassador, ali policije je bilo svuda. A leš s trenirkom koju sam dobila od Jaya ležao je u Priceovoj sobi.

— Zašto bi je Price ubio? — rekao sam.

Slegnula je ramenima, a oči su joj opet bile vlažne i crvene. —

Valjda se žena počela pitati što sam tražila po mašini za led.

Zbrojila je kruške i jabuke, i Price joj više nije mogao vjerovati.

Nisam sigurna. On je bio psihopat.

— Zašto niste potražili Jaya? — rekao sam.

— Nije ga više bilo. Nakon Pricea. Sjedila sam u kolibi koju smo unajmili na plaži i čekala ga, kad sam saznala da je u zatvoru, i tad sam ga izdala. — Zgrčila je čeljust, a suze su joj potekle niz obraze.

— Izdali ga? — rekao sam. — Kako?

— Nisam ga pošla posjetiti u zatvor. Mislila sam, Isuse, sigurno su me vidjeli s Priceom, možda čak i s mrtvom djevojkom. Sto bismo postigli time da pođem k Jayu u zatvor? Jedino bih samu sebe umiješala u to. Izbezumila sam se. Nisam bila pri sebi dan-dva. A onda, pomislila sam, k vragu i sve, izvući ću ga otamo, neka mi kaže gdje je novac da mu platim jamčevinu.

— Ali?

— Ali bio je već izašao s vama dvoma. Dok sam vas uspjela doći...

— Izvadila je Dunhill iz torbe, zapalila cigaretu tankim zlatnim upaljačem, uvukla dim u pluća i ispuhнула, glave nakrivljene prema nebu. — Dok sam vas dostigla, Jay i gospodin Cushing i Graham Clifton bili su mrtvi. I nisam više ništa mogla učiniti nego stajati i gledati. — Gorko je zavrtjela glavom. — Kao kakva glupa guska.

— Čak i da ste nas sustigli na vrijeme — rekla je Angie — ne biste mogli ništa učiniti da promijenite to što se dogodilo.

— Sad to više ne možemo znati, zar ne? — rekla je Desiree, tužno se osmjehnuvši.

Angie joj je uzvratila tužnim smiješkom. — Ne, valjda ne možemo. Nije se imala kamo skloniti i nije imala novca. Price je tajnu o tome što je učinio s novcem, nakon što je ubio drugu ženu i klisnuo iz Ambassadorsa, ponio sa sobom u grob.

Činilo se da ju je naše ispitivanje iscrpilo, i Angie je ponudila Desiree da tu noć prespava u njezinu apartmanu.

Desiree je rekla: — Samo ću malo drijemati, bit će mi dobro — ali kad smo zavirili u Angien apartman nakon pet minuta, Desiree je ležala na trbuhu, u odjeći, iznad pokrivača, tako duboko usnula kako još nikad nisam vidio.

Vratili smo se u moju sobu i zatvorili vrata pred Desiree, kad je zazvonio telefon. Bio je to Devin.

— Još uvijek želiš znati ime ubijene djevojke?

— Aha.

— Iliana Carmen Rios. Radnica. Posljednje prebivalište, Sedamnaesta ulica Sjeveroistok broj 112, St. Petersburg.

— Prethodni prekršaji? — rekao sam.

— Ima desetak prijava zbog kurvanja. Dobra vijest je da se ne mora više brinuti da će završiti u zatvoru.

— Nisam sigurna — rekla je Angie dok smo stajali u kupaonici kraj otvorenog tuša. Ako je soba bila prisluškivana, sad smo itekako morali paziti što govorimo.

— Nisi sigurna u što? — rekao sam, dok se para izdizala u krpama iz kade.

Naslonila se na umivaonik. — U nju. Hoću reći, sve što nam je ispričala zvuči nekako maštovito, ne čini li ti se?

Kimnuo sam. — Da, ali ne bogzna kako više od svih drugih priča kojih smo se dosad naslušali.

— Upravo me to i muči. Priča za pričom, sloj za slojem, i svaka pojedina dosad bila je ili potpuno ili djelomično sranje od samog početka. Zašto nas uopće treba?

— Radi zaštite?

Uzdahnula je. — Ne znam. Vjeruješ li joj?

— Ne.

— Zašto ne?

— Jer ne vjerujem nikome osim tebi.

— Hej, to sam ja rekla.

— Aha. — Nasmiješio sam joj se. — Oprosti. Odmahnula je rukom.

— Samo naprijed. Koristi je ako hoćeš.

Što je moje tvoje je.

— Stvarno?

— Aha — rekla je i okrenula se licem prema meni. — Stvarno — rekla je tiho.

— Osjećaj je obostran — rekao sam.

Ruka joj je načas nestala u pari, a onda sam je osjetio na svom vratu.

— Kako tvoje rame? — rekla je.

— Moraš biti nježna. I na boku, također.

— Vedit ću računa o tome — rekla je. Tad je kleknula na jedno koljeno i podigla mi košulju. Kad mi je poljubila kožu oko zavoja nad bedrom, jezik joj je bio pun elektriciteta.

Sagnuo sam se i obgrlio je zdravom rukom oko pasa. Podigao sam je s poda, posjeo je na umivaonik i poljubio je. Obavila je noge oko mojih, a sandale su joj ispale na tlo. Nekih pet minuta nismo uopće mogli doći do zraka. Posljednjih nekoliko mjeseci nisam samo žudio za njezinim jezikom, usnama, okusom — bio sam slab i osjećao sam vrtoglavicu od žudnje.

— Bez obzira koliko umorni bili — rekla je dok sam joj jezikom dodirivao vrat — ovaj put nećemo stati dok ne izgubimo svijest.

— Dogovoreno — promrmljao sam.

Napokon smo izgubili svijest oko četiri sata ujutro.

Zaspala je sklupčana na mojim grudima, dok su mi se i samome sklapale oči. Zatekao sam se kako razmišljam, čas prije nego sam zaspao, kako sam ikad mogao pomisliti, ma i samo na jedan čas, da je Desiree najljepša žena koju sam ikad vidio.

Pogledao sam dolje na Angie koja mi je spavala gola na prsima, na ogrebotine i otekline na njezinu licu, i shvatio sam da tek sad, baš u tom času i prvi put u životu, istinski razumijem što je ljepota.

31

— Bok.

Otvorio sam jedno oko i ugledao lice Desiree Stone.

— Bok — rekla je opet, šaptom.

— Bok — rekao sam.

— Hoćete li kave? — rekla je.

— Naravno.

—Pssst. — Položila je prst na usne.

Okrenuo sam se i vidio da Angie spava čvrstim snom pokraj me ne.

— U drugoj je sobi — rekla je Desiree i izašla.

Sjeo sam na krevet i uzeo sat s ormarića. Deset ujutro. Odspavao sam šest sati, ali činilo se kao šest minuta. Posljednji put spavao sam

najmanje četrdeset sati prije prošle noći. Ali pretpostavljam da ne mogu spavati tijekom dana.

No Angie kao da nije imala problema s time.

Ležala je sklupčana kao loptica ili fetus. Već sam se navikao na to tijekom nekoliko mjeseci za kojih je spavala na podu u mom dnevnom boravku. Plahta joj se podigla do pasa, pa sam je povukao natrag preko njezinih nogu i podbio je pod madracom.

Nije se pomakla, pa ni zamrmljala kad sam sišao s postelje. Obukao sam traperice i majicu s dugim rukavima što sam tiše mogao i krenuo prema vratima koja su spajala apartmane, a onda zastao.

Vratio sam se s njezine strane kreveta i kleknuo kraj nje, dodirnuo joj toplo lice dlanom i poljubio joj lagano usne, osjećajući njezin miris.

Tijekom posljednja trideset dva sata pucali su u mene, izletio sam iz jurećeg automobila, slomio sam lopaticu, zabili su mi se nebrojeni komadići stakla u meso, ubio sam čovjeka, izgubio oko pola litre krvi, i k tome me još dvanaest sati ispitivao neprijateljski nastrojen policajac u zagušljivoj sobi u gradu. No, dok mi je Angieno lice ovako grijalo dlan, osjećao sam se bolje nego ikad prije.

Pronašao sam svoj povez na podu kraj kupaonice, navukao ga preko ozlijeđene ruke i pošao u susjedni apartman.

Teške tamne zavjese bile su navučene protiv sunca, i jedinu svjetlost u sobi stvarala je mala svjetiljka na noćnom ormariću.

Desiree je sjedila u naslonjaču kraj noćnog ormarića, pijuckala kavu.

Činilo se da je gola.

— Gospođice Stone?

— Uđite. Zovite me Desiree.

Zaškiljio sam u skoro potpunoj tami kad je ustala, i shvatio da na sebi ima bikini boje prženog saća, tek za nijansu svjetliji od njezine kože. Kosu je zagladila za glavom. Prišla mi je i stavila šalicu kave u ruku.

— Nisam znala kakvu volite — rekla je. — Imate šlaga i šećera na pultu.

Upalio sam još jedno svjetlo, prišao pultu u čajnoj kuhinji, ali šlag i šećer su bili kraj uređaja za kavu.

— Bili ste na kupanju? — Vratio sam se k njoj.

— Da si razbistrim glavu. To je bolje od kave.

Možda je to razbistrilo njezinu glavu, ali u mojoj se poprilično zavrtjelo.

Naslonjač u kojem je sjedila bio je zaštićen od vlage s njezine kože i bikinija ogrtačem za kupanje koji je u jednom trenutku skinula sa sebe.

Rekla je: — Da se zaogrnem?

— Kako god vam je ugodnije. — Sjeo sam na jednu stranu postelje.

— Dakle, što ima novo?

— Hmm? — Pogledala je ogrtač, ali ga nije navukla. Svinula je koljena i položila tabane na rub kreveta.

— Sto ima novo? Zbog nečega ste me, pretpostavljam, probudili?

— Odlazim za dva sata.

— Kamo? — rekao sam.

— U Boston.

— Mislim da to nema puno smisla.

— Znam. — Obrisala je malo znoja s gornje usne. — Ali sutra uvečer mog oca neće biti u kući, a ja moram ući unutra.

— Zašto?

Nagnula se prema meni i pritisnula grudi uz koljena. — Ostavila sam neke stvari u toj kući.

— Stvari radi kojih vrijedi riskirati život? — Gucnuo sam kavu, tek toliko da imam kamo gledati, pa makar u dno šalice.

— Stvari koje mi je poklonila majka. Sentimentalne vrijednosti.

— Kad on umre — rekao sam — siguran sam da će još uvijek biti na istom mjestu. Onda pođite po njih.

Zavrtjela je glavom. — Dok on umre, to po što idem možda više neće biti tamo. Moram se nakratko uvući u kuću dok ga nema, i onda sam slobodna.

— Kako znate da ga u to vrijeme neće biti?

— Sutra je večer kad se godišnje sastaju dioničari njegove najveće kompanije, Consolidated Petroleum. Svake godine se sastaju u Harvardskom klubu u Prvoj federalnoj. Istog dana, u isti sat, po kiši i snijegu.

— Zašto mislite da će se pojaviti na sastanku? Iduće godine ionako neće prisustvovati.

Zavalila se u naslonjač i odložila šalicu kave na noćni ormarić. — Još uvijek ne shvaćate mog oca, zar ne?

— Ne, gospođice Stone, pretpostavljam da ne shvaćam. Kimnula je i kažiprstom odsutno obrisala kapljicu vode koja joj je klizila niz lijevi list. — Moj otac ne vjeruje da će zaista umrijeti. A ako i umre, upotrijebit će sva sredstva kojima raspolaže da si osigura besmrtnost. On je glavni dioničar u preko dvadeset korporacija. Ispis cjelokupne knjige njegovih interesa samo u Sjedinjenim Državama deblji je od telefonskog imenika Mexico Cityja.

— To je poprilično debelo — rekao sam.

Nekakav joj je vatreni sjaj bljesnuo načas u očima. I odmah nestao.

— Da — rekla je, lagano se nasmiješivši. — Doista. Svoje posljednje mjesece provest će tako da će svaku korporaciju prisiliti da osigura sredstva za javne zgrade pod njegovim imenom: knjižnicu, laboratorij, javni park, bilo što.

— A ako umre, kako može biti siguran da će se ta besmrtnost doista i ostvariti?

— Danny — rekla je.

— Danny? — rekao sam.

Usne su joj se lagano razdvojile, i posegnula je za šalicom. — Daniel Griffin, odvjetnik moga oca.

— Ah — rekao sam. — Čak sam i ja čuo za njega.

— Možda jedini odvjetnik koji je moćniji od vašega, Patrick. Bilo je to prvi put da je izgovorila moje ime. To je ostavilo na mene zbunjujuće ugodan dojam, kao da mi je pritisla toplu ruku na srce.

— Kako znate tko mi je odvjetnik?

— Jay mi je jednom govorio o vama.

— Zaista?

— Skoro čitav sat jedne noći. Gledao je na vas kao na mlađeg brata kojeg nikad nije imao. Rekao je da ste jedini čovjek na svijetu u kojega uistinu ima povjerenja. Rekao je, u slučaju da mu se nešto dogodi, da se obratim vama.

Glavom mi je proletjela slika Jaya kako sjedi preko puta mene u Ambrosiji u Huntingtonovoj, kad smo se posljednji put privatno sreli, a on se smijao, s napol punom čašom džina u njegovanoj ruci, sa savršeno začušljanom kosom koja je bacala sjenu na jednu stranu čaše; zračio je samosviješću čovjeka koji se ne sjeća kad je posljednji put požalio zbog nečega. Zatim mi je proletjela druga slika pred očima: vade ga iz Tampa Baya, otekle i bijele kože, sklopljenih očiju, a on izgleda kao da mu je četrnaest godina.

— Volio sam Jaya — rekao sam, i u času kad su mi te riječi izašle iz usta više nisam znao zašto sam ih izgovorio. Možda je to bila istina. Ili sam možda htio vidjeti kako će Desiree reagirati.

— I ja sam ga voljela — rekla je i sklopila oči. Kad ih je opet otvorila, bile su vlažne. — A on je volio vas. Rekao je da zaslužujete povjerenje. Da ljudi iz svih slojeva imaju potpuno povjerenje u vas. Tad mi je spomenuo i da Cheswick Hartman radi besplatno za vas.

— Dakle, što želite da učinim za vas, gospođice Stone?

— Desiree — rekla je. — Molim vas.

— Desiree — rekao sam.

— Pretpostavljam da želim da mi sutra uvečer čuvate leda. Julian bi trebao pratiti moga oca u Prvu federalnu, ali čisto za slučaj da nešto pode krivim putem.

— Znae kako ćete isključiti alarm?

— Osim ako ga nije promijenio, u što sumnjam. Sigurno ne očekuje da pokušam nešto ovako samoubilačko.

— A te... uspomene — rekao sam, budući da mi je nedostajala prava riječ — jesu li doista vrijedne takvog rizika?

Nagnula se opet prema meni i zahvatila gležnjeve rukama. — Moja majka je napisala svoja sjećanja nedugo prije smrti. Sjećanja na svoje djetinjstvo u Gvatemali, priče o svojim roditeljima, o braći i sestrama, o cijelom jednom dijelu moje obitelji koji nisam mogla upoznati ni čuti za njega. Sjećanja se prekidaju onoga dana kad je moj otac došao u grad. Nema u njima ništa od presudne važnosti, ali poklonila mi ih je malo prije nego što je umrla. Sakrila sam ih, i ne mogu podnijeti pomisao na to da se još uvijek nalaze u toj kući i čekaju da ih netko pronađe. A ako ih pronađe moj otac, uništiti će ih. I tako će posljednji komadić moje majke koji mi je ostao također umrijeti. — Pogledala me u oči. — Hoćete li mi pomoći, Patrick? Pomislio sam na majku, Inez. Prodana s četrnaest godina čovjeku koji vjeruje da se sve može kupiti. Nažalost, iskustvo je obično potvrđivalo njegova vjerovanja. Kakav li je samo život morala voditi u toj kućerini, s tim ludim megalomanom?

Takav život, pomislio sam, da je jedino olakšanje mogla pronaći u tome da uzme olovku i papir u ruke i opiše život kakav je vodila prije nego se taj čovjek pojavio i odveo je. A s kim da podijeli svoj, tako neprocjenjiv, unutarjni svijet? Sa svojom kćeri, naravno, koju je Trevor isto tako zarobio i uprljao kao i nju.

— Molim vas — rekla je Desiree. — Hoćete li mi pomoći?

— Naravno — rekao sam. Uхватила me za ruku. — Hvala vam.

— Nema na čemu.

Palcem me je pogladila po dlanu. — Ne — rekla je — zaista.

Ozbiljno mislim.

— Ja također — rekao sam. — Nema na čemu. Zaista.

— Jeste li vi i gospođica Gennaro...? — rekla je. — Hoću reći, jeste li... već dugo?

Pustio sam to pitanje da visi u onih tridesetak centimetara što nas je tazdvajalo.

Spustila je ruku nedaleko od moje i osmjehnula se. — Svi su dobri zauzeti — rekla je. — Naravno.

Zavalila se u naslonjač dok sam je gledao u oči, i nije odmakla pogled. Čitavu jednu minutu gledali smo se u oči u tišini, a tad je lagano podigla lijevu obrvu.

— Jesu li? — rekla je.

— Jesu — rekao sam. — U stvari, jedan od posljednjih dobrih, Desiree...

— Da?

— Preksinoć je pao s mosta. Ustao sam.

Prekrižila je noge u gležnjevima.

— Hvala na kavi. Kako ćete doći do zračne luke?

— Još uvijek imam auto koji je Jay unajmio. Treba ga vratiti u Budget večeras, to je u centru.

— Hoćete li da vas odvezem i vratim auto u rent-a-car?

— Ako vam nije teško — rekla je, očiju svrnutih na šalicu kave.

— Odjenite se. Vratit ću se za nekoliko minuta.

Angie je još uvijek spavala, i to tako čvrstim snom da bi je samo ručna bomba mogla probuditi. Ostavio sam joj poruku i s Desiree izašao iz hotela, te je njezinim unajmljenim grand amom odvezao u zračnu luku.

I tog je dana bilo vruće i sunčano. Kao i svakog drugog dana otkako smo stigli. Oko tri, znao sam iz iskustva, kišit će oko pola sata i malo rashladiti okoliš, a onda će se vlaga podići iz zemlje za kišom, i vreline će biti nepodnošljiva sve do zalaska sunca.

— Sto se tiče onoga što se dogodilo u sobi — rekla je Desiree.

— Zaboravite to — rekao sam.

— Ne. Voljela sam Jaya. Zaista. A vas jedva poznajem.

— Da — rekao sam.

— Ali, možda, kako da kažem... Jeste li upoznati s patologijom mnogih žrtava incesta i spolne zloporabe, Patrick?

— Da, Desiree, jesam. I zato sam vam rekao da to zaboravite. Skrenuli smo na prilaz zračnoj luci i slijedili crvene znakove u smjeru terminala Delta.

— Gdje ste nabavili kartu za zrakoplov? — rekao sam.

— Jay. Kupio je dvije.

— Jay je namjeravao poći s vama? Kimnula je. — Kupio je dvije — ponovila je.

— Čuo sam vas i prvi put, Desiree.

Okrenula je glavu. — Možete se vratiti za dva dana. Za to vrijeme se gospođica Gennaro može osunčati, razgledati, opustiti se.

Parkirala se kraj ulaza u Deltu.

— Gdje hoćete da se nađemo u Bostonu? — rekao sam. Zagledala se načas kroz prozor, s rukama na volanu, lagano kuckajući prstima, i duboko disala. Tad je stala pretraživati svoju torbu, odsutno, i okrenula se prema stražnjem sjedalu kako bi uzela crnu kožnu sportsku torbu srednje veličine. Na glavi je imala bejzbolsku kapu okrenutu naopako, kaki hlačice i mušku košulju od denima, zavrnutih rukava. Ništa posebno, ali i tako je bila u stanju izazvati žmarce kod većine muškaraca kraj kojih će proći na putu do zrakoplova. Dok sam tako sjedio kraj nje, činilo mi se da se automobil steže oko nas.

— Ahm, što ste me ono pitali? — rekla je.

— Gdje i kad sutra?

— Kad stižete?

— Vjerojatno sutra poslijepodne — rekao sam.

— Zašto se ne bismo sreli ispred Jayeve zgrade? — Izašla je iz auta. Izašao sam za njom dok je uzimala drugu malu torbu iz prtljažnika. Zatvorila je prtljažnik i dala mi ključeve.

— Jayeve zgrade?

—Tamo ću se prikriti. Dao mi je ključ, lozinku i broj alarma.

— U redu — rekao sam. — U koje vrijeme?

— U šest.

— Neka bude u šest.

— Izvrsno. Dogovorili smo se. — Okrenula se prema vratima. — Oh, umalo sam zaboravila. Imamo još jedan dogovor.

— Da?

Osmjehnula se i prebacila torbu preko ramena. — Aha. Jay me molio da mu obećam. Prvog travnja. *Kritična točka*.

— *Kritična točka* — rekao sam, a tjelesna temperatura mi se spustila za petnaest stupnjeva na pasjoj vrućini.

Kimnula je, žmirkajući na suncu. — Rekao je, ako mu se išta dogodi, da vam ove godine pravim društvo. Hot dog, Budweiser i Henry Fonda. Takva vam je tradicija, zar ne?

— Takva nam je tradicija — rekao sam.

— Dakle, to smo sredili. Vidimo se onda.

— Ako je Jay tako rekao — rekao sam.

— Tražio je da mu obećam. — Osmjehnula mi se i lagano mahnula dok su se elektronička vrata otvarala iza njezinih leđa. —

Dogovoreno?

— Dogovoreno — rekao sam i mahnuo joj zauzvrat, smješkajući se od uha do uha.

— Vidimo se sutra. — Ušla je u zračnu luku. Gledao sam kroz staklo kako joj se guza nježno njiše dok je prolazila kroz gomilu studenata, a onda skrenula u pokrajnji hodnik i nestala s vidika. Studenti su još uvijek zurili u prostor koji je zauzimala cigle tri sekunde kao da se anđeo spustio s neba, a ja sam gledao zajedno s njima.

Dobro pogledajte, dečki, pomislio sam. To je najbliže savršenstvu što će neki od vas ikad ugledati. Vjerojatno još nikad nije stvoreno biće koje bi se u nepomućenoj besprijekornosti moglo mjeriti s tom djevojkom.

Desiree. Čak je i njezino ime izazivalo žmarce.

Stajao sam kraj auta, smiješeći se od uha do uha, i vjerojatno izgledao kao totalni idiot, kad se neki nosač zaustavio ispred mene i rekao: — Je li vam dobro, čovječe?

— Vrlo dobro — rekao sam.

— Nešto ste izgubili?

Zavrtio sam glavom. — Nešto sam našao.

— E pa, dobro za vas — rekao je i otišao. Dobro za mene. Da. Loše za Desiree.

Bila si tako blizu, mlada damo. Tako blizu. A onda si sjebala stvar. Sjebala naveliko.

TREĆI DIO

Kritična točka

32

Oko godinu dana nakon što sam završio svoju praksu kod Jaya Beckera, izbacila ga je iz njegova vlastitog stana kubanska plesačica flamenka imenom Esmeralda Vasquez. Esmeralda je bila na turneji s putujućom družinom *Opera za tri groia* kad je, druge noći po dolasku u grad, upoznala Jaya. Nakon tri tjedna nastupa sa svojom družinom, ona je više-manje živjela s njim, premda Jay to nije baš tako doživio. Na njegovu žalost, Esmeralda jest, i zato se vjerojatno tako silno razbjesnjela kad je zatekla Jaya u krevetu s nekom drugom plesačicom iz iste predstave. Esmeralda se dočepala noža, Jay se dočepao kvake, i zajedno s drugom plesačicom otprašio u dodgeu te noći.

Plesačica se vratila u stan koji je dijelila s dečkom, a Jay je pokucao meni na vrata.

— Raspizdio si kubansku plesačicu flamenka? — rekao sam. — Čini se da jesam — rekao je, odlažući kutiju Becksa u moj hladnjak i bocu Chivasa na pult u kuhinji.

— Je li to bio pametan potez?

— Čini se da nije.

— Je li to bilo čak glupo?

— Hoćeš li me sad maltretirati cijelu noć, ili ćeš biti dobar dečko i pokazati mi gdje držiš čips?

Tako smo naposljetku sjedili na mom kauču u dnevnom boravku, ispijali njegov Beck's i Chivas i razgovarali o napuštenim ženama koje zamalo kastriraju muškarca, o lošim raskidima, o ljubomornim dečkima i muževima, i o još nekoliko takvih tema koje ne bi bile ni upola tako smiješne da nismo cugali i družili se.

Uto, baš kad nam je ponestalo ideja za razgovor, podigli smo pogled i primijetili da počinje *Kritična točka* na televiziji.

— Sranje — rekao je Jay. — Pojačaj to. Pojačao sam.

— Tko je to režirao? — rekao je Jay.

— Lumet.

— Siguran si?

— Sto posto.

— Mislio sam da je Frankenheimer.

— Frankenheimer je režirao *Sedam dana u svibnju* — rekao sam.

— Imaš pravo. Isuse, kako volim ovaj film.

Tako smo sljedeća dva sata sjedili pred televizorom, zaokupljeni filmom, dok je predsjednik Sjedinjenih Država Henry Fonda stiskao zube nad ledeno crno-bijelim svijetom koji je poludio; američki jurišni eskadron je zbog kompjuterske greške prešao kritičnu točku i bombardirao Moskvu, a jadni Hank Fonda morao je još malo stiskati zube i narediti bombardiranje New Yorka kako bi umirio Ruse i izbjegao potpuni atomski rat.

Kad je film završio, prepirali smo se oko toga koji je bolji —

Kritična točka ili *Dr. Strangelove*. Rekao sam da to ne dolazi u pitanje: *Strangelove* je remek-djelo, a Stanley Kubrick genijalac. Jay mi je prigovorio da previše brijem na art-filmove. Odgovorio sam mu da on previše brije na književnost. On mi je odgovorio da je Henry Fonda najveći glumac u povijesti filma. Stao sam ga uvjeravati da je pijan.

— Da su barem raspolagali kakvom supertajnom šifrom da opozovu te bombardere. — Smjestio se opet na kauču, napol spuštenih trepavica, s pivom u jednoj ruci a čašom Chivasa u drugoj.

— Supertajnom šifrom? — nasmijao sam se.

Okrenuo je glavu. — Ne, zaista. Recimo da je gospon Predsjednik Fonda razgovarao sa svakim pilotom eskadrona ponaosob i dao svakome od njih tajnu šifru koju su znali samo njih dvojica. Tako bi ih mogao opozvati nakon što su prešli kritičnu točku.

— Ali, Jay — rekao sam — u tome i jest stvar. Nije ih nitko mogao opozvati. Oni su trenirani da svaki kontakt nakon kritične točke smatraju ruskim trikom.

— Pa opet...

Nakon toga smo gledali *Out of the Past*, koji je slijedio stope *Kritične točke*. Još jedan strašan crno-bijeli film na 38. kanalu, u vrijeme kad je 38. kanal još bio cool. U jednom trenutku Jay je pošao u zahod, i na povratku donio iz kuhinje još dva piva.

— Ako ti ikad budem htio poslati poruku — rekao je, jezika otežala od alkohola — neka nam to bude šifra.

— Što? — rekao sam.

— Kritična točka — rekao je.

— Jay, sad gledam *Out of the Past*. *Kritična točka* je bila prije pola sata. New York je srušen sa zemljom. Mani se toga.

— Ne, ozbiljno ti govorim. — Pokušao se smjestiti na jastuku, a onda se uspravio. — Ako ti ikad budem htio poslati poruku iz groba, na primjer, neka to bude fail-safe.

— Poruku iz jebenog groba? — nasmijao sam se. — I ti si mi ozbiljan.

— Ozbiljan kao infarkt. Ne, ne, slušaj amo. — Nagnuo se prema meni i razrogačio oči da mu se razbistri u glavi. — Ovo je grub posao, čovječe. Nije tako grub kao FBI, ali nije ni mačji kašalj. Ako mi se ikad išta dogodi... — Protrljao je oči i opet zavrtio glavom. — Vidiš, Patrick, ja imam dva mozga.

— Hoćeš reći, dvije glave. A Esmeralda bi rekla da si večeras upotrijebio krivu, što je ujedno i razlog zašto ti je ona želi odrubiti. Puhnuo je razdraženo. — Ne. Hajde u redu. Imam dvije glave, kako da ne. Ali govorim ti o mozgu. Imam dva mozga. Zaista. — Kucnuo se kažiprstom po glavi i zaškiljio prema meni. — Jedan od njih je obični mozak, i s njim nema problema. Ali drugi je mozak drota, i taj se nikad ne gasi. Probudit će noću onaj drugi mozak, prisiliti me da se izvučem iz kreveta i promislim o nečemu što me mučilo a da nisam ni znao za to. Hoću reći, riješio sam većinu slučajeva u tri sata ujutro, sve zahvaljujući tom drugom mozgu.

— Mora ti biti teško oblačiti se svako jutro.

— Ha?

— S ta dva mozga — rekao sam. — Zar nemaju različit ukus u odijevanju i u drugim stvarima? U hrani?

Prostrijelio me pogledom: — Ozbiljan sam. Podigao sam ruku. — Ozbiljno — rekao sam. — Otprilike znam o čemu govoriš.

— Mah — odmahnuo je rukom. — Još si zelen. Ali znat ćeš. Jednog dana. Taj drugi mozak, čovječe, on ti je seronja. Recimo, upoznaš jednu osobu, potencijalnog prijatelja, curu, što god hoćeš, i poželiš da taj odnos uspije, ali upali ti se drugi mozak. Čak i protiv tvoje volje. I uključi alarm, instinktivni alarm, i duboko u duši shvatiš da toj osobi ne možeš vjerovati. Drugi mozak ti se zakačio za nešto što prvi mozak ne vidi ili neće da vidi. Možda će ti trebati godine i godine dok shvatiš što je to bilo. Možda ti je prijatelj zamucuo nad nekom riječi, ili su tvojoj curi zasvijetlile oči kad je ugledala dijamante, premda ti je rekla da je nije briga za novac. Možda je to bilo... Tko zna? Ali nešto je bilo. I pokazat će se istinitim.

— Pijan si.

— Jesam, ali to ne znači da ne govorim živu istinu. Slušaj, pretpostavimo, ako me netko ukoka...

— Aha?

— To neće biti nekakav mafijaški plaćeni ubojica ili šugavi diler ili netko takav koga bih nanjušio na kilometar razdaljine. Bit će netko

kome vjerujem, koga volim. I možda ću poći u grob vjerujući mu. Veći dio mene. — Namignuo je. — Ali moj drugi mozak, kunem ti se da je detektor za sranja, i on će mi reći da postavim nekakvu zaštitnu ogradu oko te osobe, pa htio to ostali dio mene ili ne. To ti je to. — Kimnuo je sam sebi i opet se zavalio.

— To je što?

— To je plan.

— Kakav plan? U posljednjih dvadeset minuta nisi rekao jednu jedinu smislenu stvar.

— Ako ikad poginem, a netko s kim sam bio blizak dođe ti i počne nešto srati o tome kako ima poruku od mene o Kritičnoj točki, znat ćeš da ga trebaš ili srediti ili zaustaviti, u svakom slučaju da taj treba jebati ježa. — Podigao je pivo. — Da nazdravimo tome.

— Nećeš tražiti da zarezujemo palac britvom i miješamo krv ili nešto takvo?

Namrštio se. — S tobom mi to ne treba. Nazdravimo. Nazdravili smo.

— A što ako ja budem taj koji će namjestiti tvoje ubojstvo, Jay? Pogledao me i zaklopio jedno oko. — U tom slučaju sam jeben. — I nasmijao se.

S godinama (i pivama) razradio je svoju "poruku iz groba", kako sam je nazvao. Prvi travanj smo dodali kao drugu šalu, u slučaju da se ta osoba ili osobe koje bi ga mogle ozlijediti kasnije žele sprijateljiti sa mnom.

To je ipak prekomplicirano, znao sam mu reći. To je kao da čovjek postavi jednu jedinu minu u Saharu i očekuje da neki određeni tip nagazi na nju. Jedan tip, jedna mina, i pustinja od dvanaest milijuna kvadratnih kilometara.

— Riskirat ću — rekao je. — Možda jest prekomplicirano, ali ako ta mina prasne, ljudi će je osjetiti na nekoliko kilometara. Pomisli samo na moj drugi mozak, frende. Kad ostali dio mene bude u grobu, možda ti moj drugi mozak pošalje poruku. I potrudi se da je čuješ.

I doista, čuo sam je.

— Sredi ga ili ga zaustavi, u svakom slučaju znaj da taj treba jebati ježa. — To je tražio od mene prije toliko godina. U redu, Jay. Nema problema. Bit će mi drago.

33

— Diži se. Hajde. Diži se. — Otvorio sam zavjese, i snažno sunce prodrlo je u sobu i ispunilo postelju.

Angie se nekako uspjela okrenuti sasvim u stranu na krevetu dok sam bio vani. Zbacila je pokrivač s nogu, i tek joj je malen trokut bijele plahte pokrivaio stražnjicu kad je podigla glavu prema meni i pogledala me mutnim očima, dok joj je kosa padala na lice poput isprepletene crne trave.

— Baš si pravi Romeo nakon prve bračne noći — rekla je.

— Hajde — rekao sam. — Idemo. — Zgrabio sam svoju sportsku torbu i stao trpati odjeću u nju.

— Hajde da pogodim — rekla je. — Plaća mi je na stoliću, bilo je divno, pazi da te vrata ne lupe u guzicu kad budeš izlazila.

Spustio sam se na koljena i poljubio je. — Nešto slično. Hajde. Žuri nam se.

Podigla se na koljena, a pokrivač je skliznuo s nje i ona mi se rukama obavila oko ramena. Njezino tijelo, meko i toplo od spavanja, sudarilo se s mojim.

— Prvi put spavamo nakon sedamnaest godina, i ovako me probudiš?

— Nažalost — rekao sam — da.

— Pazi da je nešto važno.

— Više je nego važno. Hajde. Reći ću ti na putu za zračnu luku.

— Zračnu luku.

— Zračnu luku.

— Zračnu luku — rekla je zijevajući, iskoprcala se iz postelje i otišla u kupaonicu.

Šumsko zelenilo i koraljna bjelina, svijetlo plavetnilo i vatrenožute boje udaljavali su se od nas i naposljetku se pretvorili u pačvork s raznobojnim kvadratima, kako smo uzlijetali među oblake i kretali put sjevera.

— Ponovi mi još jednom — rekla je Angie — onaj dio kad je bila polugola.

— Imala je na sebi bikini — rekao sam.

— U zamračenoj sobi. U kojoj si bio ti — rekla je.

— Da.

— Kako si se osjećao?

— Nervozno — rekao sam.

— Opa — rekla je. — Pogrešan, vrlo pogrešan odgovor.

— Čekaj malo — rekao sam, ali sam znao da sam potpisao svoju smrtnu presudu.

— Vodimo ljubav šest sati, i ta lutkica u bikiniju može te dovesti u iskušenje?— Nagnula se naprijed u sjedalu, okrenula se i zagledala u mene.

— Nisam rekao da me dovela u iskušenje — rekao sam. — Nego da sam bio nervozan.

— Ista stvar. — Osmjehnula se i zavrtjela glavom. — Muškarci, časna riječ.

— Da, sad — rekao sam. — Muškarci. Zar ne shvaćaš u čemu je stvar?

— Ne — rekla je. Podigla je šaku k bradi i zaškiljila, da mi pokaže kako se koncentrira. — Molim te, pojasni mi to.

— U redu. Desiree je sirena. Ona ždere muškarce. Ima auru oko sebe, pola nevinosti, pola čiste putenosti.

— Auru.

— Upravo tako. Muškarce privlači aura.

— Kad ti tako kažeš.

— Kad god joj se približi neki frajer, ona uključi tu auru. Možda joj je cijelo vrijeme uključena, ne znam. U svakom slučaju, prilično je

snažna. Ako joj frajer pogleda lice, tijelo, čuje joj glas i osjeti miris, taj je otpisan.

— I tako svi frajeri?

— Većina njih, kladim se.

— A ti?

— Ne — rekao sam. — Ne ja.

— Kako to?

— Zato što te volim.

To ju je zaustavilo. Smiješak joj je nestao s lica, koža joj je probljedjela poput ljuske jajeta, a usta su joj ostala poluotvorena kao da više ne zna izgovarati riječi.

— Što si upravo rekao? — naposljetku je promucala.

— Čula si me.

— Da, ali... — Okrenula se na sjedalu i načas zagledala ravno ispred sebe. Tad se okrenula sredovječnoj crnkinji koja je sjedila kraj nje i pratila naš razgovor otkako smo se ukrkali na zrakoplov, i nije se uopće trudila to prikriti.

— Čula sam ga, ćerco moja — rekla je žena dok je plela nešto što je izgledalo poput malenog dabra, pomoću igala koje su izgledale smrtnosne. — Čula ka da je meni govoriya. Ne znam ti ja ništa o toj auri od govna, ali i to sam čula, tako mi bog pomoga.

— Opa — rekla joj je Angie. — Znate?

— E, nije ti on tako šesan — rekla je žena. — Na njega moš reći "mh", ali nije vridan jednoga "opa", rekla bi.

Angie se okrenula k meni. — Mh — rekla je.

— Samo naprid — rekla je žena meni — reci opet kako ti je kučka kafu načinila.

— U svakom slučaju — rekao sam Angie.

Trepnula je i zatvorila usta tako što je na čeljust pritisnula šaku. — Da, da, da. Vрати se na taj dio.

— Da nisam, znaš...

— Infišan — rekla je gospoda.

Zagledao sam se u nju. — ...u tebe, Angie, da, ostavio bih tamo svoju kožu. Ona je zmija. Može izabrati bilo kojeg frajera, skoro bilo kojega, i on će izvršiti što god ona poželjela.

— Tila bi ja vidit tu curu — rekla je žena. — Da vidim ako bi mog Leroya natirala da kosi travu ispred kuće.

— Ali to je upravo ono što ne shvaćam — rekla je Angie. — Zar su frajeri tako glupi?

— Da.

— Reka i ne poreka — rekla je žena i usredotočila se na pletivo.

— Žene su različite od muškaraca — rekao sam. — Uglavnom.

Osobito kad se radi o reagiranju na suprotni spol. — Uzeo sam je za ruku. — Ako Desiree prođe kraj sto frajera po ulici, bar polovina njih mislit će danima na nju. Ne samo da će reći u sebi: "Zgodna faca, lijepa guza, zgodan osmijeh", ili nešto takvo. Zaboljet će ih. Poželjet će da je mogu posjedovati na licu mjesta, da se stope s njom, da je udahnu.

— Udahnu? — rekla je.

— Da. Muškarci potpuno drukčije reagiraju na zgodne žene nego što žene reagiraju na zgodne muškarce.

— Dakle, Desiree je...? — Pogladi me nadlanicom po ruci.

— Živa vatra, a mi smo noćni leptiri.

— Nisi ti ni tako loš — rekla je žena, nagnuvši se naprijed i gledajući u mene preko Angiena ramena. — Kad bi moj Leroy znao tako medeno srat ka ti, mnoge bi ga jubile u ovi zadnji dvaest godina. Jadni Leroy, pomislio sam.

Negdje iznad Pennsylvanije, Angie je rekla: — Isuse. Uzdigao sam glavu s njezina ramena. — Sto?

— Mogućnosti — rekla je.

— Kakve mogućnosti?

— Zar ne vidiš? Ako preokrenemo naopačke sve u što smo vjerovali, ako sve sagledamo pod pretpostavkom da je Desiree ne samo malo sjebana ili lagano pokvarena, nego da je zapravo crna

udovica, mašina koja nesmiljeno ostvaruje vlastite interese, tad... o, Bože.

Uspravio sam se. — Nastavi — rekao sam.

Kimnula je. — U redu. Znamo da je nagovorila Pricea na krađu. Je li tako? Tako je. Onda je navela Jaya da razmišlja o tome kako će Priceu oduzeti taj novac. Ona igra na suprotnu kartu, znaš? "Oh, Jay, zar ne možemo biti sretni i bez novca?", ali u sebi, naravno, misli: "Zagrizi, zagrizi, budalo". Jay zagriže. Ali ne može naći novac. Tad ona shvati gdje je novac sakriven. I ode tamo, ali ne zateknu je onako kako je ispričala. Uzela je novac. Ali sad ima problem.

— Jay.

—Točno. Zna da on neće odustati dok je ne pronađe, u slučaju da nestane. A on dobro radi svoj posao. Usto, ona mora i Pricea maknuti s puta. Ne može jednostavno nestati. Mora izgledati kao da je mrtva. Dakle...

— Ona je ubila Illianu Rios — rekao sam. Pogledali smo se razrogačenih očiju.

— Pucala joj je hladnokrvno u lice iz sačmarice — rekla je Angie.

— Zar je to mogla? — rekao sam.

Sjedio sam tako premissljajući o tome, dok nisam uspio probaviti. Zaista, zašto ne?

— Ako prihvatimo tu pretpostavku — rekao sam — onda to znači da ona...

— Nema ni trunke savjesti, moralnosti, suosjećanja ili bilo čega drugoga što nas čini ljudskim bićima. — Kimnula je glavom.

— A ako je tako — rekao sam — tad nije takvom postala preko noći. Ona *jest* takva već dugo vremena.

— Kakav otac, takva kći — rekla je Angie.

U tom času me pogodilo. Kao da mi je zgrada pala na glavu. Kisik u mojim grudima zakovitlao se u vrtlog u jednom jedinom trenutku zastrašujuće jasnoće.

— Koja je laž najbolja na svijetu? — upitao sam Angie.

— Ona koja je većim dijelom istinita.

Kimnuo sam. — Zašto Trevor tako žarko želi da Desiree umre?

— To mi ti trebaš reći.

— Nije on namjestio onaj atentat na mostu Tobin.

— Ona je to učinila — rekla je Angie kroz šapat.

— Desiree je ubila svoju majku — rekao sam.

— A onda je pokušala ubiti oca.

— Nikakvo čudo da je nadržan na nju — rekla je žena pokraj Angie.

— Nikakvo čudo — ponovio sam.

34

Bilo je to očito, i to crno na bijelom, svakome tko je raspolagao pravim informacijama i pravom perspektivom. Uz naslove poput TRI MUŠKARCA OPTUŽENA ZA BRUTALNO UMORSTVO MARBLEHEADSKE KREME, ili pak SUDSKI TRILER:

OSUMNJIČEN TROJAC ZA OTMICU i UBOJSTVO, priča je brzo sišla s naslovnih stranica kad su trojica ubojica — Harold Madsen iz Lynna, Colum Devereaux iz Južnog Bostona i Joseph Brodine iz Reverea — izjavila da se osjećaju krivima dan nakon što je velika porota odlučila podići optužnicu.

Angie i ja smo se iz zračne luke zaputili ravno prema Bostonskoj javnoj knjižnici na Trgu Copley. Sjeli smo u Odjel za periodiku i pretraživali mikrofilmove *Tribunea* i *Newsa* dok nismo pronašli izvještaje o suđenju. Sve smo ih iščitali, i naposljetku pronašli ono što smo tražili.

Nije nam dugo trebalo. U stvari, trebalo nam je manje od pola sata.

Dan prije zasjedanja velike porote, odvjetnik Harolda Madsena obratio se Uredu državnog odvjetnika kako bi predložio dogovor u ime svog klijenta. Madsen je trebao izjaviti da se osjeća krivim za ubojstvo bez predumišljaja prvog stupnja, i očekivati zatvorsku kaznu od četrnaest do dvadeset godina. Zauzvrat je trebao otkriti tko je unajmio njega i njegove prijatelje da ubiju Trevora i Inez Stone.

Sve je slutilo na pravu bombu, jer do tog časa svi su vjerovali kako je umorstvo bilo tek ishod neuspjele krađe automobila.

OTMIČAR IZJAVIO: UBOJSTVO JE BILO NARUČENO, vrištala je naslovnica *Newsa*.

Ali kad je Madsen izjavio da ih je unajmio čovjek za kojega se ispostavilo da je umro dva dana nakon Madsenova uhićenja, državni odvjetnik samo se nasmijao.

— Anthony Lisardo? — rekao je pomoćnik državnog odvjetnika Keith Simon novinaru *Tribunea*. — Zavitlavate me? On je bio školski drug dvojice optuženih, i umro je od predoziranja. Radi se o bijednom manevru kojim je obrana htjela pridati ovom gnusnom zločinu veličinu koju nema. Anthony Lisardo nije imao nikakve veze s ovim slučajem.

Nitko iz obrane nije ni uspio dokazati Lisardovu vezu. Ako je Lisardo doista nagovorio Madsena, Devereauxa i Brodinea, tu je činjenicu ponio sa sobom u grob. A kako je trojac izjavio da ih je nagovorio Lisardo i nitko više, krivica za umorstvo Inez Stone svaljena je samo na njih.

Optuženome koji izjavi da se osjeća krivim prije početka suđenja koje bi državu moglo koštati mnogo novca obično se kazna smanji za nekoliko godina. No Madsen, Devereaux i Brodine su osuđeni zbog umorstva prvog stupnja, budući da su i sudac i državni odvjetnik odbacili mogućnost osude zbog umorstva drugog stupnja uz otegotnu okolnost nepružanja pomoći. Po sadašnjim zakonima Države Massachusetts, samo je jedna kazna predviđena za umorstvo

prvog stupnja—doživotna robija bez mogućnosti uvjetnog puštanja na slobodu.

Osobno, ne bih si razbijao glavu oko trojice šugavih kriminalaca koji su usmrtili ženu iz pištolja, a umjesto srca imali velike gnojne čireve. Bilo mi je drago da sam vas upoznao, dečki. Pazite dok upotrebljavate kupaonicu.

Ali stvarni zločinac, osoba koja ih je nagovorila na to umorstvo, isplanirala ga, platila, a zatim ih ostavila da sami ispaštaju za nj — ta je osoba zaslužila isto takvu, ako ne i strađniju agoniju kao i ti dečki, koji će u zatvoru provesti ostatak svojih dana.

— Fascikl sa slučajem — rekao sam Angie kad smo izašli iz sobe s mikrofilmom.

Predala mi gaje, pa sam listao po fasciklu dok nisam pronašao bilješke o našem razgovoru s natporučnikom Emmettom T.

Groningom iz stonehamske Policijske uprave. Lisardov drug, koji je bio s njim one noći kad se utopio, bio je klinac imenom Donald Yeager iz Stonehama.

— Imate li telefonske imenike? — upitala je Angie službenika na informacijama.

Bila su dva Yeagera u Stonehamu.

Za pola sata sveli smo ih na jednoga. Helene Yeager imala je devedeset tri godine i nikad nije čula za Donalda Yeagera. Znala je za nekoliko Michaela, nekoliko Eda, čak i za jednog Dicka, ali to nije bio ovaj Dick.

Donald Yeager iz Avenije Montvale broj 123 podigao je slušalicu i, oklijevajući, odgovorio: "Da?"

— Donald Yeager? — rekla je Angie.

— Da?

— Zovem se Candy Swan, radim kao voditelj programa na WAAF-u u Worcesteru.

— AAF — rekao je Donald. — Cool. Vi likovi ste zakon.

— Mi smo jedina postaja koja je stvarno zakon — rekla je Angie i prostrijelila me očima jer sam joj pokazao palčeve u znak

odobravanja. — Donalde, zovem vas zato što uskoro započinjemo emitirati novi prilog u okviru naše večerašnje emisije od sedam do ponoći, koji će se zvati, ovaj, Pakleni poklonici.

— Cool.

— Aha, i namjera nam je intervjuirati slušatelje poput tebe, o stvarima koje zanimaju obične ljude, da kažeš našim drugim slušateljima zašto voliš AAF, koje su ti najdraže grupe, i takve stvari.

— Hoću li biti u eteru?

— Osim ako nemaš drugih planova za večeras.

— Ne, ne. nemam. Kaj mogu pozvat svoje frendove?

— Svakako. Samo mi treba tvoj verbalni pristanak, i...

— Kaj ti treba?

— Trebaš mi reći ako je u redu da te opet nazovemo, kasnije. Oko sedam.

— Ak je u redu? Jebote, to je zakon, čovječe.

— Dobro. Hoćeš li sigurno biti kod kuće kad te nazovemo?

— Nikam ne idem. Hej, kaj dobim kakvu nagradu il nekaj takvoga? Sklopila je oči načas. — Što kažeš na dvije crne majice Metallica, video Beavis i Butthead i četiri ulaznice za Wrestlemaniju 17 u Worcester Centrumu?

— Zakon, čovječe! Zakon. Ali, hej?

— Aha?

— Kaj nije Wrestlemania sam do broja šesnajst?

— Moja greška, Donalde. Nazvat ćemo te u sedam. Budi svakako kod kuće.

— Ma fiju-briju, treba.

— Otkud ti samo to, molim te lijepo? — rekao sam dok smo se ukrcavali u taksi da se vratimo u Dorchester i tamo ostavimo prtljagu, istuširamo se, zamijenimo pištolje koje smo izgubili u Floridi i nađemo svoj auto.

— Ne znam. Stoneham. AAF. To mi nekako dođe u paketu.

— Jedina postaja koja je *stvarno* zakon — rekao sam. — Čovječe.

* * *

Na brzinu sam se istuširao nakon Angie i vratio se u dnevnu sobu, gdje je ona kopala po brdima svoje odjeće. Obukla se u crne čizme, crne traperice, a na sebi je imala samo crni grudnjak dok je pretraživala gomilu majica.

— Gospodarice Gennaro — rekao sam. — Aah, aah. Bičujte me, udarite me, prisilite me da pišem neispravne čekove.

Osmjehnula mi se. — Oh, sviđa ti se ovaj look? Isplazio sam jezik i počeo dahtati.

Prišla mi je s crnom majicom obješenom o kažiprst. — Kad se kasnije vratimo kući, možeš slobodno sve ovo skinuti s mene.

Još sam malo dahtao, a ona mi se nasmiješila prekrasnim, širokim osmijehom i pogladila me rukom po kosi.

— Koji put si tako zgodan, Kenzie.

Okrenula se i htjela poći prema kauču, ali posegnuo sam rukom za njom, uhvatio je oko pasa i privio je k sebi. Poljubili smo se tako dugo i čvrsto kao i noć prije u kupaonici. Možda još duže. Možda još čvršće.

Kad smo se razdvojili, držala mi je ruke na licu dok sam je grlio, i rekao sam joj: — To sam htio cijeli dan.

— Drugi put nemoj potiskivati svoje porive.

— Je li bilo u redu sinoć?

— U redu? Ja sam totalno okej s tim.

— I jesi — rekao sam. — Ti si sva totalno okej.

Spustila mi je ruke s obraza i položila mi ih na grudi. — Kad ovo bude gotovo, otići ćemo nekamo.

— Hoćemo li? — rekao sam.

— Da. Ne tiče me se da li na Maui ili samo niz ulicu do Švicarskog Chaleta, ali na vrata ćemo staviti znak *Molimo, ne ometajte*, i naručit ćemo posluhu u sobu, i ostat ćemo u krevetu cijeli tjedan.

— Što god vi kažete, gospodarice Gennaro. Vi ste šefica.

Donald Yeager je odmjerio Angie u crnoj kožnoj jakni, trapericama, čizmama i majici s koncertom Fury in the Slaughterhouse, poderanoj iznad desnog rebra, i kladio bih se da je u glavi već počeo sastavljati pismo za Forum u Penthouseu.

— Jebote — rekao je.

— Donald Yeager? — rekla je. — Ja sam Candy Swan iz WAAF-a.

— Bez zajebancije?

— Bez zajebancije — rekla je.

Širom je otvorio vrata stana. — Uđite. Uđite.

— Ovo je moj pomoćnik, Divlji Willy. Divlji Willy?

— Aha, kak ne — rekao je Donald propuštajući je unutra, jedva me pogledavši. — Drago mi je da smo se upoznali i sva ta sranja.

Okrenuo mi je leđa, pa sam ušao za njim i zatvorio vrata. Njegova stambena zgrada bila je blijeda, ružičasta zgrada od cigle u Aveniji Montvale, glavnoj ulici u Stonehamu. Zgrada je bila zdepasta i ružna, visoka dva kata, i vjerojatno je u njoj bilo šesnaestak stanova. Donaldov stan, kako sam pretpostavio, bio je reprezentativan. U dnevnom boravku se nalazio kauč na razvlačenje, ispod čijih su se jastuka nazirale prljave plahte. Kuhinja je bila toliko malena da se u njoj jedva moglo pržiti jaja. Slijeva, iz kupaonice, čulo se neprestano kapanje vode. Kržljav žohar protrčao je rubom zida uz kauč, i vjerojatno nije ni tražio hranu, nego je samo bio omamljen i dezorijentiran od dima marihuane što se poput oblaka nadvio nad dnevnim boravkom.

Donald je razbacao nekoliko novina s kauča kako bi Angie mogla sjesti ispod postera Keitha Richardsa, dva metra visokog i metar i pol širokog. Tu sam fotografiju već vidio, snimljena je ranih sedamdesetih. Keith je izgledao prilično podnapit — kakvog li iznenađenja — i naslanjao se o zid s bocom Jacka Daniel'sa u jednoj ruci i sveprisutnom cigaretom u drugoj, odjeven u majicu na kojoj je pisalo JAGGER JE SERONJA.

Angie je sjela, a Donald me gledao dok sam zaključavao vrata i vadio pištolj iz futrole.

— Hej! — rekao je.

— Donalde — rekla je Angie — nemamo puno vremena, pa ćemo biti kratki.

— Kakve ovo veze ima s AAF-om, čovječe? — Pogledao je u moj pištolj, i, premda ga nisam ni podigao s njegova mjesta kraj mojega koljena, ustuknuo je kao da ga je netko ošamario.

— Priča o AAF-u bila je sranje — rekla je Angie. — Sjedi, Donalde. Odmah.

Sjeo je. Bio je to bljedunjav klinac, mršav, čupave žute kose, kratko podšišane, što mu je stršila iz glave koja je izgledala poput jabuke. Pogledao je u džoint na stoliću ispred sebe i rekao: — Kaj ste vi frajeri iz Odjela za narkotike?

— Kako mi idu na živce glupi ljudi — rekao sam Angie.

— Donalde, nismo iz Odjela za narkotike. Mi smo ljudi koji imaju pištolje i jako malo vremena. Dakle, što se dogodilo one noći kad je umro Anthony Lisardo?

Tako se snažno udario dlanovima po licu da sam pomislio kako će mu ostati ožiljci. — O, ne, čovječe! Radi se o Tonyju? Oh, čovječe, čovječe!

— Radi se o Tonyju — rekao sam.

— Oh, čovječe!

— Pričaj nam o Tonyju — rekao sam. — Odmah.

— Ali onda ćete me ubiti.

— Ne, nećemo — potapšala ga je Angie po koljenu. — Obećaj em.

— Tko je podmetnuo kokain u cigarete? — rekao sam.

— Ne znam. Ne. Znam. Ne. Znam.

— Lažeš.

— Ne lažem. Podigao sam pištolj.

— U redu, lažem — rekao je. — Lažem. Makni to. Molim te.

— Reci njezino ime — rekao sam.

Zateklo ga je to "njezino". Pogledao me kao da sam smrt na dopustu i skupio se na kauču. Noge su mu se podigle sa zemlje. Laktovi su mu se stisli uz vrapčja prsa.

— Reci ga.

— Desiree Stone, čovječe. Ona je to napravila.

— Zašto? — rekla je Angie.

— Ne znam. — Ispružio je ruke. — Stvarno. Ne znam. Tony je napravio neka sranja za nju, nekaj protuzakonito, ali nije mi htio reći kaj je to bilo. Sam je rekao, čuvaj se te trebe, stari moj, jer ćeš se uvaliti u govna.

— Ali ti je se nisi čuvao.

— Jesam — rekao je. — Ja jesam. Ali ona, čovječe, došla je tu, kao, hoće kupiti trave, kužiš? I, čovječe, ona je, kaj da ti velim, ona je, kaj ja znam, uffff, to je sve kaj mogu reći.

— Tako te izjebala da su ti oči ispale — rekla je Angie.

— *Prsti na nogama* su mi ispali, čovječe. I, kaj da ti velim, ono, morali bi nazvati jednu ulicu po njoj u Disneyjevom Epcotu, eksperimentalnom gradu budućnosti. Kužiš?

— Cigarete — podsjetio sam ga.

— Aha, stvarno. — Spustio je pogled u krilo. — Nisam znao — rekao je tiho — kaj je u njima. Kunem se. Mislim, Tony mi je bio najbolji prijatelj. — Pogledao me. — Najbolji prijatelj, čovječe.

— Ona ti je rekla da mu daš cigarete? — rekla je Angie. Kimnuo je.

— Bile su njegova marka. Ja sam ih sam trebao pustiti u autu. Kužiš? Ali onda smo se odvezli na rezervoar, i zapalio je jednu prije neg je otišao u vodu, i tam je odjednom napravio nekakvu grimasu. Kao da je na nekaj nagazio, kaj mu se ne sviđa. To je to. Sam ta grimasa, i onda se nekak uhvatio vrškom prstiju za prsi, i pao u vodu.

— Jesi li ga pokušao izvući?

— Probao sam. Ali bio je mrak. Nisam ga mogao naći u vodi. Nakon nekih pet minuta, usro sam se i klisnuo.

— Desiree je znala da je alergičan na kokain, zar ne? — rekao sam.

— Aha. — Kimnuo je. — Tony je samo pušio travu i cugao, iako, kao Nositelj poruke i tako to, nije trebao...

— Lisardo je pripadao Crkvi Istine i Objave.

Podigao je pogled prema meni. — Aha. Još otkad je bio klinac. Sjeo sam na ručku kauča na jedan čas, duboko udahnuo i imao priliku nadisati se zdravog dima marihuane Donalda Yeagera.

— Sve — rekla je Angie. Pogledao sam je. — Sto?

— Sve što je ta žena učinila od prvoga dana bilo je isplanirano.

Njezina "depresija", Oporavak od boli, sve.

— Kako je Lisardo postao Nositelj poruke? — upitao sam Donalda.

— Njegova stara, čovječe, malo je šiznula zato kaj joj je muž zelenaš i sva ta sranja; ona se priključila i prisilila Tonyja na to prije deset godina. Još je bio klinac.

— Što je Tony mislio o tome? — rekla je Angie. Odmahnuo je rukom u znak nijekanja. — Njemu je to sve

bilo sranje. Ali imao je poštovanja prema njima, ono, jer je govorio da su poput njegovog starog, organizirani kriminal. Govorio je da imaju gomilu love, love do krova, koju nisu ni mogli prijaviti u Poreznom uredu.

— Desiree je znala za to, zar ne?

Slegnuo je ramenima. — Meni nije niš rekla o tome.

— Daj, Donalde.

Pogledao je prema meni. — Ne znam. Tony nije znao začepiti, okej? Pa je, ono, vjerojatno rekao Desiree sve o sebi otkad se rodio. Mislim, malo prije nego je umro, Tony mi je ispričao o tom frajeru kog je sreo, koji je htio maznuti iz Crkve neku veliku lovu, a ja mu velim: "Tony, sam nemoj meni govorit o takvim stvarima". Kužiš? Ali Tony nije znao začepit. Nije znao začepit.

Angie i ja smo se pogledali. Bila je u pravu kad je mislila da je Desiree isplanirala svaki pojedini potez koji je povukla. Ona je bila ta koja je uzela Oporavak od boli i Crkvu Istine i Objave kao metu. Ne obratno. Ona se upucavala Priceu. Kao i Jayu. Kao i svima drugima, očito, koji su mislili da se zapravo oni upucavaju njoj.

Tiho sam zafučkao. Zaslužila je Oscara. Ta žena bila je remek-djelo kakvo još nisam vidio.

— Dakle, Donalde, ti nisi znao da su cigarete pomiješane s drogom?

— rekao sam.

— Ne — rekao je. — Nema šanse.

Kimnuo sam. — Pomislio si samo kako je cura pristojna, i želi pokloniti bivšem dečku besplatnu kutiju cigareta.

— Ne, slušajte, kak da kažem, nisam znao, *majke mi*. Ono, ja sam sam htio, kaj ja znam, Desiree, ona ti je, hoću reći, ona dobi ono kaj želi. Uvijek.

— A željela je da ti najbolji prijatelj umre — rekla je Angie.

— A ti si se pobrinuo da to i dobije — rekao sam.

— Ne, čovječe, slušaj. Ja sam ful volio Tonyja. Stvarno. Ali Desiree...

— ..ti je dala dobru jebačinu — rekla je Angie. Zatvorio je usta i pogledao u svoje bose noge.

— Nadam se da ti je to bila najbolja jebačina u životu — rekao sam.

— Jer si joj pomogao da ti ubije najboljeg prijatelja. A s tim ćeš morati živjeti do kraja života. Želim ti dobru zabavu.

Otišli smo do vrata i otvorili ih.

— Ubit će i vas — rekao je.

Okrenuli smo se prema njemu. Nagnuo se naprijed i počeo stavljati travu u džoint dršćućim prstima. — Ak joj se nađete na putu, ak joj se *ista* nade na putu, ona će to zbrisati s lica zemlje. Ona zna da neće cinkati pravim drotovima, zato kaj sam ja... ništa. Kužite? — Podigao je pogled prema nama. — Kužite, Desiree? Mislim da se njoj jebe za jebanje. Koliko god da je dobra u tome, imam osjećaj da joj je u stvari svejedno. Ali kad treba uništiti čovjeka? Čovječe, kladim se da je to napali kak vatromet za Dan nezavisnosti.

— Što ona dobiva time što se vratila ovamo? — rekla je Angie, izoštravajući sliku na svom dvogledu i promatrajući kroza nj prozore Jayeva stana na Whittierovom trgu iza kojih su bila upaljena svjetla.

— Vjerojatno ne memoare svoje majke — rekao sam.

— Mislim da tu mogućnost možemo definitivno isključiti.

Zaustavili smo automobil na parkiralištu pod jednim od sekundarnih uzlaznih prilaza autocesti, na stajalištu za pješake između novog zatvora na Ulici Nashua i Whittierovog trga. Utonuli smo koliko smo mogli u sjedala kako bismo imali dobar pogled na prozore spavaće sobe i dnevnog boravka u Jayevu stanu, i za to vrijeme smo vidjeli dvije prilike — mušku i žensku — kako prolaze kraj prozora. Nismo mogli razabrati je li ženska prilika Desiree, jer su Jayevi lagani zastori bili navučeni, pa smo vidjeli jedino obrise. Muškarac je mogao biti bilo tko. Pa ipak, s obzirom na Jayev sigurnosni sustav, zaključili smo kako je najvjerojatnije da je žena Desiree.

— Koji bi, dakle, mogao biti razlog? — rekla je Angie. — Mislim, vjerojatno su ona dva milijuna kod nje, a u Floridi je na sigurnom, i ima toliko novca da može otići kamo god joj se sviđa. Zašto bi se vraćala?

— Ne znam. Možda želi dovršiti posao koji je započela prije skoro godinu dana.

— Ubiti Trevora?

Slegnuo sam ramenima. — Zašto ne?

— Ali s kojim ciljem?

— Ha?

— S kojim ciljem? Patrick, ova cura uvijek ima neki cilj pred očima. Ona ništa ne radi iz emocionalnih razloga. Kad je ubila majku i pokušala ubiti oca, što misliš, koja je bila njezina glavna motivacija?

— Da se oslobodi? — rekao sam.

Zavrtjela je glavom. — To nije dovoljno dobar razlog.

— Dovoljno dobar razlog? — odložio sam svoj dvogled i pogledao je.

— Mislim da njoj ne trebaju posebni razlozi. Sjeti se što je učinila Illiani Rios. K vragu, sjeti se što je učinila Lisardu.

— Točno, ali tu ima logike. Bilo je razloga za to, koliko god bili bolesni. Ubila je Lisarda jer je on bio jedina veza između nje i tri tipa koji su ubili njezinu majku. Ubila je Illianu Rios kako bi sakrila svoje tragove kad je preotela od Pricea svoja dva milijuna. U oba slučaja postigla je puno. Što će postići sad ako ubije Trevora? I što je htjela postići ispočetka, kad ga je pokušala ubiti prije osam mjeseci?

— Možemo pretpostaviti da se ispočetka radilo o novcu.

— Zašto?

— Jer je ona vjerojatno njegov glavni nasljednik. Ako joj roditelji umru, njoj ostaje nekoliko stotina milijuna.

— Aha. Točno.

— U redu — rekao sam. — Ali sad to otpada. Nema šanse da ju je, nakon svega ovoga, Trevor uključio u oporuku.

— Upravo tako. Zašto se onda vratila?

— To sam ja maloprije govorio.

Spustila je svoj dvogled i protrljala oči. — Čudno je to, zar ne? Zavalió sam se načas u sjedalo, protegao mišiće na vratu i leđima, i umah požalio. Opet sam zaboravio da sam ozlijedio rame, i bol mi je prasnula kroz ključnu kost, probila se ravno u lijevu stranu vrata i prodrła u mozak. Nekoliko sam puta duboko udahnuo i progutao pljuvačku, kako bih spriječio kiselinu što mi se dizala u grudima.

— Illiana Rios bila je fizički dovoljno slična Desiree — rekao sam naposljetku — da Jay pomisli kako je njezino truplo u stvari Desireeino.

— Aha. I?

— Misliš li da je to bilo slučajno? — Okrenuo sam se na sjedalu. — Kakav god bio njihov odnos, Desiree je izabrala Illianu Rios kao žrtvu koju će ubiti u onoj motelskoj sobi upravo zbog njihove fizičke sličnosti. To je isplanirala davno prije.

Angie je zadrhtala. — Ta je žena *žestoka*.

— Još kako. Upravo zato smrt njezine majke nema nikakva smisla.

— Ne razumijem. — Okrenula se na sjedalu.

— Majčin automobil je te večeri zakazao. Zar ne?

— Točno. — Kimnula je. — Zatim je majka nazvala Trevora, čime je postignuto to da on bude s njom u autu kad Lisardovi prijatelji...

— Nije li to preveliko oslanjanje na slučajnost? Hoću reći, kad se uzmu u obzir Trevorove radne obveze, navike, još k tome i njegov odnos sa suprugom, kakve su šanse da će ga Inez nazvati da se vozi s njom? Kakve su šanse da će on biti baš u uredu kad ga nazove? I kako je mogla očekivati da će on uopće pristati da ode po nju, umjesto da joj kaže neka jednostavno nazove taksi?

— To je mnogo slučajnosti — rekla je.

— Točno. A Desiree nikad ništa ne prepušta slučaju, kako si sama rekla.

— Hoćeš reći da majčina smrt nije bila dio plana?

— Ne znam. — Pogledao sam gore prema prozoru i zavrteo glavom.

— Kad je Desiree u pitanju, ne znam što da mislim. Želi da je sutra otpratimo do kuće. Navodno kako bismo je zaštitili.

— Kao da je njoj ikad u životu trebala zaštita.

— Upravo tako. Zašto onda želi da mi budemo tamo? Sto nam želi namjestiti?

Sjedili smo tamo dosta dugo, dvogleda uperenih u Jayeve prozore, čekajući odgovor na moje pitanje.

U sedam i pol sljedećeg jutra pojavila se Desiree.

A ja sam skoro banuo u njezino vidno polje.

Vraćao sam se iz kavane u Ulici Causeway, jer smo Angie i ja zaključili da naša potreba za kofeinom nakon noći provedene u autu pomiče granice do kojih smo spremni riskirati.

Bio sam oko deset koraka udaljen od automobila preko puta Jayeve zgrade, kad su se otvorila ulazna vrata. Naglo sam stao i zaledio se kraj potpornja pod prilazom autocesti.

Elegantno odjeven muškarac u kasnim četrdesetima ili ranim pedesetima izašao je iz Whittier Placea prvi, s aktovkom u rukama. Položio je aktovku na tlo, sagnuo se prema kaputu, zatim frknuo nosom i opet se izvio u jarku sunčevu svjetlost i okusio neobično topao ožujski zrak. Složio je ponovno kaput na ruku, podigao aktovku i pogledao preko ramena malu skupinu ljudi koja se pojavila iza njegovih leđa i odlazila na posao. Osmjehnuo se nekome u skupini.

Ona mu nije uzvratila smiješak, i u prvom času zbunila me punda u njezinoj kosi i naočale koje je stavila. Bila je odjevena u crno žensko poslovno odijelo, sa suknjom do koljena, uškrobljenom bijelom bluzom i svijetlosivim šalom oko vrata. Zastala je kako bi popravila ovratnik svojega crnog kaputa, dok se ostatak mnoštva razdvojio zaputivši se prema svojim automobilima ili pak pješice prema North Stationu i Government Centeru, a nekolicina je krenula prema nadvožnjaku koji vodi u smjeru Muzeja znanosti i Lechmere Stationa.

Desiree ih je krajnje prijezirno gledala kako odlaze, a u njezinim se vitkim nogama osjećala ukočena mržnja. Ili sam počeo pretjeravati u svojim interpretacijama?

Tad se elegantno odjeveni muškarac nagnuo nad njom i poljubio je u obraz, a ona mu je prstima lagano pogladila medunožje i odmaknula se.

Nešto mu je rekla, smiješeći se kao i obično, i on je zavrtio glavom, sa zbunjenim osmijehom na moćnom licu. Zatim je krenula prema parkiralištu, i vidio sam da ide prema Jayevu modrom ford falcon kabrioletu iz 1967., koji je stajao na tom parkiralištu otkako je Jay otputovao u Floridu.

Osjetio sam duboku, nesmiljenu mržnju prema njoj dok sam je gledao kako ubacuje ključ u bravu, jer sam znao koliko je vremena i novca Jay utrošio da popravi taj auto, da renovira motor, da po cijeloj Americi traži zamjenske dijelove. Bio je to samo automobil, i krađa tog auta predstavljala je najmanji od njezinih zločina, ali

meni se činilo da je to komad Jaya koji još uvijek živi na tom parkiralištu, a ona se primiče da mu zada posljednji udarac. Muškarac je izašao na pločnik skoro ravno preko puta mene, pa sam se sklonio još dalje iza potpornja. Promijenio je mišljenje o kaputu kad ga je udario oštar nalet vjetra iz Ulice Causeway. Obukao ga je dok je Desiree palila falcon, i krenuo niz ulicu. Izašao sam iza potpornja, sklonio se iza automobila i pogledao Angie u oči preko retrovizora.

Pokazala je na Desiree, zatim na sebe.

Kimnuo sam i pokazao na muškarca.

Osmjehnula se i poslala mi poljubac.

Upalila je auto, a ja sam prešao cestu i zakoračio na pločnik, te pošao za muškarcem niz Lomasney Way.

Minutu nakon toga Desiree je prošla pokraj mene u Jayevom autu, za njom bijeli mercedes, a za ovim Angie. Gledao sam kako ta tri automobila skreću prema Ulici Staniford i zatim udesno, u smjeru Ulice Cambridge i beskrajnih daljih mogućih odredišta.

Prema načinu na koji je muškarac ispred mene stavio aktovku pod mišku, a ruke zabio u džepove na sljedećem uglu, zaključio sam da nas očekuje lijepa šetnja. Pustio sam razmak od pedeset metara između nas i pošao za njim niz Ulicu Merrimac. Merrimac je završavao na Ulici Kongresa kraj Haymarket Squarea, i još nas je jedan nalet vjetra udario dok smo prelazili preko New Sudburyja prema poslovnoj četvrti, u kojoj se miješa više arhitektonskih stilova nego u bilo kojem gradu koji sam ikad posjetio. Blještavo staklo i komadi granita uzdižu se nad iznenadnim četverokatnim pojavama ruskinovske gotike i firentinskih kvazipalača; modernizam s njemačkom renesansom, postmodernizam s pop-artom, jonski stupovi s francuskim vijencima, korintskim polustupovima i dobrim starim novoengleskim granitom i vapnencom. Znao sam provesti čitave dane u poslovnoj četvrti samo razgledavajući zgrade, misleći — kad sam bio optimistički raspoložen, i o toj četvrti razmišljao kao o metafori — kako bi

upravo tako trebalo živjeti u svijetu; sve te različite perspektive gomilale su se jedna na drugu, i sve to zajedno imalo je nekakvog smisla.

Ali, da sam imao tu mogućnost, svejedno bih bacio atomsku bombu na Gradsku vijećnicu.

Tik prije ulaza u samo srce poslovne četvrti čovjek je skrenuo ulijevo, prešao preko jezgra koje čine Ulice State, Kongresna i Court, zakoračio na kamene ploče koje obilježavaju mjesto Bostonskog masakra, prešao još dvadeset metara i zatim skrenuo u Exchange Place Building.

Potrčao sam za njim jer jer Exchange Place golema zgrada s najmanje šesnaest dizala. Kad sam zakoračio na mramorni pod, sa stropom koji se nalazio četiri kata iznad glave, više ga nisam vidio. Skrenuo sam udesno u hodnik s brzim dizalom i vidio kako se vrata dizala zatvaraju.

— Pridržite vrata, molim vas! — skočio sam prema vratima i jedva uspio progurati zdravo rame. Otvorila su se, ali tek nakon što su mi dobro stisnula rame. Taj je tjedan bio koban za moja ramena. Čovjek se naslonio o zid, gledajući me kako ulazim s razdraženim izrazom lica, kao da sam ga prekinuo u nečemu osobnom.

— Hvala što ste mi pridržali vrata — rekao sam.

Gledao je ravno ispred sebe. — Ima mnogo drugih dizala ujutro u ovo doba.

— Ah — rekao sam — vidim da ste dobre volje.

Kad su se vrata zatvorila, primijetio sam da je pritisnuo 38. kat. Kimnuo sam na gumb i naslonio se.

Pogledao je na moje ogrebano i izbodeno lice, na povez oko moje ruke, na odjeću koja se za jedanaest sati, koliko sam proveo sjedeći u kolima, toliko zgužvala da je bila neprepoznatljiva.

— Imate nekakvog posla na 38. katu? — rekao je.

— Da.

Sklopio sam oči i naslonio se na zid.

— Kakvog posla? — rekao je.

— Što mislite? — rekao sam.

— Ne bih znao.

— Možda idete na krivi kat — rekao sam.

— Ja ovdje *radim*.

— Pa ne znate kakvim se poslom bave? Svašta. Ovo vam je prvi dan?

Uzdahnuo je dok je dizalo jurilo od 1. do 20. kata takvom brzinom da mi se učinilo da će mi obrazi skliznuti pod bradu.

— Mladiću — rekao je — mislim da ste pogriješili.

— Mladiću? — rekao sam, ali kad sam ga bolje pogledao, shvatio sam da sam u procjeni njegove dobi pogriješio barem za jedno desetljeće. Prevarile su me njegova čvrsta, preplanula koža i bujna tamna kosa, kao i energičan korak, dok se zapravo radilo o mladolikom šezdesetogodišnjaku.

— Da, doista mislim da ste zalutali.

— Zašto?

— Jer poznajem sve klijente ove tvrtke, a vi ste mi nepoznati.

— Ja sam novi — rekao sam.

— Sumnjam u to — rekao je.

— Zaista — rekao sam.

— To je potpuno isključeno — rekao je i očinski mi se nasmiješio, pokazujući mi savršeno poredane bijele zube.

Rekao je "tvrtka"; pretpostavio sam da se ne radi o knjigovodstvenoj tvrtki.

— Ranjen sam — rekao sam, pokazujući na svoju ruku. — Radim kao bubnjar u Guns N' Roses, rock-grupi. Čuli ste za njih? Kimnuo je.

— Sinoć smo održali koncert u Fleetu, i netko je bacio pirotehniku na krivo mjesto, pa sad trebam odvjetnika.

— Što ne kažete?

— Da.

— Bubnjar Guns N' Rosesa zove se Matt Sorum, a vi uopće ne izgledate poput njega.

Šezdesetogodišnji obožavatelj Guns N' Rosesa? Kako je to moguće?
I zašto se to događa baš meni?

— Matt Sorum je bio prije — rekao sam. — *Prije*. Posvađao se s
Axiom, pa su pozvali mene.

— Za svirku u Fleet Centeru? — rekao je kad je dizalo stiglo na 38.
kat.

— Upravo tako, frende.

Vrata su se otvorila, a on ih je zaustavio tako što je rukom pritisnuo
povratni gumb. — Sinoć je u Fleet Centeru Celtic igrao protiv
Bulls. Znam to jer imam sezonsku pretplatu. — Opet mi se
veličanstveno nasmiješio. — Tko god vi bili, molite se Bogu da ovo
dizalo stigne u predvorje prije osiguranja.

Izašao je iz dizala i zagledao se u mene dok su se vrata zatvarala. Iza
njegovih leđa ugledao sam natpis GRIFFIN, MYLES, KENNEALLY
i BERGMAN u zlatnim slovima.

Nasmiješio sam se. — Desiree — šapnuo sam.

Ispružio je ruku i gurnuo je između vrata dizala, i ova su odskočila.

— Što ste upravo rekli?

— Čuli ste me, gospodine Griffin. Ili bih vas trebao zvati Danny?

36

Njegov je ured bio opremljen svime što je dobrostojećem čovjeku
potrebno, osim hangarom za zrakoplove. A da mu je kojim
slučajem zatrebao, mogao ga je ugraditi bez problema.

U vanjskim uredima nije bilo nikoga osim jednog jedinog tajnika
koji je punio filtere za kavu u svakom četvrtom pregratku, u
svakom uredu. Negdje daleko na drugom kraju netko je usisavao
prašinu.

Daniel Griffin je objesio svoj kaput i sako u ormar, i obišao stol koji
je bio tako velik da su ga sigurno mjerili u metrima. Sjeo je i
pokazao mi da sjednem nasuprot njemu.

Ostao sam stajati.

— Tko ste vi? — rekao je.

— Patrick Kenzie. Privatni sam istražitelj. Nazovite Cheswicka Hartmana ako želite čuti moju životnu priču.

— Poznajete Cheswicka? Kimnuo sam.

— Niste li vi onaj koji je spasio njegovu sestru iz one... situacije u Connecticutu prije nekoliko godina?

Podigao sam teški kipić od bronce s ruba stola. Prikazivao je neko istočnjačko božanstvo ili mitološku figuru, ženu s krunom na glavi, ali lice joj je bilo unakaženo slonovskom surlom umjesto nosa. Sjedila je prekriženih nogu dok su ribe skakale iz mora prema njezinim nogama, a svojim je četirima rukama držala ratničku sjekiru, dijamant, bočicu s balzomom i sklupčanu zmiju.

— Iz Šri Lanke? — rekao sam.

Podigao je obrve i kimnuo. — Naravno, tad je bio Ceylon.

— Bo — rekao sam.

— Što želite od mene? — rekao je.

Pogledao sam fotografiju prekrasne nasmiješene žene, zatim drugu, na kojoj je bilo nekoliko odrasle djece i mnoštvo savršenih unuka.

— Glasate za konzervativce? — rekao sam.

— Molim?

— Obiteljske vrijednosti — rekao sam.

— Ne razumijem.

— Što je željela Desiree? — rekao sam.

— Mislim da se to vas ni najmanje ne tiče.

Oporavljao se od šoka koji je doživio kraj lifta, govorio je sve dubljim glasom i opet me počeo gledati pogledom pravednika.

Uskoro će mi opet zaprijetiti da će pozvati osiguranje, stoga sam ga trebao srezati u samom početku.

Prišao sam mu oko stola, pomaknuo malu svjetiljku za čitanje i sjeo na stol, s nogom tek koji centimetar udaljenom od njegove. —

Danny — rekao sam — da ste imali samo spoj s njom, ne biste me nikad pustili da izađem iz lifta. Naprotiv, skrivate nešto golemo.

Nešto nemoralno i nezakonito, nešto zbog čega možete završiti u

zatvoru na doživotnoj. Istina, još ne znam o čemu se radi, ali znam kako Desiree funkcionira, i sigurno ne bi potrošila pet minuta da vam gladi mlohavne genitalije kad ne bi očekivala nešto vrlo važno zauzvrat. — Nagnuo sam se prema njemu i olabavio mu čvor na kravati i otkopčao ovratnik. — Dakle, da čujem o čemu se radi. Gornja mu se usna orosila kapljicama znoja, a čvrsta mu se čeljust malo spustila od nervoze. — Vi činite prekršaj.

Podigao sam obrvu. — Zar je to najbolje što možete smisliti? U redu, Danny.

Sišao sam sa stola. Kako je sjedio u stolcu na kotače, odgurnuo se leđima i nogama od mene, ali ja sam mu okrenuo leđa i krenuo prema izlazu. Pogledao sam još jednom prema njemu. — Kad za pet minuta nazovem Trevora Stonea i kažem mu da se njegov odvjetnik jebe s njegovom kćeri, hoćete li da mu prenesem i neku poruku s vaše strane?

— Nećete to učiniti.

— Mislite? Imam snimke, Danny. Obožavam kad mi uspije blef. Daniel Griffin je podigao ruku i progutao slinu nekoliko puta. Ustao je tako naglo da se stolac odbio od njega, a zatim položio načas ruke na stol i duboko udahnuo nekoliko puta.

— Radite za Trevora? — rekao je.

- Radio sam — rekao sam. — Više ne. Ali još uvijek imam njegov broj.

— Jeste li mu odani? — rekao je, povisujući glas.

— Vi očito niste — rekao sam, zahihotavši se.

— Jeste li vi?

Zavrtio sam glavom. — Ne sviđa mi se, kao što mi se ne sviđa ni njegova kći, i, koliko znam, oboje bi voljeli da još večeras u šest sati budem mrtav.

Kimnuo je. — To su opasni ljudi.

— Ah, da, Danny? Što ne kažete. Što vam je Desiree naložila da učinite?

— Ja... — Zavrtio je glavom i otišao do hladnjaka u kutu. Sagnuo se kraj njega, a ja sam izvukao pištolj i otkačio zapor.

Ali on je samo izvadio bocu Eviana. Pohlepno je ispio pola boce, zatim obrisao usta nadlanicom. Razrogačio je oči kad je ugledao pištolj. Slegnuo sam ramenima.

— On je zao, opak čovjek koji će uskoro umrijeti — rekao je. — Ja moram misliti na budućnost. Moram misliti na to tko će upravljati njegovim novcem kad njega više ne bude. Tko će nadzirati njegovu kesu, ako tako hoćete.

— Veliku kesu — rekao sam.

— Da. Milijardu stotinu sedamdeset pet milijuna dolara. To je rezultat posljednjeg zbrajanja.

Iznos me pomalo zatekao. Neke količine novca možete zamisliti kako ispunjavaju blindirana kola ili trezor u banci. Ali ima količina koje ne mogu stati ni na takva mjesta.

— To nije kesa — rekao sam. — To je bruto nacionalni dohodak. Kimnuo je. — A negdje mora završiti kad on umre. — Isuse — rekao sam. — Namjeravate izmijeniti njegovu oporuku.

Skinuo je oči s mene i pogledao preko prozora.

— Ili ste je već izmijenili — rekao sam. — Izmijenio je oporuku nakon atentata na njega, zar ne?

Zurio je kroz prozor na Ulicu State i na pozadinu Šetališta Gradske vijećnice i kimnuo.

— Isključio je Desiree iz oporuke? Kimnuo je još jedanput.

— Kome sad treba otići novac? Muk.

— Daniele — rekao sam — kome sad treba otići novac? Odmahnuo je rukom. — Na različita mjesta: sveučilišne stipendije, knjižnice, medicinska istraživanja, takve stvari.

— Serete. On nije takav dobričina.

— Devedeset dva posto toga novca ima se pohraniti pod njegovim imenom. Kao odvjetnik, imam punomoć da svake godine dodijelim određeni postotak od dobiti gorespomenutim institutima za medicinska istraživanja. Ostatak ostaje pohranjen i raste.

— Za kakva istraživanja?

Okrenuo se od prozora prema meni. — Istraživanja iz kriogenike. Skoro sam se nasmijao. — Taj ludi govнар namjerava se dati zalediti?

Kimnuo je. — Dok se ne otkrije lijek protiv raka. Kad se probudi, bit će još uvijek najbogatiji čovjek na svijetu, jer će, samo zahvaljujući kamatama, održati korak s inflacijom sve do godine 3000.

— Čekajte malo — rekao sam. — Ako je mrtav ili zaleđen ili što god mu drago, kako može paziti na svoj novac?

— Kako će spriječiti da ga ja ili moji nasljednici ne opljačkamo?

— Da.

— Preko privatne knjigovodstvene tvrtke.

Oslonio sam se načas o zid i razmislio. — Ali ta privatna knjigovodstvena tvrtka ulazi u akciju tek kad on umre ili ga zalede. Je li tako?

Sklopio je oči i kimnuo.

— Kad se namjerava zalediti?

— Sutra.

Nasmijao sam se. Bilo je to tako nevjerojatno besmisleno.

— Nemojte se smijati. On je poremećen. Ali valja ga shvatiti ozbiljno. Osobno, ne vjerujem u kriogeniku. Ali što ako sam u krivu, a on u pravu, gospodine Kenzie? On će plesati na našim grobovima.

— Ne ako izmijenite njegovu oporuku — rekao sam. — To je ta rupa u njegovu planu, zar ne? Čak i ako provjeri oporuku prije nego legne u hladnjaču, ili kako to već zovu, još uvijek možete izmijeniti oporuku ili je zamijeniti drugom, zar ne?

Srknuo je Evian iz boce. — Delikatno je, ali moguće.

— Izvrsno. Gdje je sad Desiree?

— Nemam pojma.

— U redu. Stavite kaput.

— Molim?

- Poći ćete sa mnom, Daniele.
- Ne idem ja nikamo. Imam sastanke. Imam...
- A ja imam nekoliko metaka u pištolju, i oni su se upravo sastali. Shvaćate što želim reći?

37

Ukricali smo se u taksi na Ulici State i odvezli se kroz jutarnju prometnu špicu u Dorchester.

— Koliko dugo radite za Trevora? — rekao sam.

— Od 1970.

— Više od četvrt stoljeća — rekao sam. Kimnuo je.

— Ali to ste rasprodali u nekoliko sati sinoć, u zamjenu za komad mesa njegove kćeri.

Rukom je popravio nabor na hlačama kako bi mu rub doticao ulaštene cipele.

— Trevor Stone je čudovište — rekao je i pročistio grlo. — Postupa s ljudima kao da su stvari. Gore od stvari. Kupuje ih, prodaje i zamjenjuje, baca u smeće kad mu više ne trebaju. Priznajem, dugo sam vjerovao kako mu je kći drukčija. Kad smo prvi put vodili ljubav...

— Kad je to bilo?

Popravio je kravatu. — Prije sedam godina.

— Kad joj je bilo šesnaest.

Pogledao je kroz prozor u puni zastoj prometa s druge strane autoceste.

— Mislio sam da je ona dar s neba. Savršena, dobra, brižna ljepotica koja će postati sve ono što njezin otac nije bio. Ali kako je vrijeme prolazilo, uvidio sam da glumi. To je ona: bolja glumica od svoga oca. Inače, između njih nema nikakve razlike. Stoga, budući da sam star čovjek i da sam odavno izgubio nevinost (u svakom smislu), prilagodio sam se situaciji i okrenuo je, koliko sam mogao, u svoju korist. Ona iskorištava mene, ja iskorištavam nju, a oboje vrebamo

kad će Trevor Stone umrijeti. — Osmjehnuo mi se. — Možda ona nije bolja od svoga oca, ali zato je zgodnija od njega, i sasvim sigurno puno zabavnija u krevetu.

Nelson Ferrare me pogledao svojim mutnim očima i počeo se preko svoje majice Fruit Of The Looms. Iza njegovih leđa me zapahnuo vonj ustajalog znoja i pokvarene hrane koji je poput groznice prožimao njegov stan.

— Želiš da ti pričavam tog frajera?

Daniel Griffin je premro od straha, ali imam dojam da ga nije toliko prestrašio sam Nelson, premda bi to bilo poželjno. Više ga je prestrašio Nelsonov stan.

— Aha. Do ponoći. Za tristo dolara. Pružio je ruku, pa sam mu dao novčanice. Odmaknuo se od vrata i rekao: — Samo uđi, stari dečko. Gurnuo sam Daniela Griffina preko praga u dnevni boravak.

— Zaveži ga za nešto ako bude potrebno, Nelsone. Ali nemoj ga ozlijediti. Ni najmanje.

Zijevnuo je. — Za tri stotinjarke, napraviti ću mu i doručak. Šteta što ne znam kuhati.

— Ovo je skandalozno! — rekao je Griffin.

— U ponoć ga izbaci van — rekao sam Nelsonu. — Vidimo se. Nelson se okrenuo i zatvorio vrata.

Dok sam prolazio vežom, začuo sam mu glas kroz tanke zidove: — Jedno jednostavno kućno pravilo, stari dečko: ako samo takneš daljinski, otpilit ću ti ruku hrđavom pilom.

* * *

Odvezao sam se podzemnom natrag u centar i pokupio svoj osobni automobil iz garaže u Ulici Cambridge gdje ga običavam parkirati na dulje vrijeme. Taj svoj porsche iz 1963. renovirao sam više-manje isto kao što je Jay renovirao svoj falcon — komad po komad tijekom mnogih godina, dok ga nisam bio u stanju izvesti na cestu. Nakon nekog vremena, ono što mi je priraslo srcu bio je sam trud, ne ishod. Kako je moj otac jednom rekao, pokazujući prstom

na zgradu koju je pomogao podići prije nego što je postao vatrogasac: — Do zgrade mi je stalo koliko je crno ispod nokta. Ali te cigle, Patrick? Pa čitav onaj red na trećem katu? Ja sam ih posložio. Moji su ih prsti prvi dotakli. A nadživjet će me. I jesu. Trud i što se trudom izgradi uvijek nadživi graditelje, o tome može posvjedočiti duh svakog egipatskog roba.

I možda je to, pomislio sam svlačeći pokrivač s automobila, ono što Trevor ne može prihvatiti. Jer, s obzirom na ono malo što znam o njegovim poslovima (a mogao sam biti sasvim u krivu; poslovi su mu bili tako raznoliki), njegov udio u besmrtnosti bio je vrlo tanak. Nije se činio kao neki veliki graditelj. Bio je kupac, prodavač i izrabljivač, ali salvadorska zrna kave i dobit od njih nestajali su nakon što se popila kava, a novci potrošili.

Koliko zgrada nosi tvoje otiske, Trevore?

Koliko zaljubljenih čuva tvoj lik u svojim sjećanjima s radošću i nježnošću?

Sto je obilježilo tvoj život na ovoj zemlji?

I tko će plakati kad odeš?

Nitko.

Držao sam mobitel u pretincu automobila, i s njega sam nazvao Angien mobitel u crown victoriji. Ali nije se javila.

Parkirao sam se ispred svoje kuće i uključio alarm, zatim pošao gore i sjeo, čekajući.

Nazvao sam je na mobitel deset puta u sljedeća dva sata, čak sam provjerio je li na mom telefonu pritisnut gumb "On". Ali s mojim je telefonom sve bilo u redu.

Možda je crkla baterija, rekao sam si.

Ali onda bi upotrijebila adapter i utaknula ga u upaljač za cigarete.

Ne ako se nalazi izvan auta.

Ali onda bi me nazvala ovamo.

Ne ako nema vremena ili se ne nalazi blizu govornice.

Nekoliko sam minuta gledao *Monkey Business* da se opustim, ali nisam se uspio koncentrirati čak ni na Harpoa dok lovi žene po

prekooceanskom brodu, ni na četvoricu braće Marx dok oponašaju Mauricea Chevaliera kako bi sišli s broda s pjevačevom ukradenom putovnicom.

Ugasio sam televizor i video, i još jednom nazvao njezin mobitel.

Nitko se nije javio.

Tako sam proveo ostatak poslijepodneva. Nitko se nije javljao. Čula se samo zvonjava na drugom kraju linije, i zvonjava u mojoj glavi.

I tišina koja je uslijedila. Glasna, posprdna tišina.

38

Tišina me pratila i na putu za Whittier Place, gdje sam se u šest sati trebao sastati s Desiree.

Angie mi nije bila tek suradnica. Nije mi bila samo najbolji prijatelj. I nije mi bila tek ljubavnica. Naravno, bila je sve to, ali i puno više. Otkako smo one noći vodili ljubav, počeo sam shvaćati da ono što nas veže — što nas je najvjerojatnije vezivalo od djetinjstva — nije samo posebno; to je svetinja.

Angie je bila točka iz koje je mnogo toga poteklo u mom životu, i točka na kojoj se završavalo sve.

Bez nje — sad kad nisam znao gdje je i *kako* joj je — nisam bio tek pola samoga sebe; bio sam sveden na broj.

Desiree. Desiree je iza tišine. Bio sam uvjeren u to. I čim je vidim, pucat ću joj u koljeno i zatim postaviti pitanja.

Ali neki glas mi je šaptao: Desiree je lukava. Sjeti se što je Angie rekla — Desiree uvijek vreba u nekom kutu. Ako ona stoji iza Angiena nestanka, ako je negdje drži svezanu, upotrijebit će je kao žeton za razmjenu. Neće je tek tako ubiti. Time ne bi ništa dobila. Nikakve koristi.

Sišao sam s autoceste izlazom za Storrow Drive, zatim skrenuo udesno kako bih zaobišao Leverett Circle i ušao na Whittier Place.

Ali prije nego sam dospio na Circle, zaustavio sam auto, upalio svjetla, i prisilio se da duboko udahnem nekoliko puta kako bih

načas rashladio krv što mi je uzavrela u žilama i promislio hladne glave.

Sjeti se Kelta, šaptao je glas, sjeti se samo Kelta. Bili su ljudi. Bili su obijesni. Bili su tvoji preci, i Europa je drhtala pred njima jedno stoljeće prije Krista. Nitko se nije želio pačati u njih. Jer su bili poremećeni i žedni krvi, jer su jurišali u boj obojeni u plavo s dignutim kurcima. Svi su se bojali Kelta.

Dok se nije pojavio Cezar. Julije Cezar je upitao vojnike kakve su to besmislice o zastrašujućim divljacima u Galiji i Germaniji, u Hispaniji i Irskoj? Rim se nikoga ne boji.

Kelti se također nikoga ne boje, odgovorili su vojnici.

Slijepa smjelost, rekao je Cezar, ne može se mjeriti s inteligencijom. I poslao je pedeset i pet tisuća vojnika u borbu protiv preko dvjesto pedeset tisuća Kelta kod Alezije.

Pojavili su se zakrvavljenih očiju. Pojavili su se goli, obijesno vrišteći, s dignutim kurcima, ne obazirući se ni najmanje na opasnost po vlastiti život.

Cezarovi su ih bataljuni izbrisali s lica zemlje.

Primjenjujući precizne taktičke poteze, bez trunca emocionalnog naboja, Cezarovi garnizoni su osvojili strastvene, odlučne, neustrašive Kelte.

Dok se vozio ulicama Rima u pobjedničkoj povorci, Cezar je izjavio da nikad nije sreo hrabrijeg vođu od Vercingetorixa, zapovjednika galskih Kelta. Svoju je izjavu potkrijepio tako što je cijelim putem dao nositi odrubljenu Vercingetorixovu glavu, možda zato da pokaže što u stvari misli o slijepoj smjelosti.

Mozak je još jednom prevladao nad mišićima. Um je svladao srce. Zaletjeti se poput Kelta, upucati Desiree u koljeno i očekivati nekakve rezultate, bilo je glupo. Desiree je bila taktičar. Desiree je bila Rimljanin.

Uzavrela krv rashladila mi se do ispod ništice dok sam tako sjedio u autu a tamne vode Charlesa protjecale zdesna. Srce mi je sporije kucalo. Ruke mi više nisu drhtale.

Ovo nije tučnjava, rekao sam sam sebi. Pobijediš li u tučnjavi, ostat ćeš krvav, tvoj protivnik tek malo krvaviji od tebe, i opet će te napasti čim mu puhne.

Ovo je rat. Oduzmi ratnu pobjedu i odrubi protivniku glavu. Gotova priča.

— Kako ste? — rekla je Desiree izlazeći iz Whittier Placea, kasneći deset minuta.

— Dobro. — Osmjehnuo sam se.

Zastala je kraj automobila i zazviždala u znak odobravanja. — Auto vam je nevjerojatan. Kad bi samo bilo dovoljno toplo da možemo spustiti krov.

— Da bar.

Rukama je pogladila vrata prije nego što ih je otvorila i ušla, a onda me brzo poljubila u obraz. — Gdje je gospođica Gennaro? —

Ispružila je ruku i prstima prešla preko volana od lakirana drveta.

— Htjela se sunčati još par dana.

— Vidite? Govorila sam vam. Upropastili ste besplatnu avionsku kartu.

Zaletjeli smo se do prilaza za autocestu i ugurali se u trak koji vodi na Cestu 1, dok je nekoliko vozača trubilo iz sve snage iza nas.

— Sviđa mi se kako vozite, Patrick. Vrlo bostonski.

— Takav sam — rekao sam. — Boston mi je u krvi.

— Bože mili — rekla je. — Slušajte samo zvuk tog motora! Zvuči kao da leopard prede.

— Zato sam ga nabavio. Lud sam za leopardima kad predu.

Nasmijala mi se dubokim, grlenim smijehom. — Mogu misliti.

— Prekrižila je noge i zavalila se u sjedalo. Imala je na sebi modri džemper od kašmira s kapuljačom i plave bojane traperice, a na nogama meke smeđe kožne mokasinke. Parfem joj je mirisao na jasmin. Kosa joj je mirisala na svježije jabuke.

— Onda? — rekao sam. — Jeste li se zabavljali dok me nije bilo?

— Zabavljala? — Zavrtjela je glavom. — Zatvorila sam se u stan čim sam stigla, kao u jazbinu. Bilo me odveć strah pomoliti glavu prije nego vi dođete. — Izvadila je kutiju Dunhilla iz torbe.

— Hoće li vam smetati ako pušim?

— Ne. Sviđa mi se miris.

— Bivši pušač? — Uključila je upaljač na šofer-šajbi.

— Draži mi je naziv liječeni ovisnik o nikotinu.

Prošli smo kroz tunel Charlestown i krenuli put svjetala mosta Tobin.

— Mislim da nepravедno optužujemo ljude koji se prepuštaju ovisnostima — rekla je.

— Je li?

Zapalila je cigaretu i povukla dim tako da je se čuje. — Apsolutno. Svi ćemo umrijeti. Nije li tako?

— Koliko ja znam, da.

— Zašto da onda ne prigrlimo stvari koje će nas ionako ubiti? Zašto da neke stvari izdvajamo, poput heroína, alkohola, seksa, nikotina, bungee jumpinga ili nečega drugog što se čovjeku sviđa, i demoniziramo ih, ako s druge strane licemjerno prihvaćamo gradove koji bljuju otrove i zagađenje, jedemo masnu hranu, k vragu, živimo na kraju dvadesetog stoljeća u zemlji s najvećom industrijom na planetu?

— Mislim da to što govorite ima smisla.

— Ako umrem od ovoga — podigla je cigaretu — barem je to bio moj izbor. Nema isprike. Sama sam pridonijela, imala nadzor nad svojim odlaskom s ovoga svijeta. To je bolje nego da me udari kamion dok džogiram na putu za radionicu o vegetarijanskoj prehrani.

Osmjehnuo sam se i protiv svoje volje. — Još nisam čuo da je to netko postavio na taj način.

Uspeli smo se na most Tobin, čija su me krila podsjetila na Floridu, jer se, isto kao i tamo, činilo da se voda naglo udaljuje pod našim nogama dok uzlazimo. Ali ne samo na Floridu, ne. Ovdje je

poginula Inez Stone, zapomažući dok su joj meci prodirali u meso i vitalne organe, dok je gledala ludilu i matricidu u lice, bilo da je znala za ovo posljednje ili ne.

Inez. Je li njezina smrt bila dio plana?

— Sto mislite? — rekla je Desiree. — Je li moja filozofija nihilistička?

Zavrtio sam glavom. — Fatalistička. Prožeta skepticizmom.

Nasmiješila se. — To mi se sviđa.

— Drago mi je to čuti.

— Mislim, svi ćemo umrijeti — rekla je Desiree i uspravila se na sjedalu.

— Htjeli mi to ili ne. Takav je život. Ispružila je ruku i ispustila nešto meko meni u krilo. Morao sam čekati da prođemo pod uličnim svjetlom da bih vidio što je to. Tkanina je bila vrlo tamna. Bila je to majica. Na sebi je imala otisnuto FURY IN THE SLAUGHTERHOUSE bijelim slovima. Bila je poderana tamo gdje bi inače pokrivala desna rebra.

Desiree mi je zarinula pištolj u testise, unijela se u mene i jezikom mi palucala po vanjskom rubu uha.

— Ona nije u Floridi — rekla je. — U nekoj je rupi. Još nije mrtva, ali će umrijeti ako ne učiniš točno kako ti kažem.

— Ubit ću te — prošaptao sam dok sam se približavao vrhu uzvisine, gdje se most počinje spuštati na drugu stranu.

— Tako svi dečki kažu.

Dok smo prilazili Marblehead Necku i dok je ocean bučno zapljuskivao hridi pod nama, načas sam uspio izbaciti sliku Angie iz misli i smiriti crne oblake zabrinutosti koji su prijetili da će me ugušiti.

— Desiree.

— To mi je ime. — Osmjehnula se.

— Želite da vaš otac umre — rekao sam. — U redu. To donekle ima smisla.

— Hvala na razumijevanju.

— S obzirom da ste psihopat.

— Hvala na komplimentu.

— Ali vaša majka — rekao sam. — Zašto je ona morala umrijeti? Glas joj je bio tanak i svijetao. — Znae kako je to između majke i kćeri. Sva ona prigušena ljubomora. Svi oni zabranjeni izlasci i svađe oko vješalica u ormaru.

— Ali zaista — rekao sam.

Zabubnjala je načas prstima po cijevi pištolja.

— Moja majka — rekla je — bila je divna žena.

— Znam. Vidio sam njezine slike.

Puhnula je razdraženo. — Slike su sranje. Slike su izdvojeni trenutci. Moja majka nije bila samo fizički lijepa, budalo. Bila je utjelovljenje elegancije, stila. Voljela je bez primisli. — Duboko je udahнула.

— Zašto je onda morala umrijeti?

— Kad sam bila mala, majka me pvela u centar. Danas je dan samo za cure, tako je rekla. Napravile smo piknik na Pašnjaku, obišle muzeje, popile čaj u Ritzu, vozile se čamcima po Gradskom parku. Taj je dan bio savršen. — Pogledala je kroz prozor. — Oko tri sata, naišle smo na nekog dječaka. Bio je mojih godina, oko deset ili jedanaest godina. Bio je Kinez, i plakao je jer ga je netko gađao kamenom iz školskog autobusa u prolazu, i pogodio ga u oko. A moja majka, to nikad neću zaboraviti, privinula ga je uz sebe i plakala s njim. Tiho. Suze su joj klizile niz obraze dok joj je dječakova krv prljala bluzu. Takva je bila moja majka, Patrick. — Okrenula se od prozora prema meni. — Plakala je za strancima.

— I zato ste je ubili?

— Ja je nisam ubila — siknula je.

— Ne?

— Pokvario joj se auto, kretenu! Razumiješ li to? To nije bio dio plana. Nije trebala biti s Trevorom. Nije trebala umrijeti.

Glasno se nakašljala u šaku i ponovno udahнула kao da srče oporu tekućinu.

- To je bila greška — rekao sam.
— Da.
— Voljela si je.
— Da.
— Dakle, njezina te smrt boljela — rekao sam.
— Više nego što bi ti ikad mogao zamisliti.
— Dobro — rekao sam.
— Dobro da je umrla, ili dobro da me njezina smrt boljela?
— I jedno i drugo — rekao sam.

Velike dveri od ljevenog željeza otvorile su se pred nama kad smo skrenuli na kolni prilaz kući Trevora Stonea. Kad sam prošao, dveri su se zatvorile iza mene, a svjetla mog automobila osvijetlila su nam put uz brižljivo potkresano grmlje, skrenula ulijevo, slijedeći bijelu pošljunčanu cestu što se ovijala oko ovalne livade s golemim bazenom za ptice u sredini, zatim blago udesno na glavni put. Kuća se nalazila sto metara dalje, na uzvisini, i na putu do nje prošli smo drvoredom svijetlog hrasta, sa stablima poput kula koja su stajala oko nas, uznosita i neumoljiva kao stražari postavljeni svakih pet metara.

Kad smo došli do kraja slijepe ulice, Desiree je rekla: — Vozi dalje. Tamo — i pokazala prstom. Obišao sam fontanu, koja se u istom času rasvijetlila pod zrakama žute svjetlosti koja je prožela mlazove pjenušave vode. Brončana nimfa plutala je povrh čitave konstrukcije, izvijajući se u lijenim zavojima, praznih očiju na licu kerubima koje su me gledale dok prolazim.

Cesta je skretala na uglu kuće i vraćala se s druge strane borika prema staji izvan upotrebe.

— Parkiraj se tamo — rekla je Desiree i pokazala na čistinu s lijeve strane staje.

Parkirao sam auto i ugasio motor.

Uzela je ključeve i izašla iz auta, s pištoljem uperenim u mene kroz vjetrotbran dok sam otvarao vrata i izlazio u noć, a zrak je bio

dvostruko mrzliji od onoga u gradu zbog vjetra koji je vrištao s oceana.

Začuo sam prepoznatljiv zvuk metka koji je škljocnuo o tijelo zatvarača na sačmarici i okrenuo glavu. Preda mnom je stajala crna cijev, a s druge strane cijevi Julian Archerson.

— 'Večer, gospodine Kenzie.

— Ljuljo — rekao sam. — Koje li radosti.

U slaboj svjetlosti vidio sam kako mu nekakav valjak kromne boje strši iz lijevog džepa na kaputu. Kad su mi se oči privikle na tamu, pogledao sam pomnije i shvatio da je to neka vrsta bočice s kisikom. Desiree je stala kraj Juliana i izvukla crijevo koje je visjelo s boce. Izravnala je nabore na njemu sve do prozirne žute maske koja se pojavila u tmuni.

Pružila mi je masku i okrenula slavinu na boci. Čulo se šištanje.

— Usiši to — rekla je.

— Ne budi smiješna.

Julian mi je pritisnuo cijev sačmarice uz čeljust. — Nemate izbora, gospodine Kenzie.

— Za gospođicu Gennaro — rekla je Desiree medenim glasom. — Ljubav tvog života.

— Polagano — rekao sam, uzimajući masku.

— Što si rekao? — rekla je Desiree.

— Tako ćeš umirati, Desiree. Polagano.

Stavio sam masku na lice i udahnuo. Smjesta sam osjetio kako mi obrazi i vršci prstiju otupljuju. Još sam jednom udahnuo, i ovaj put mi je nekakav oblak prekrio grudi. Udahnuo sam treći put, i sve se obojilo u zeleno, zatim u crno.

39

Prva pomisao kad sam izronio iz nesvijesti bila je da sam paraliziran.

Nisam mogao micati rukama. Nisam mogao micati nogama. Ne samo udovima, već mišićima.

Otvorio sam oči i nekoliko puta trepnuo da razmaknem nekakvu suhu presvlaku koja mi se stvorila na rožnici. Desireeino nasmiješeno lice zaplivalo mi je pred očima. Zatim Julianove grudi. Zatim svjetiljka. Zatim opet Julianove grudi. Zatim još jednom Desireeino nasmiješeno lice.

— Bok — rekla je.

Stvari u sobi iza njih dvoje počele su zadobivati jasnije obrise, kao da su iznenada izletjele iz mraka prema meni i naglo se zaustavile iza njihovih leđa.

Nalazio sam se u Trevorovoj radnoj sobi, na stolcu kraj prednjeg lijevog ruba stola. Čuo sam kako more huči iza mene. A kako mi se san polako raspršivao, čuo sam i sat kako kuca s moje desne strane. Okrenuo sam glavu i pogledao ga. Devet sati. Bio sam u nesvijesti dva sata.

Spustio sam pogled na svoje grudi, ali vidio sam jedino bjelinu. Ruke su mi bile pričvršćene uz rub stolca, noge uz unutarnju stranu nogu stolca. Svezali su me s pomoću čitave plahte, kojom su mi pokrili grudi i bokove, dok su drugu plahtu prebacili preko potkoljenica. Nisam osjećao čvorove, pa sam zaključio kako su svezani odostrag. A bili su svezani čvrsto. U načelu, bio sam mumificiran, od vrata nadolje, i na tijelu se neće vidjeti nikakvi zasjeci od čvorova, konopca ili lisica kad dode vrijeme autopsiji koju je Desiree očito imala na umu.

— Nikakvih tragova na tijelu — rekao sam. — Vrlo dobro. Julian se kucnuo u glavu. — To sam naučio u Alžiru — rekao je. — Davno.

— Svjetski putnik — rekao sam. — To mi se sviđa kod Ljulje.

Desiree mi je prišla i sjela na stol, s rukama pod bedrima, njišući nogama kao školarka.

— Bok — ponovila je, medeno i vedro.

— Bok.

— Čekamo mog tatu.

— Ah — pogledao sam Juliana. — Ljuljo je ovdje, Šmigo je mrtav, tko onda prati tvog oca u grad?

— Jadni Julian — rekla je. — Danas ga je shrvala gripa.

— Žao mi je to čuti, Ljuljo. Julian je iskrivio usne.

— Tako da je tata morao unajmiti limuzinu izvana da ga povede u grad.

— Ne daj Bože — rekao sam. — Sto li će samo reći susjedi? Ajme meni.

Izvukla je ruke ispod bedara, izvadila kutiju Dunhilla iz džepa i zapalila cigaretu. — Još nisi shvatio, Patrick?

Iskrivio sam glavu i pogledao je. — Ubit ćeš Trevora, zatim mene, i izgledat će kao da smo ubili jedan drugoga.

— Tako nekako. — Podigla je lijevu nogu na stol, podbila desnu nogu pod njom i gledala me kroz prstenove dima koje je otpuhivala u mom pravcu.

— Drotovi iz Floride posvjedočit će da sam se htio osvetiti tvom ocu, da sam bio bolesno opsjednut njime, opisat će me kao paranoika ili nešto još gore.

— Vjerojatno. — Otresla je pepeo na tlo.

— Bogami, Desiree, vidim da si na konju.

Lagano mi se naklonila. — Obično jesam, Patrick. Prije ili kasnije.

Price je trebao sjediti tu gdje sad ti sjediš, ali on je sjebao stvar pa sam morala improvizirati. Zatim je Jay trebao tu sjediti, ali pojavilo se još par seronja pa sam opet morala improvizirati. — Uzdahnula je i ugasila cigaretu na stolu. — Ali to je u redu. Improvizacija mi je jedna od specijalnosti.

Naslonila se na stol i široko mi se osmjehnula.

— Zapljeskao bih ti — rekao sam — ali nažalost ne mogu.

— Svejedno, cijenim kompliment — rekla je.

— Kad već sjedimo ovdje i nemamo drugog posla do trenutka kad ćeš ubiti svog oca i mene, dopusti da te nešto pitam.

— Samo naprijed, dragi.

— Price ti je oduzeo novac koji ste zajedno ukrali i sakrio ga. Je li tako?

— Da.

— Zašto si mu to dopustila, Desiree? Zašto ga nisi jednostavno mučila dok ne prizna, i zatim ga ubila?

— Bio je prilično opasan frajer — rekla je, podignutih obrva.

— Da, ali ipak. Ako ćemo o tome koliko je tko opasan, kladim se da je uz tebe ispao pičkica.

Nagnula se prema meni i pogledala me s blagim odobravanjem.

Zatim se vratila u prijašnji položaj, prekrížila noge na stolu i rukama obgrlila gležnjeve. — Da, na kraju krajeva, mogla sam povratiti dva milijuna u roku od jednog sata da sam htjela. Ali bilo bi krvavo. A Priceov posao s drogom uopće nije bio loš, Patrick. Da onaj brod nije potonuo, očekivala bi ga zarada od deset milijuna.

— A ti bi ga ubila i oduzela mu novac čim bi ga primio. Kimnula je.

— Nije loše, ha?

— Ali kad je heroin doplutao do plaža u Floridi....

— ...cijela je rabota pala u vodu, da. — Zapalila je još jednu cigaretu.

— Onda je tata poslao tebe, Cliftona i Cushinga u Floridu. Cushing i Clifton su izbacili Jaya iz jednadžbe, pa sam još jednom morala improvizirati.

— Ali tebi to tako dobro ide, Desiree.

Nasmiješila se, otvorenih usta, a vršak jezika lagano joj je dodirivao gornje zube. Spustila je noge na tlo i sišla sa stola, obišla oko mog stolca nekoliko puta, pušeći i gledajući me s radosnim sjajem u očima.

Zaustavila se, opet naslonila na stol i zagledala se u mene očima od zada.

Ne znam koliko smo dugo tako ostali, gledajući se u oči, čekajući da onaj drugi trepne. Volio bih da mogu reći da sam, gledajući dugo i duboko u njezine blještave zelene oči, razumio Desiree. Volio bih da mogu reći kako sam prepoznao karakter njezine duše, pronašao

vezu između nas dvoje, koja nas veže s drugim ljudskim bićima. Volio bih da to mogu reći, ali ne mogu.

Što sam duže gledao, manje sam vidio. Iza porculana boje zada nazirali su se nagovještaji praznine. A iza nagovještaja praznine nazirala se suština ništavila. Osim možda gole pohlepe, besramna htjenja, ulaštene duše robota koja zna samo zavidjeti, i skoro ništa drugo.

Desiree je ugasila cigaretu na stolu kraj prijašnje i stala na noge preda mnom.

— Patrick, znaš li što je ovdje sjebano?

— Osim tvoje duše? — rekao sam.

Osmjehnula se. — Osim toga. Sjebano je što si mi se, na neki način, sviđao. Ne postoji muškarac koji me ikad odbio. Ikad. I zapravo me to napatilo. Da smo imali vremena, osvojila bih te. Zavrtio sam glavom. — Nema šanse.

— Ah, ne? — Kleknula je preda mnom i položila mi glavu u krilo. Okrenula je glavu na lijevi obraz i pogledala prema meni desnim okom. — Ja osvojim svakoga. Pitaj Jaya.

— Osvojila si Jaya? — rekao sam.

Gurkala me obrazom u bokove. — Moglo bi se tako reći.

— Zašto si onda bila toliko glupa da mi kažeš *Kritična točka* u zračnoj luci?

Podigla je glavu s mog krila. — To te odbilo?

— Nisi mi bila jasna otkako smo upoznali, Desiree, ali tog časa izgubila si sve šanse.

Pucnula je jezikom. — U tom slučaju, drago mi je za Jaya.

Namjestio mi je iz groba, zar ne?

— Da.

Naslonila se opet bedrima o stol. — Nema veze. Ionako neće imati nikakve koristi od toga. Kao ni ti. — Protegla se i rukama zagladila kosu. — Uvijek sam spremna na slučajnosti, Patrick. Uvijek. To sam naučila od oca. Koliko god da mrzim to govno, naučila sam to od njega. Uvijek trebaš imati rezervni plan. Tri, ako je potrebno.

— Moj me otac naučio istu stvar. Koliko god da sam mrzio *to* govno, baš kao i ti.

Nakrivila je glavu nadesno. — Zaista?

— Oh, da, Desiree. Zaista.

— Blefira li on to, Juliane? — Pogledala je preko ramena. Julianovo se nepomično lice iskrivilo. — Blefira, srce.

— Blefiraš — rekla mi je.

— Bojim se da ne — rekao sam. — Srce. Je li ti se danas javio odvjjetnik tvog oca?

Farovi automobila osvijetlili su kuću, i čulo se škripanje guma po šljunku.

— To je vaš otac — rekao je Julian.

— Znam tko je to, Juliane. — Zurila je u mene, a mišići na njezinim čeljustima pomicali su se skoro neprimjetno.

Pogledao sam je u oči tako duboko kako bih pogledao u oči ženu u koju sam zaljubljen. — Ubiješ li Trevora i mene, čak i ako bude izgledalo da smo ubili jedan drugoga, nećeš imati mnogo koristi od toga ako oporuka nije izmijenjena, Desiree. Otvorila su se ulazna vrata.

— Juliane! — lajao je Trevor Stone. — Juliane! Gdje si? Gume su se odmakle sa šljunka i krenule niz cestu prema dverima.

— Gdje je on? — rekla je Desiree.

— Tko? — rekao sam.

— Juliane! — zazvao je Trevor. Julian je krenuo prema vratima.

— Čekaj — rekla je Desiree. Julian se zaustavio istog časa.

— Hoda li ti on uz nogu, možda? Hoće li donijeti kost? — rekao sam.

— Juliane! Isuse Kriste, čovječe! — Trevorovi starački koraci približavali su se po mramornom podu s vanjske strane.

— Gdje je Danny Griffin? — rekla je Desiree.

— U svakom slučaju, ne javlja ti se na telefon. Izvukla je pištolj ispod džempera.

— Juliane! Za ime Božje! — Teška vrata najednom su se rastvorila, i na njima se ukazao Trevor Stone, odjeven u smoking s bijelim svilenim šalom oko vrata, tijela koje je drhtalo oslonjeno o štap. Desiree je podigla pištolj i uperila ga u njega, ruke čvrste poput stijene, dok je klečala na podu.

— Zdravo, tata — rekla je. — Kako se dugo nismo vidjeli.

40

Trevor Stone se ponio vrlo prisebno, kako bi se rijetko tko ponio da netko drži uperen pištolj u njega.

Pogledao je svoju kćer kao da ju je jučer vidio, pogledao na pištolj kao da je dar do kojega mu nije stalo ali ga ne namjerava odbiti, te ušao u sobu i zaputio se prema stolu.

— Zdravo, Desiree. Lijepo si preplanula.

Zabacila je kosu i okrenula glavu prema njemu. — Misliš?

Trevorove zelene oči preletjele su preko Julianova lica, zatim prešle na mene.

— Kao i gospodin Kenzie — rekao je. — Vidim da vam je Florida godila.

— Bez obzira na ove plahte koje me drže prikovana za stolac

— rekao sam — upravo sam oduševljen, Trevore.

Položio je ruke na stol, zatim dohvatio invalidska kolica kraj prozora i sjeo u njih. Desiree se okrenula na koljenima i slijedila ga pištoljem.

— Dakle, Juliane — rekao je Trevor, a njegov bujan bariton ispunio je veliku prostoriju — vidim da si prešao na stranu mladosti.

Julian je prekrižio ruke ispred pasa i nakrivio glavu prema tlu.

— Bila je to najpraktičnija opcija, gazda. Vjerujem da ćete me razumjeti.

Trevor je otvorio humidor od ebanovine na stolu, a Desiree je uspravila pištolj.

— To je samo cigara, dušo. — Izvadio je kubansku cigaru dužine mog lista na nozi, odsjekao vrh i zapalio je. Mali kolutovi dima

izvijali su se s cigare dok ju je sisao svojim unakaženim obrazima, a kad se napokon zapalila, bogat miris, skoro poput listova hrasta, prožeo mi je nosnice.

— Ruke na vidjelo, tata.

— I ne sanjam da nešto pokušam — rekao je i zavalio se u kolicima, puckajući kolutove dima u zrak ponad glave. — Dakle, došla si da dovršiš posao koji onoj trojici Balkanaca nije pošao za rukom, prošle godine na mostu.

— Tako nekako — rekla je.

Nakrivio je glavu i pogledao je krajičkom oka. — Ne, tako je i nikako drukčije, Desiree. Zapamti, ako ti je govor nejasan, činit će se da ti je takva i pamet.

— Pravila borbe Trevora Stonea — rekla je, okrenuvši se meni.

— Gospodine Kenzie — rekao je, promatrajući kolutove dima — jeste li isprobali moju kćer?

— Tata — rekla je Desiree. — Mislim, zaista.

— Ne — rekao sam. — Nisam imao čast. Sto me vjerojatno čini jedinstvenim u ovoj sobi.

Svojim unakaženim usnama oponašao je oblik smiješka. — Ah, dakle Desiree i dalje inzistira na priči da smo se seksali.

— Sam si mi rekao, tata: ako nešto pali, drži se toga. Trevor mi je namignuo. — Nisam bezgrešan, ali znam povući crtu prije incesta. — Okrenuo je glavu. — A ti, Juliane, kako ti se čini krevetska tehnika moje kćeri? Je li zadovoljavajuća?

— Poprilično — rekao je Julian, a lice mu se iskrivilo.

— Bolja od njezine majke?

Desiree je trznula glavu da pogleda u Juliana, zatim je opet trgnula prema Trevoru.

— Ne bih znao za njezinu majku, gazda.

— Hajde, hajde — zahihotao se Trevor. — Nemoj biti skroman, Juliane. Koliko je poznato, ti si otac ovog djeteta, ne ja.

Julian je još jače stisnuo šake, i lagano razmaknuo noge.

— Pričinjaju vam se stvari, gazda.

— Zaista? — Trevor je okrenuo glavu i namignuo mi. Osjetio sam se kao da sam zarobljen u nekom filmu koji je rađen po romanu Stephena Kinga, ali u režiji Woodyja Allena.

— Misliš da će ti upaliti? — rekla je Desiree. Podigla se s poda. — Tata, normalna shvaćanja o dopuštenom i zabranjenom seksu toliko su iza mene, da nije ni vrijedno spomena. — Prošla je pokraj mene i prišla njemu oko stola. Nagnula mu se preko ramena, naslonila mu cijev pištolja na čelo i povukla je slijeva nadesno tako snažno da je za njom ostala tanka crta od krvi. — Sve da je Julian moj biološki otac, što s tim?

Trevor je gledao kako mu kapljica krvi pada s čela na cigaru.

— A sad, tata — rekla je i uštinula ga za lijevo uho — da te pogurnemo u sredinu sobe, pa se možemo družiti.

Trevor je puckao cigaru dok ga je gurala u kolicima, trudeći se da izgleda isto tako hladnokrvno kao kad je ušao u sobu, ali primijetio sam da polako postaje nervozan. Strah mu se uvlačio u uznosite grudi, u strogi pogled i u iznakaženu čeljust.

Desiree ga je dovezla oko stola i zaustavila ravno ispred mene, te smo sjedili svaki u svojem stolcu, pitajući se hoćemo li ikad više ustati.

— Kako se osjećate, gospodine Kenzie? — rekao je Trevor. — Tako svezani, bespomoćni, oči u oči sa smrću?

— To vi meni recite, Trevore.

Desiree se odmaknula od nas, prišla Julianu i nakratko se s njim došaptavala, s pištoljem uperenim ravno u zatiljak očeve glave.

— Vi ste dežurni pametnjaković — rekao je Trevor, naginjući se prema meni, ispod glasa. — Imate li kakvih zamisli?

— Koliko mi se čini, Trevore, u govornima ste. Mahnuo je cigarom.

— Baš kao i vi, mali moj.

— Malo manje od vas, u svakom slučaju.

Podigao je obrve i pogledao moje mumificirano tijelo. — Zaista? Mislim da se varate. Ali ako bismo udružili snage, mogli bismo smisliti...

— Poznavao sam tipa — rekao sam — koji je zlostavljao svoga sina, naručio ubojstvo svoje žene, izazvao rat bandi u Roxburyju i Dorchesteru, u kojemu je poginulo barem šesnaestero djece.

— Pa? — rekao je Trevor.

— Čak mi je on bio draži od vas — rekao sam. — Ne bogzna kako, da se razumijemo. On je bio šugavo govno kao što ste i vi šugavo govno, pa bi to bilo kao da čovjek mora izabrati između dvije vrste smrada među nogama. Ali ipak, on je bio siromašan, neobrazovan, društvo mu je bezbroj puta pokazalo da mu se jebe za njega. Ali vi, Trevore, imali ste sve što čovjek može poželjeti. I nije vam bilo dosta. Morali ste kupiti svoju ženu kao da je krmača na stočnom sajmu. Morali ste svoje vlastito dijete pretvoriti u čudovište. Taj tip o kojem sam vam govorio? On je odgovoran za smrt najmanje dvadeset ljudi, koliko je meni poznato. Vjerojatno mnogo više. Ustrijelio sam ga kao psa. Jer je to zaslužio. Ali vi? Da uzmete kalkulator, ne biste uspjeli zbrojiti sve ljude čiju ste smrt skrivili, čije ste živote upropastili ili učinili nepodnošljivima kroz sve ove godine.

— Dakle, vi biste me ustrijelili kao psa, gospodine Kenzie? — Osmjehnuo se.

Zavrtio sam glavom. — Ne. Već kao morskog psa kojeg čovjek ubije kad lovi ribu na otvorenom moru. Izvukao bih vas na barku i batinao dok ne biste izgubili svijest. Tad bih vam rasporio utrobu i bacio vas natrag u vodu, i gledao kako vas veći morski psi opkoljuju i žderu živa.

— Opa — rekao je. — Zar to nije krasno. Desiree se vratila k nama.

— Zabavljate se, gospodo?

— Gospodin Kenzie mi je upravo objašnjavao finese Bachova Drugog brandenburškog koncerta u F-duru. Zaista je potpuno izmijenio način na koji doživljavam taj koncert, dušo.

Pljusnula ga je po sljepoočnici. — Baš mi je drago, tata.

— Dakle, što namjeravaš učiniti s nama? — rekao je.

— Misliš, nakon što vas ubijem?

— Baš sam o tome i razmišljao. Ne vidim zašto si se trebala dogovarati s mojim voljenim slugom, gospodinom Archersonom, da sve ide po planu. Ti si pedantna, Desiree, jer sam te takvom odgojio. Ako si imala potrebu da se savjetuješ s gospodinom Archersonom, znači da je iskrsla neka kvaka, kako se ono kaže. — Pogledao je prema meni. — Ima li to možda kakve veze s našim pametnjakovićem, gospodinom Kenziejem?

— Pametnjakovićem — rekao sam. — To je drugi put danas.

— Naviknut ćete se — utješio me.

— Patrick — rekla je Desiree — vi i ja moramo raspraviti neke stvari, zar ne? — Okrenula je glavu. — Juliane, hoćeš li odvesti gospodina Stonea u smočnicu i tamo ga zaključati?

— Smočnicu! — uskliknuo je Trevor. — Obožavam smočnicu. Sve one konzerve.

Julian je položio ruku Trevoru na rame. — Gazda, znate moju snagu. Nemojte me prisiliti da je upotrijebim.

— I ne pomišljam — rekao je Trevor. — A sad na konzerve, Juliane. Ekspresno.

Julian ga je izvezao iz sobe, i čulo se kako kotači škripe na mramoru dok su prolazili mimo velikog stepeništa prema kuhinji.

— Sve one šunke! — kliktao je Trevor. — A tek poriluk! Desiree me objahala i naslonila mi pištolj na lijevo uho. —

Sad smo sami.

— Zar to nije romantično?

— O Dannyju — rekla je.

— Da?

— Gdje je?

— Gdje je moja suradnica? Osmjehnula se. — U vrtu.

— U vrtu? — rekao sam.

Kimnula je. — Zakopana do glave. — Pogledala je kroz prozor. — Zaista se nadam da večeras neće sniježiti.

— Iskopaj je — rekao sam.

— Neću.

— Onda pozdravi Dannyja.

U zjenicama su joj plesali noževi. — Hajde da pogodim. Ako do određenog vremena ne nazoveš telefonom, on će biti mrtav bla, bla, bla.

Pogledao sam na sat iza njezinih leđa kad se pomaknula da prebaci težinu na mojim bokovima. — Zapravo, ne. Dobit će metak u glavu za kojih trideset minuta, bez obzira na sve.

Čeljust joj se spustila samo načas, a onda mi je rukom stegla kosu i zabila mi pištolj tako snažno u uho da sam pomislio da će mi izletjeti s druge strane. — Osim ako ne nazoveš telefonom.

— Ne. Telefonski poziv neće ništa promijeniti jer tip koji ga čuva nema telefon. Ili ću se pojaviti na njegovim vratima za trideset, ne, dvadeset devet minuta, ili će na svijetu biti jedan odvjetnik manje. S druge strane, pitam se tko će žaliti za odvjetnikom.

— Znaš li što će se tebi dogoditi ako on umre?

— Bit ću mrtav — rekao sam. — Što me ionako očekuje.

— Zar si zaboravio na svoju suradnicu? — Pokazala je pištoljem na prozor.

— Daj, molim te, Desiree. Već si je ubila. Gledao sam je u oči dok je izgovarala odgovor.

— Ne, nisam.

— Dokaži to.

Nasmijala se i odmaknula od mene, još uvijek sjedeći na mojim bedrima.

— Jebi se, stari. — Zaprijetila mi je prstom. — Tvoj se očaj počinje pokazivati, Patrick.

— Kao i tvoj, Desiree. Izgubiš li tog odvjetnika, gubiš sve. Ubiješ li svog oca i mene, ostaju ti samo dva milijuna. A oboje znamo da ti to nije dosta. — Nakrivio sam glavu kako bi mi pištolj iskliznuo iz uha, zatim ga dotaknuo obrazom. — Dvadeset osam minuta — rekao sam. — Nakon toga ćeš proživjeti ostatak života misleći kako si bila blizu tome da dobiješ preko jedne milijarde dolara i gledajući kako taj novac troše drugi ljudi.

Rub pištolja me tako snažno udario u glavu da je zrak u sobi postao skrletan a sve se oko mene prevrnulo.

Desiree se podigla s mojih bedara i pljusnula me po licu otvorenim dlanom.

— Misliš da te ne poznajem? — vikala je. — Ha? Misliš da...

— Mislim da imaš nestašicu odvjetnika, Desiree. To mislim. Još me jednom pljusnula, i ovaj put mi je noktima otrgla kožu s lijevog obraza.

Povukla je kokot pištolja, naslonila mi cijev između obrva i unijela mi se vrišteći u lice, a usta su joj se pretvorila u razjapljenu rupu razbješnjene drskosti kojoj se nešto isprijechilo na putu. Pljuvačka joj se skupljala u mjehurićima na rubovima usta. Opet je vrisnula, a kažiprst kojim je stiskala okidač obojio se tamno-ružičastom bojom. Šok od njezinih vrisaka, njihova nasilna jeka, zapljuskivali su mi mozak i parali uši.

— Ubit ću te kao jebeno pseto — rekla je mokrim, hrapavim glasom.

— Dvadeset sedam minuta — rekao sam.

Julian je uletio u sobu, a ona je uperila pištolj u njega. Podigao je obje ruke. — Ima li problema, gospođice?

— Koliko ti treba da stigneš do Dorchestera? — rekla je.

— Pola sata — rekao je.

— Imaš dvadeset minuta. Pokazat ćemo gospodinu Kenzieju njegovu suradnicu u vrtu. — Pogledala je na mene. — Onda ćeš nam, Patrick, dati adresu svog prijatelja.

— Julian će samo mrtav ući na njegova vrata. Podigla je pištolj kao da će me udariti, ali je zastala.

— To je Julianova briga—prosiktala je. — Adresu u zamjenu za pogled na suradnicu. Dogovoreno? Kimnuo sam.

— Odveži ga.

— Zlato?

— Nemoj ti meni "zlato", Juliane. — Nagnula se preko ruba mog stolca.

— Odveži ga.

Julian je rekao: — To nije pametno.

— Juliane, daj mi, molim, reci koje su druge mogućnosti. Julian nije imao odgovor na to.

Osjetio sam kako mi pritisak najprije slabi na grudima. Zatim na nogama. Plahte su spale i rastrle se po podu ispred mene.

Desiree me zbacila sa stolca udarivši me pištoljem u zatiljak.

Gurnula mi je cijev u vrat. — Idemo.

Julian je uzeo svjetiljku s vrha police za knjige i otvorio vrata na potezanje koja vode u stražnje dvorište. Pošli smo za njim kad je skrenuo ulijevo, slijedeći svjetlo koje je plesalo po travnjaku ispred njega poput aureole.

Desiree me držala za kosu na zatiljku i pritiskala mi pištolj uz vrat, pa sam bio prisiljen sagnuti se do njezine visine kad smo sišli s dvorišta i krenuli kratkom stazom koja je vodila iza jednog spremišta i prevrnutih tačaka, preko guštare od drveća, u vrt.

Bio je, u skladu s ostatkom posjeda, golem — barem poput igrališta za bejzbol, obrubljen s triju strana smrznutom živicom visokom metar i pol. Preskočili smo smotanu ceradu pred ulazom, a Julianova je svjetiljka prelazila preko brazdi zaleđena blata i busena trave dovoljno izdržljivih da prežive zimu. Nagao pokret zdesna, nisko, uhvatio je našu pažnju, i Desiree me zaustavila trгнуvši me za glavu. Svjetlosna aureola trgnula se udesno, zatim ulijevo, i ugledali smo kržljivog zeca, krzna nakostriješena od hladnoće, kako skakuće u krugu svjetlosti i naposljetku nestaje u živici.

— Pucaj u njega — rekao sam Desiree. — Možda ima novaca.

— Začepi — rekla je. — Juliane, požuri.

— Zlato.

— Ne govori mi "zlato".

— Imamo problem, zlato.

Ustuknuo je, i mimo njega smo ugledali, osvjetljenu njegovom svjetiljkom, praznu rupu duboku kojih metar i pol, i široku oko pola metra.

Rupa je vjerojatno bila iskopana uredno i čvrsto, ali netko je napravio užasan nered pokušavajući se iskopati iz nje. Blato je bilo prekopano dublje nego da se netko tek poslužio grabljama, a zemlja se razletjela u širokom krugu oko rupe. Ta se osoba nije tek očajnički pokušavala izvući iz rupe. Bila je i bijesna.

Desiree se ogledala oko sebe. — Juliane.

— Da? — Zagledao se u rupu.

— Kad si je posljednji put provjerio?

Julian je pogledao na sat. — Prije najmanje sat vremena.

— Sat vremena.

Julian je rekao: — Dosad je mogla doći do telefona. Desiree je iskrivila lice. — Gdje? Najbliža kuća udaljena je četiristo metara, a vlasnici su u Nici cijelu zimu. A ona je prekrivena blatom. Ona je...

— U ovoj kući — prosiktao je Julian, ogledajući se preko ramena prema kući.

— Mogla bi biti unutar *ove* kuće.

Desiree je zavrtjela glavom. — Vani je. Znam to. Čeka svog dragog. Je li tako? — viknula je u tamu. — Je li tako da ga čekaš?

Nešto je zašuštalo s naše lijeve strane. Zvuk je mogao doprijeti iz živice, ali nije se razabirao od valova koji su bješnjeli samo dvadeset metara dalje na kraju vrta.

Julian se sagnuo nad jednom od visokih živica. — Ne znam — rekao je polako.

Desiree je uperila pištolj nalijevo i pustila mi kosu. — Reflektori.

Da upalimo reflektore, Juliane.

— Ne znam je li to baš pametno — rekao je Julian. Neki zvuk vjetra ili valova šaptom mi je dopro do uha.

— Prokletstvo — rekla je Desiree. — Kako je mogla...

Uto je nešto proizvelo šljapkajući zvuk koji se začuje kad cipela nagazi u lokvu smrznute bljuzgavice.

— Oh — rekao je Julian i osvijetlio svoje vlastite grudi, iz kojih su stršale dvije blještave oštrice vrtlarskih škara.

— Oh — ponovio je, zureći u drvene drške škara kao da od njih očekuje neko obrazloženje.

Tad mu je ispala svjetiljka, a on se stropoštao na zemlju. Vršci oštrica probili su mu leđa, a on je još jednom zatreptao, s bradom u blatu, i uzdahnuo. Zatim je zamuknuo.

Desiree je okrenula pištolj prema meni, ali joj je izletio iz ruke kad joj je držak motike tresnuo o zapešće.

Rekla je: — Sto? — i pogledala nalijevo, kad je Angie iskoračila iz tame prekrivena blatom od glave do pete i takvom snagom odalamila Desiree Stone posred lica da je sasvim sigurno bila u zemlji snova prije nego joj je tijelo udarilo o zemlju.

41

Stajao sam kraj tuša u kupaonici za goste u prizemlju, dok je voda prštala po Angienu tijelu a posljednji tragovi blata otjecali niz njezine gležnjeve i u vrtlogu nestajali u odvodu. Prešla je spužvom po lijevoj ruci, pa su joj mjehurići sapunice kliznuli niz lakat, ostali tamo visjeti koji časak u dugačkim kapljicama, i zatim kapnuli u mramornu kadu. Tad se posvetila drugoj ruci.

Otkako smo došli, isprala je svaki dio svojega tijela već barem četiri puta, ali još sam uvijek bio kao začaran prizorom.

— Slomila si joj nos — rekao sam.

— Ah, da? Vidiš li negdje šampon?

Upotrijebio sam ručnik za lice kako bih otvorio ormarić s lijekovima. Omotao sam ručnik oko bočice šampona i istisnuo malo u ruku i vratio se k tušu.

— Okreni mi leđa.

Okrenula se, pa sam se nagnuo i utrljao joj šampon u kosu, osjećajući kako mi se njezine mokre kovrče ovijaju oko prstiju i kako se šampon pjenu u korijenu kose dok joj moji prsti masiraju glavu.

— Ovo je lijepo — rekla je.

— Ma da.

— U kakvom je stanju? — Nagnula se pa sam izvukao prste iz njezine kose, a ona je podigla ruke i počela trljati kosu takvom snagom, da bih ja teško dosegao četrdesetu s pošumljenom glavom kad bih je tako drmusao.

Isprao sam šampon s ruku u umivaoniku. — Što?

— Njezin nos.

— Lošem — rekao sam. — Kao da odjednom ima tri nosa umjesto jednoga.

Vratio sam se k tušu, a ona je zabacila glavu pod mlazom, i bijela pjenušava mješavina šampona i vode slila joj se u slapovima između lopatica niz leda.

— Volim te — rekla je sklopljenih očiju, glave opet okrenute prema mlazu, dok je rukama brisala vodu sa sljepoočnica.

— Ah, da?

— Aha. — Ispružila je vrat kako bi dohvatila ručnik koji sam joj dodavao.

Nagnuo sam se nad kadu i zatvorio vodu, a ona je obrisala lice, trepnuvši otvorila oči i pogledala me. Smrknula je vodu u nosu i obrisala vrat ručnikom.

— Ljuljo je iskopao preduboku jamu. Kad sam upala unutra, nogom sam udarila o kamen koji je stršao iz zamlje u otvoru. Oko petnaest centimetara od dna. Morala sam napeti sve mišiće u svom tijelu kako bih zadržala nogu na toj izbočini. Bilo je teško. Jer sam sve to vrijeme gledala ono govno kako lopatom baca zemlju na mene bez trunca emocije na licu. — Spustila je ručnik s grudi na trbuh. — Okreni se.

Okrenuo sam se i gledao u zid dok se dalje brisala.

— Dvadeset minuta. Toliko mu je trebalo da napuni jamu. Još je provjerio jesam li dobro spakirana. Barem oko ramena. Nije ni trepnuo kad sam mu pljunula u facu. Hoćeš li mi osušiti leda?

— Naravno.

Okrenuo sam se, pa mi je predala ručnik izlazeći ispod tuša. Skupila je kosu objema rukama i podigla je na zatiljak, pa sam joj obrisao ramena i mišiće na leđima debelim frotirom.

— Iako sam imala taj oslonac pod nogama, ipak je poda mnom bilo još mnogo blata. Najprije se nisam mogla pomaknuti, pa sam se uspaničarila, ali onda sam se sjetila čemu imam zahvaliti što sam uspjela izdržati s jednom nogom na tom kamenu dvadeset minuta dok me gospodin Hodajući Mrtvac zakopavao živu.

— Čemu to?

Okrenula se prema meni u mom zagrljaju. —Tebi. — Poljubila me u usta.

— Nama. Shvaćaš. Svemu ovome. — Pogladi mi je prsa, pa ispružila ruku kako bi opet dohvatila ručnik. —Tako sam se okretala i izvijala da što više blata ostane pod mojim nogama, i dalje se vrpeljila dok nisam, nakon tri sata, počela napredovati.

Osmjehnula se, i poljubio sam je. Usne su mi dotakle njezine zube, ali nije me bilo briga.

— Tako me bilo strah — rekla je i zagrlila me.

— Žao mi je.

Slegnula je ramenima. — Nisi ti kriv. Ja sam kriva što nisam primijetila da mi je Ljuljo za petama kad sam jutros slijedila Desiree.

Poljubili smo se. Rukama sam napipao nekoliko kapljica vode koje joj nisam obrisao na leđima, i htio sam je tako čvrsto zagrliti da joj tijelo nestane u mojemu, ili da ja nestanem u njoj.

— Gdje je vreća? — rekla je kad smo se napokon razdvojili.

Podigao sam je s poda kupaonice. Unutra je bila njezina prljava odjeća i rupčić kojim smo obrisali njezine otiske prstiju s držaka motike i vrtlarskih škara. Ubacila je u nju ručnik, ja sam pridodao

frotir za lice, a onda je uzela gornji dio trenirke s hrpice Desireeine odjeće koju sam složio na sjedalo zahoda, i obukla je. Na to je navukla traperice, čarape i patike.

— Patike su mi za pola broja prevelike, ali ostalo je moje veličine — rekla je.

— Sad se možemo vratiti onim mutantima.

Pošao sam za njom natrag u kuću, s vrećom za smeće u rukama. Dovezao sam Trevora u invalidskim kolicima u radnu sobu, dok je Angie pošla na gornji kat da provjeri Desiree.

Zaustavili smo se pred radnim stolom, i promatrao me dok sam drugim rupčićem brisao rubove stolca na kojemu sam bio svezan.

— Otklanjate sve tragove svoje večerašnje nazočnosti u ovoj kući — rekao je.

— Vrlo zanimljivo. Samo, čemu to? A ubijeni sluga? Pretpostavljam da ste ga ubili.

— Ubili smo ga.

— Kako će to biti protumačeno?

— Zapravo me nije briga. U svakom slučaju, neće to povezati s nama.

— Pametnjakoviću — rekao je. — To je vama u srži, mladiću.

— Uz to sam nesmiljen — rekao sam. — Nemojte zaboraviti da ste nas zato unajmili.

— Oh, svakako. Ali "pametnjaković" tako dobro zvuči. Ne čini li vam se?

Naslonio sam se o stol, prekrižio ruke u krilu i pogledao ga.

— Vrlo uspješno oponašate starog klimavog naivca kad vam zatreba, Trevore.

Zamahnuo je trećinom svoje cigare, koliko mu je ostalo otprije.

— Svi imamo pokoji štos na koji se možemo osloniti tu i tamo.

Kimnuo sam. — Skoro da ste mi simpatični. Osmjehnuo se.

— U stvari, niste.

— Ne?

Zavrtio sam glavom. — Ruke su vam odveć krvave za to.

— Svima su nam krvave ruke — rekao je. — Sjećate li se vremena kad je bilo u modi bacati južnoafričke zlatnike Krugerrand i bojkotirati sve proizvode iz Južnoafričke Republike?

— Naravno.

— Ljudi su htjeli ispasti moralni. Što je, na kraju krajeva, jedan Krugerrand zlatnik kad se uspoređi s takvim nepravdama poput apartheida? Zar ne?

Zijevnuo sam u ruku.

— Ali dok krasna, pravedna američka javnost bojkotira Južnoafričku Republiku ili trgovinu krznom, a sutra će to biti nešto drugo, u isto vrijeme zatvara oči pred načinom na koji dobiva kavu iz Srednje i Južne Amerike, odjeću iz Indonezije i Manile, voće s Dalekog istoka, bilo koji proizvod uvezen iz Kine. — Stavio je ponovno cigaru u usta, a zatim me promatrao kroz kolutove dima.

— Svi znamo kako je u tim državama, kako se njihove vlade obračunavaju s disidentima, koliko ih izrabljuju ropski rad, kako završi svatko tko se usudi ugroziti njihove profitabilne dogovore s američkim kompanijama. I ne samo da zatvaramo oči, već ih potičemo. Jer vama je stalo do vaših mekih košulja, vaše kave, vaših kvalitetnih patika, voća u konzervi i šećera. Tko vam ih nabavlja? Ljudi poput mene. Mi smo ti koji podržavaju te države, koji se brinu da cijena rada ostane niska i da vi uštedite svoj novac. — Nasmiješio se. — Nije li to lijepo od nas?

Podigao sam zdravu ruku i nekoliko se puta udario po bedru, oponašajući zvuk koji bih napravio da sam pljeskao objema rukama. Smješkao se i dalje pušio svoju cigaru.

Ali ja sam nastavio pljeskati. Pljeskao sam dok me bedro nije zaboljelo a dlan otupio. Pljeskao sam i pljeskao, ispunjavajući veliku prostoriju zvukom mesa što udara o meso, dok iz Trevorovih očiju nije nestalo vedrine, a cigara mu se objesila u ruci, i dok nije rekao: — U redu. Sad dosta.

Ali ja sam i dalje pljeskao, zureći mrtvim očima u njegovo mrtvo lice.

— Rekao sam dosta, mladiću.

Klap, klap, klap, klap, klap, klap, klap.

— Hoćete li prestati s tom bukom? Klap, klap, klap, klap, klap, klap.

Htio se podići iz kolica, ali sam ga nogom gurnuo natrag u njih. Nagnuo sam se i sve brže i snažnije udario rukom o bedro. Čvrsto je sklopio oči. Stisnuo sam šaku i stao lupati o ručku njegovih kolica, gore-dolje, gore-dolje, gore-dolje, gore-dolje, pet udaraca u sekundi, unedogled. Za to je vrijeme Trevor držao kapke čvrsto sklopljene.

— Bravo — rekao sam naposljetku. — Vi ste Ciceron kapitalizma, Trevore. Čestitam.

Otvorio je oči.

Naslonio sam se opet na stol. — Nije me sad briga koliko ste kćerkica sindikalista sasjekli u komadiće. Nije me briga koliko misionara i časnih sestara leži pod zemljom s metkom u potiljku po vašoj zapovijedi, ili zbog politike koju ste doveli na vlast u svojim banana-republikama. Čak me ne zanima ni to što ste kupili svoju ženu i vjerojatno joj svaki čas njezina života pretvorili u pakao.

— Što vas onda muči, gospodine Kenzie?

Podigao je cigaru k usnama, ali sam ga pljusnuo po ruci, i cigara je odletjela na sag kraj mojih nogu, gdje je nastavila tinjati.

— Muče me Jay Becker i Everett Hamlyn, ti, govno smrdljivo.

Trepnuo je kako bi otresao kapljice znoja što su mu pale na trepavice.

— Gospodin Becker me je izdao.

— Jer bi inače morao počiniti zločin.

— Gospodin Hamlyn se htio obratiti vlastima i prijaviti veze između mene i gospodina Kohla.

— Zato što si uništio tvrtku koju je stvarao cijeli život. Izvadio je rupčić iz unutarnjeg džepa smokinga i teško se nakašljao u nj.

— Umirem — rekao je.

— Ne umirete vi, ne — rekao sam. — Da stvarno mislite da ćete umrijeti, ne biste ubili Jaya. Ne biste ubili Everetta. Ali da vas je netko od njih dvojice odveo pred sud, ne biste više mogli leći u svoju kriogensku komoru, zar ne? A kad biste napokon dobili priliku za to, mozak bi vam već otišao, organi bi vam već potpuno propali, i zaleđivati vas bi predstavljalo gubitak vremena.

— Umirem — ponovio je.

— Aha — rekao sam. — Doista. Pa što onda, gospodine Stone?

— Imam novaca. Recite cijenu.

Ustao sam i petom prignječio njegovu cigaru.

— Moja je cijena dvije milijarde dolara.

— Imam samo jednu.

— Šteta — rekao sam i odvezao ga u kolicima iz radne sobe prema stepeništu.

— Što ćete učiniti? — rekao je.

— Manje nego što zaslužujete — rekao sam. — Ali više nego što očekujete.

42

Uspinjali smo se polako velikim stepeništem, a Trevor je svako toliko zastajkivao, naslanjajući se na ogradu i teško dišući.

— Kad ste večeras ulazili u kuću i prolazili radnom sobom — rekao sam — hodali ste puno sigurnijim korakom.

Pogledao me napaćenim licem mučenika. — Dolazi u naletima — rekao je. — Bol.

— Vi i vaša kći — rekao sam — nikad ne odustajete, zar ne?

— Nasmiješio sam se i zavrtio glavom.

— Popustiti je kukavički, gospodine Kenzie. Predati se, nedostojno.

— A griješiti je ljudski, i oprostiti plemenito, i tako dalje, i tako dalje. Mogli bismo tako satima. Hajde. Sad je red na vas.

S naporom se dokopao vrha stepeništa.

— Lijevo — rekao sam i vratio mu štap.

— Za ime Božje — rekao je. — Sto namjeravate učiniti sa mnom?
— Na kraju hodnika skrenite udesno.

Kuća je bila izgrađena tako da je stražnja strana gledala na istok. Trevorova radna soba i soba za rekreaciju na prvom katu gledale su na more. Kao i velika spavaća soba i Desireeina soba na drugom katu.

No na trećem je katu samo jedna soba gledala na more. Imala je prozore i zidove koji su se mogli ukloniti, i ljeti bi duž ruba parketa bila postavljena ograda, rebrenice na stropu bile bi povučene kako bi soba ostala pod vedrim nebom, a pod bi bio prekriven pločama od tvrda bjelogorična drveta da se zaštite parketi. Bez sumnje nije bio lak posao ljeti rastavljati ovu sobu, kao ni sklapati je ponovno kako bi bila zaštićena od vremenskih nepogoda kad god bi navečer Trevoru Stoneu puhnuo da pođe na počinak, ali, s druge strane, ionako se on nije trebao brinuti za to. Bio je to najvjerojatnije posao za Ljulju i Šmigu, ili za drugu posluđu ako su je nekoć imali.

Zimi je soba bila namještena poput francuskog salona s pozlaćenim stolcima i otomanima u stilu Luja XIV; s profinjenim, vezenim naslonjačima i divanima; s krhkim čajnim stolićima iskićenim zlatnim inkrustacijama; i sa slikama kostimiranih plemića i plemkinja dok raspravljaju o operama ili o giljotini, ili o čemu su već raspravljali Francuzi u posljednjim danima svoga kraljevstva, osuđena na propast.

— Taština — rekao sam, gledajući Desireein otekli, slomljeni nos i Trevorovu unakaženu čeljust — taština je uništila francusku vladajuću klasu. Zbog nje je buknuła revolucija a Napoleon krenuo na Rusiju. Barem su me tako učili isusovci. — Pogledao sam Trevora.
— Griješim li?

Slegnuo je ramenima. — Malo ste skratili čitavu priču, ali niste daleko od istine.

On i Desiree bili su svezani svatko za svoj stolac na suprotnim krajevima sobe, dobrih dvadeset metara udaljeni jedno od drugoga.

Angie je za to vrijeme u zapadnom krilu prvoga kata skupljala zalihe.

Desiree je rekla: —Trebam doktor da se pobrine za moj nos.

— Sad baš oskudijevamo u plastičnim kirurzima.

— Je li to bio blef? — rekla je.

— Što?

— Ono s Dannyjem Griffinom.

— Naravno. Totalni blef.

Otpuhnula je uvojak kose koji joj je pao na lice i kimnula sama sebi u bradu.

Angie se vratila u sobu pa smo zajedno odmakli sav namještaj u stranu i ostavili veliku prazninu na parketu između Desiree i njezina oca.

— Jesi li izmjerila sobu? — upitao sam Angie.

— Bez daljnega. Dugačka je točno dvadeset pet metara.

— Nisam siguran da bih šutnuo loptu tako daleko. Koliko ima od Desireeina stolca do zida?

— Metar osamdeset.

— Od Trevorova?

— Isto toliko.

Pogledao sam joj ruke. — Zgodne rukavice.

Podigla ih je. — Sviđaju ti se? Desireeine su.

Podigao sam zdravu ruku, na koju je također bila navučena rukavica. — Ovo je Trevorova. Teleća koža, kako mi se čini. Vrlo meke i podatne.

Posegnula je u torbu i izvadila dva pištolja. Jedan je bio austrijski Glock 17 od 9-milimetara. Drugi je bio njemački Sig Sauer P226 od 9-milimetara. Glock je bio lagan i crn. Sig Sauer je bio načinjen od legure srebra i aluminijske i malo teži.

— Ima golem izbor pištolja u spremištu — rekla je Angie — ali učinilo mi se da ovi najviše odgovaraju našoj svrsi.

— Koliko metaka?

— U Sig stane petnaest. U Glock sedamnaest.

— Jedan na svako ležište, naravno.

— Naravno. Ali ležišta su prazna.

— Što, za ime Boga, radite? — rekao je Trevor. Nismo obraćali pažnju na njega.

— Sto misliš, tko je jači? — rekao sam.

Pogledala ih je. — U načelu, pismo-glava. Desiree je mlada, ali Trevor još ima dosta snage u tim ručetinama.

— Ti uzmi Glock.

— Sa zadovoljstvom. — Dodala mi je Sig Sauer.

— Spremna? — rekao sam i stisnuo cijev Sig Sauera između ozlijeđene ruke i prsa, otvorio poklopac zdravom rukom i ubacio metke u ležišta.

Angie je uperila Glock u pod i učinila isto. — Spremna. — Čekajte! — vrisnuo je Trevor kad sam krenuo prema njemu s ispruženom rukom, pištolja uperena u njegovu glavu. Vani su hučali valovi i gorjele zvijezde.

— Ne! — vrisnula je Desiree kad je Angie krenula prema njoj s uperenim pištoljem.

Trevor se stao batrgati u konopcima kojima je bio svezan za stolac. Trzao je glavom lijevo-desno.

A ja sam za to vrijeme prilazio sve bliže.

Čuo sam kako Desireein stolac udara o parket dok je činila isto što i Trevor, i izgledalo je kao da se soba steže oko Trevora dok su se moji koraci približavali. Njegovo prestravljeno lice raslo je u mojem vidnom polju; oči su mu letjele amo-tamo. Znoj mu se slijevao iz kose, a unakaženi su mu se obrazi zgrčili. Njegove mliječnobijele usne iskrivile su se prema zubima dok je urlao.

Prišao sam stolcu i naslonio mu pištolj na vrh nosa.

— Kako se osjećate?

— Ne — rekao je. — Molim vas.

— Rekla sam: "Kako se osjećaš?" — vikala je Angie na Desiree na drugoj strani sobe.

— Nemoj! — vrištala je Desiree. — Nemoj! Rekao sam: — Postavio sam pitanje, Trevore.

-Ja...

— Kako se osjećate?

Iskolačio je oči pred cijevi pištolja, a crvene su mu žile premrežile rožnice.

— Odgovorite mi.

Napućio je usne, zatim ih stisnuo, a vratne su mu se žile napele.

— Osjećam se — vrisnuo je — posrano!

— Upravo tako — rekao sam. — Tako se osjećao Everett Hamlyn kad je umirao. Posrano. Tako se osjećao Jay Becker. Tako su se osjećale vaša žena i šestogodišnja djevojčica koju su po vašem nalogu sasjekli u komadiće i bacili je u bačvu s kavanim zrnima. Posrano, Trevore. Ništavno.

— Nemojte me ubiti — rekao je. — Molim vas. Molim vas. — Uto su mu suze potekle iz praznih očiju.

Sklonio sam pištolj. — Pa i ne namjeravam vas ubiti, Trevore.

Gledao me zaprepašteno kad sam odvojio spremnik od cijevi i pustio ga da padne u moj povez na ruci. Zatim sam pritisnuo pištolj uz ozlijeđeno zapešće i izbacio metak iz šaržera. Sagnuo sam se, pokupio ga i spremio u džep.

Tad sam, na Trevorovo sve veće čuđenje, pritisnuo pomični poklopac, skinuo ga s okvira i također ga ubacio u povez. Posegao sam rukom u okvir i skinuo oprugu iznad cijevi. Podigao sam je kako bi je Trevor vidio, zatim i nju ubacio u povez. Napokon sam skinuo samu cijev i dodao je ostalim dijelovima.

— Pet dijelova — rekao sam Trevoru. — Sveukupno. Saržer, poklopac, opruga, cijev i okvir pištolja. Pretpostavljam da znate sastaviti svoje oružje?

Kimnuo je.

Okrenuo sam glavu i doviknuo Angie: — Kako se Desiree snalazi sa sastavljanjem oružja?

— Sigurna sam da ju je tata naučio kako treba.

— Izvrsno. — Okrenuo sam se opet Trevoru. — Uvjeren sam da znate kako su Glock i Sig Sauer istovjetni što se tiče sastavljanja. Kimnuo je. — Poznato mi je.

— Nisam ni sumnjao. — Nasmiješio sam se i okrenuo mu leđa. Izbrojao sam petnaest koraka, zastao i izvadio dijelove pištolja iz poveza. Posložio sam ih uredno po podu duž ravne crte. Zatim sam prišao Angie i Desiree. Zastao sam kraj Desireeina stolca, okrenuo se, izbrojao drugih petnaest koraka od njezina stolca.

Angie je pošla za mnom i posložila pet dijelova rastavljena Glocka po podu duž ravne crte.

Vratili smo se k Desiree, i Angie joj je odvezala ruke iza naslona, zatim se sagnula i stegla joj čvorove oko gležnjeva.

Desiree je podigla pogled prema meni, teško dišući na usta radije nego na uništeni nos.

— Vi ste bolesni — rekla je.

Kimnuo sam. — Želiš da tvoj otac umre. Je li tako? Okrenula je lice na drugu stranu i pogledala u pod.

— Hej, Trevore — doviknuo sam mu. — Još uvijek želite da vam kći umre?

— Željet ću to do svog posljednjeg daha — doviknuo je. Pogledao sam na Desiree, a ona je nakrivila glavu i pogledala gore prema meni kroz spuštene kapke i kosu boje meda što joj je pala preko lica.

— Ovako stoje stvari, Desiree — rekao sam, dok je Angie odvezivala Trevoru ruke i provjeravala mu čvorove na gležnjevima.

— Oboje imate svezane gležnjeve. Trevoru su svezani malo labavije, ali ne mnogo. Uzimam u obzir da on sporije hoda, pa sam mu dao malu prednost. — Pokazao sam prstom na dugački ulašteni pod.

— Tamo su pištolji. Kad dođete do njih, sastavite ih, i onda činite s njima što vas je volja.

— Ne možete to učiniti — rekla je.

— Desiree, "ne moći" nešto pretpostavlja da čovjek ima određena moralna načela. Barem bi ti to trebala znati. A mi *možemo* učiniti što god nam padne na pamet. Ti si živi dokaz za to.

Otišao sam do sredine sobe i tamo zastao kraj Angie. Pogledali smo ih kako sagibaju ruke i spremaju se da krenu.

— Ako nekome padne na pamet sjajna ideja da udružite snage i krenete za nama — rekla je Angie — mi smo na putu za redakciju *Boston Tribunea*. Stoga, nema potrebe da trošite vrijeme. Tko god od vas dvoje preživi, ako itko bude te sreće, najbolje mu je da se odmah ukrca u zrakoplov. — Gurnula me laktom. — Želiš li nešto dodati?

Gledao sam to dvoje kako brišu dlanove o bedra i prtljaju oko čvorova, sagnuti prema konopcima što su im sputavali gležnjeve. Genetska sličnost bila je očita u njihovim kretnjama, ali najdublja je i najnapadnija bila u njihovim očima od žada. Bile su pohlepne, tvrdokorne i besramne. Bile su prehistorijske, i zasigurno su bolje poznavale pećine negoli prozračni komfor ove sobe. Zavrtio sam glavom.

— Želim vam dobru zabavu u paklu — rekla je Angie dok smo izlazili iz sobe. Zaključali smo vrata za sobom.

Spustili smo se stepeništem za poslugu i izašli na vratašca u uglu kuhinje. Iznad nas je nešto uporno škripalo po podu. Potom se čuo udarac o tlo, za kojim je odmah slijedio drugi na suprotnom kraju sobe.

Napustili smo kuću i zaputili se stazom preko crne livade. More se u međuvremenu smirilo i utihnulo.

Kad smo zaobišli vrt i staju izvan funkcije, i zaustavili se kod mog porschea, izvadio sam ključeve koje mi je oduzela Desiree.

Bio je mrak, ali zvijezde su prigušeno sjale u noći ponad naših glava, i načas smo zastali kraj automobila i pogledali uvis. Golema kuća Trevora Stonea odsijevala je od te svjetlosti, a ja sam se zagledao u daljinu, prema obzoru, gdje se tamna površina vode spaja s nebom.

— Vidi — rekla je Angie i pokazala prstom na bijelu svjetlosnu točku koja je poput strijele proletjela mračnim nebom ostavljajući žeravicu za sobom, zaletjevši se prema nekom cilju izvan naših pogleda, ali bez nade da tamo stigne. Zaustavila se prije toga i urušila u ništa, a okolne zvijezde su gledale čitav prizor kao da im je svejedno.

Vjetar koji je divlje puhao s oceana kad sam stigao u međuvremenu se smirio. Noć je bila nemoguće tiha. Prvi pucanj odjeknuo je kao vatromet. Drugi je odjeknuo kao pričest.

Čekali smo, ali za pucnjevima je slijedila jedino tišina i mrmor valića u daljini.

Otvorio sam Angie vrata, i ona je ušla u auto, ispružila ruku i otključala moja dok sam obilazio automobil.

Izvezli smo se autom natraške, okrenuli, zatim prošli osvjetljenu fontanu i hrastove-čuvare i minijaturnu livadu sa smrznutim bazenom za ptice.

Dok su kotači automobila gutali bijeli šljunak, Angie je izvadila daljinski upravljač u obliku kutije koji je uzela iz kuće i pritisla gumb, a velike dveri od ljevenog željeza s obiteljskim grbom i inicijalima TS u sredini razdvojile su se kao ruke koje nam žele dobrodošlicu ili kažu zbogom. Te dvije geste mogu se činiti iste; ovisi samo s koje se strane nademo.

EPILOG

Nismo saznali što se dalje dogodilo sve do našeg povratka iz države Maine.

Kad smo napustili Trevorovo imanje, odvezli smo se duž obale ravno na Cape Elizabeth i tamo unajmili mali bungalov s pogledom na ocean, u sklopu hotela u kojemu su se iznenadili što im se uopće netko i pojavio prije proljetnog zatopljenja.

Nismo čitali novine ni gledali televiziju, pa ni radili ništa drugo osim što smo stavljali na vrata znak "Ne ometaj", naručivali poslugu

u sobi, ležali ujutro u krevetu i gledali kako se zimski valovi pjene u Atlantskom oceanu.

Desiree je pucala ocu u trbuh, a on joj je ispucao cijeli šaržer u grudi. Ležali su tako jedno nasuprot drugome na parketu, dok im je krv kapala s tijela a valovi udarali u temelje kuće koju su dijelili dvadeset tri godine.

Prema izvještaju, policija je bila na čudu zbog mrtvog sluge u vrtu i činjenice da su i otac i kći bili svezani za stolce prije nego što su pucali jedno u drugo. Vozač limuzine koji je dovezao Trevora kući te večeri pušten je nakon ispitivanja, i policija nije pronašla nikakvih dokaza da je itko drugi osim žrtava bio u kući te večeri. Također, tijekom tog tjedna, počeli su se pojavljivati članci Richieja Colgana o Oporavku od boli i Crkvi Istine i Objave. Crkva je smjesta podigla tužbu protiv *Tribunea* i Richieja, ali nije se našao sudac koji bi donio zabranu objavljivanja, pa je krajem tjedna Oporavak od boli privremeno zatvorio vrata na nekoliko lokacija u Novoj Engleskoj i na Srednjem zapadu.

No bez obzira koliko se trudio, Richie nije uspio otkriti koje se osobe i kakva moć krije iza P F. Nicholsona Ketta, a sam Kett nije pronađen.

Ali ništa od toga nismo znali na Cape Elizabethu.

Znali smo samo jedno za drugo, i za zvuk naših glasova, okus pjenušca i toplinu naših tijela.

Nismo razgovarali ni o čemu važnom, i takav mi je razgovor jako godio nakon toliko vremena. Znali smo se dugo, dugo gledati u erotičnoj, napetoj tišini, i često bismo zajedno prasnuli u smijeh.

U prtljažniku svog auta pronašao sam jednog dana zbirku Shakespeareovih soneta. Knjigu sam dobio na poklon od nekog agenta FBI-a s kojim sam prošle godine radio na slučaju Gerryja Glynnna. Specijalni agent Bolton dao mi je tu knjigu kad sam zapao u najdublju depresiju. Rekao mi je da ću u njoj pronaći utjehu. Nisam mu tada vjerovao, i bacio sam knjigu u prtljažnik. Ali u Maineu, dok se Angie tuširala ili spavala, pročitao sam većinu

pjesama, i premda nisam nikad osobito volio poeziju, svidjele su mi se Shakespeareove riječi, njihov puteni vrtlog. Činilo mi se da on sigurno zna mnogo više od mene — o ljubavi, gubitku, ljudskoj prirodi, zapravo o svemu.

Ponekad bismo noću navukli odjeću koju smo kupili u Portlandu odmah po dolasku i izašli na stražnja vrata bungalova na livadu. Zbili bismo se jedno uz drugo da se zaštitimo od hladnoće i tako se spustili do plaže, sjeli na hrid koja se nadvijala nad tamnim morem i tamo se do sita napojili ljepote koja se prostirala pred nama pod nebom crnim poput ugljena.

Ukras ljepote znade sumnjiv biti, napisao je Shakespeare.

I imao je pravo.

Ali smatram da je sama ljepota, jednostavna i skromna, svetinja koja zaslužuje naše divljenje i odanost.

Za tih noći kraj mora znao sam uzeti Angienu ruku i podići je k svojim usnama. Poljubiti je. A ponekad, dok je more bješnjelo i tama se prostirala nebom, osjetio bih kako me ispunja divljenje.

Osjetio bih se skromnim.

Osjetio bih se savršenim.

KRAJ

KJKA

19.08.2010.